ΕΤΟΣ Γ' Νο 124 ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ ΕΙΚΟΣΙΤΕΤΡΑΣΕΛΙΔΟΝ
ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡΑΧ. 2.50 ΚΥΡΙΑΚΗ 29 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 200

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΑΠΕΙΡΩΤΑΝ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ — ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ — Τηλ. Διευθ.: ΤΡΑΘΗΝΩΝ

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΧ. **106.600.000**

80 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ
10 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΤΩι ΕΞΩΤΕΡΙΚΩι
(ἐν Ἀμερικῇ, Ἀγγλίᾳ, Αἰγύπτῳ, Κύπρῳ καὶ Ἀλβανίᾳ)
ΠΥΚΝΟΤΑΤΟΝ ΔΙΚΤΥΟΝ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

ΟΡΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ

Εἰς Δραχμὰς			
Ἐν ὄψει . . . . πρὸς	4 %	Ἐπὶ προθεσμίᾳ 6 μηνῶν. . . πρὸς	4 ½ %
Μὲ 15ήμερον προειδοποίησιν . »	4 ¼ %	» » 1 ἔτους . . . »	4 ¾ %
		» » 2 ἐτῶν . . . »	5 ¼ %
Ταμιευτήριον		» » 4 » . . . »	5 ¾ %
		» » 5 » . . . »	6 %
μέχρι Δρχ. **50.000** . . .	5 %	» » 10 » . . . »	7 %
Εἰς Συνάλλαγμα ἐπί :			
Λονδίνου ἐν ὄψει . . . . . . πρὸς	4 %	*Παρισίων* ἐπὶ προθεσμίᾳ 2 ἐτῶν πρὸς	5 %
» ἐπὶ προθεσμίᾳ 6 μην. »	4 ½ %	***Νέας Ὑόρκης*** ἐν ὄψει . . . . »	4 %
Παρισίων ἐν ὄψει. . . . . . »	4 %	***Ἰταλίας*** » . . . . »	4 ½ %
» ἐπὶ προθεσμίᾳ 6 μην. »	4 ½ %	***Βελγίου*** » . . . . »	4 %
» » » 1 ἔτους »	4 ¾ %	***Ἑλβετίας*** » . . . . »	1 ½ %

ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΛΛΟΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ ΟΡΟΥΣ

ΟΣΟΙ ΔΕΝ ΗΓΟΡΑΣΑΝ ΓΡΑΜΜΑΤΙΑ
ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ
ΑΣ ΑΓΟΡΑΣΟΥΝ ΜΕ ΔΡ. 100 ΔΙΑ ΤΗΝ ΤΡΙΤΗΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ
ΤΗΣ 19 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1926
ΕΤΣΙ ΘΑ ΣΥΜΜΕΤΑΣΧΟΥΝ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΛΛΑΣ ΜΕ 50 ΔΡΧ. ΕΚΑΣΤΗΝ

Α. Ε. ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ (Ι. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 9)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

(Ὁ Πετράκης Πετρόπουλος, πλούσιος ἔμπορος, παντρεύει τὴν κόρη του Ἑλένη μὲ τὸ Νῖκο τὸ Ζάτουρα, τραπεζιτικὸ ὑπάλληλο. Τὴν ὥρα τοῦ γάμου ὁ γαμπρὸς φεύγει κρυφὰ μαζὺ μὲ τὴ μικρότερη ἀδελφὴ τῆς νύφης, τὴν Δώρα, τὴν ὁποίαν λατρεύει καὶ ἡ ὁποία τὸν ἀγαπᾶ ἐπίσης, ἀφήνοντας τὴν νύφη, τὰ πεθερικά του καὶ τοὺς καλεσμένους, στὸ πειὸ ἀνεξήγητο μυστήριο... Ὁ Νῖκος κ' ἡ Δώρα πηγαίνουν κ' ἐγκαθίστανται στὴν Κηφισσιά, σ' ἕνα ἐξοχικὸ σπιτάκι ποὺ εἶχε νοικιάσει ὁ Νῖκος γιὰ νὰ περάσῃ τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος. Ἐν τῷ μεταξὺ στὸ σπῖτι τοῦ Ζάτουρα ἀποκαλύπτεται ἡ ἀπαγωγὴ κι' ὁ πατέρας τῆς Δώρας σχολιάζει τὸ γεγονὸς μὲ πολὺ βαρειὰ λόγια).

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μὲ τὰ λόγια αὐτά, ὁ γέρος τραβήχθηκε στὴν κάμαρά του. Κι' οἱ συγγενεῖς τοῦ Νίκου, λυπημένοι, στενοχωρημένοι καὶ φοβισμένοι ἀκόμα ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἄκουσαν, ἀποχαιρέτησαν πένθιμα σὰ νὰ φεύγαν ἀπὸ κηδεία, καὶ μαζεύτηκαν στὸ τελευταῖο αὐτοκίνητο.

Σὲ λίγο ἡ καϋμένη ἡ νύφη, τόσο καρτερική, τόσο γενναιόψυχη σὲ τέτοια περίσταση, ποὺ μιὰ ἄλλη θὰ χαλοῦσε κόσμο, ἔβγαλε θλιβερὰ τὸ νυφικό της φουστάνι, γιὰ νὰ πλαγιάσῃ πάλι μονάχη σ' ἕνα κρεββάτι παρθενικὸ ποὺ τὸ εἶχε ξεγράψει πιὰ γιὰ δικό της.

Τὴν ἴδια ὥρα, μὲ χίλια σκέρτσα, μὲ χίλια νάζια, μὲ χίλια παιχνίδια, μεθυσμένη ἀπὸ κρασὶ κι' ἀπὸ ἔρωτα, ἡ μικρὴ Δώρα γδυνόταν, γιὰ νὰ κοιμηθῇ μὲ τὸ Νῖκο στὸ κρεββάτι τῆς βίλλας,— στὸ γαμήλιο ἐκεῖνο κρεββάτι ποὺ εἶχε στρωθεῖ γιὰ τὴν ἀδερφή της.

***

Νὰ κοιμηθῇ... ὁ λόγος τὸ λέει. Γιατὶ μήπως κοιμήθηκε ὁληνύχτα ἡ Δώρα ;...

Στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ «ἀντρούλη» της, ἀπολάμβανε, χαιρόταν μὲ τὰ ὅλα της τὴν ἀγάπη, ποὺ γι' αὐτὴν ἦταν γεννημένη...

Μόλις τὸ πρωῒ τοὺς πῆρε ὁ ὕπνος,—ὁ καλὸς ἐκεῖνος Μορφέας, ποὺ ἀναγκάσθηκε νὰ παλαίσῃ πολὺ μὲ τὸν Ἔρωτα, γιὰ νὰ μπορέσῃ κι' αὐτὸς νὰ τοὺς ἀγκαλιάσῃ ἀγκαλιασμένους, νὰ τοὺς ξεκουράσῃ, νὰ τοὺς ἀναζωογονήσῃ. Κι' ὅταν ἡ κυρὰ-Εὐδοκιὰ τοὺς χτύπησε τὴν πόρτα, γιὰ νὰ τοὺς πῇ πὼς τοὺς γυρεύουν, ἡ ὥρα ἦταν ἕντεκα παρὰ τέταρτο.

— Ποιός ; ρώτησε ἀπὸ μέσα ὁ Νῖκος.

— Ἡ μητέρα σας καὶ ἡ ἀδερφή σας, ἡ κυρία Κάκια..

— Ἄ, καλά. Ἂς περιμένουν !

Ὅταν, σὲ λίγο, ὁ Νῖκος βγῆκε μονάχος στὴν τραπεζαρία, οἱ δυὸ γυναῖκες, μουτρωμένες, τὸν ἔβαλαν μπροστά :

— Ὡραῖο κίνημα κι' αὐτό! μμ! μπράβο σου ! εἶπε ἡ μητέρα.

— Δὲ μᾶς τὄλεγες, καϋμένε, νὰ μὴ γίνουμε τοὐλάχιστο ρεζίλι ; εἶπε ἡ ἀδερφή.

— Καὶ σάματι τὄξερα κι' ἐγώ ; δικαιολογήθηκε ὁ Νῖκος.

— Βέβαια, ξαφνικό ! . . .

— Μιὰ χαρὰ καὶ δυὸ τρομάρες !...

Καὶ μαλώνοντας, τοῦδιναν συγχρόνως τὶς πληροφορίες : Ὁ γέρος δὲν ἤθελε νὰ τοὺς ξέρῃ. Δὲν εἶχαν νὰ ἐλπίζουν οὔτε σὲ προῖκα οὔτε σὲ τίποτα...

— Πρῶτο ποὺ αὐτὰ εἶνε λόγια ! φώναξε ὁ Νῖκος· γιατί ὁ θυμὸς περνᾶ καὶ τὸ αἷμα νερὸ δὲν γίνεται. Δεύτερο, εἶνε ὑποχρεωμένος ἀπὸ τὸ νόμο νὰ τὴν προικίσῃ· θὰ τῆς δώσῃ τὴ «νόμιμον μοῖραν» ποὺ λένε οἱ δικηγόροι. Καὶ τρίτο, τὸ κάτω-κάτω, δὲν ἔχω ἀνάγκη. Εἶμαι σὲ θέση νὰ ζήσω τὴ γυναῖκα μου καὶ χωρὶς τὴ βοήθεια τοῦ πεθεροῦ μου.

Τοῦ τἀντίκρουσαν καὶ τὰ τρία.

Ὁ Πετρόπουλος ἦταν στριμένος καὶ πεισματάρης. Αὐτὸ τὸ θεώρησε προσβολὴ στὸ σπίτι του κι' ὅσο τοὐλάχιστο θἄχε ἀνύπαντρη τὴν Ἑλένη, δὲν θὰ μαλάκωνε ποτέ. Ἔπειτα τί ἦταν αὐτὴ ἡ «νόμιμος μοῖρα ;» Κάτι λιγότερο κι' ἀπὸ τὶς εἰκοσιπέντε χιλιάδες ποὺ τοῦ εἶχε δώσει· ὥστε ἂν τὴ ζητοῦσε δικαστικῶς, θὰ πλήρωνε καὶ ρέστα. Ἔτσι τοὺς εἶπε ὁ κ. Γερανῆς, ὁ οἰκογενειακὸς δικηγόρος. Τέλος ἔκανε ἀνοησία, γιατὶ «τὴν σήμερον ἡμέραν» ἡ ζωὴ κοστίζει καὶ μόνο μὲ τὸ μισθό του στὴν Τράπεζα, θὰ τἄβρισκε στενὰ καὶ θὰ χτυποῦσε σὲ λίγο τὸ κεφάλι του.

— Ἄ, μὰ γιὰ νὰ σᾶς πῶ ! θύμωσε τώρα ὁ Νῖκος. Αὐτὸς εἶνε λογαριασμὸς δικός μου καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴν ἀνακατεύεστε ! Ποτέ μου ἐγὼ δὲν ἐχτύπησα τὸ κεφάλι μου, οὔτε θὰ τὸ χτυπήσω, γιατὶ ξέρω τὶ κάνω ! Ἐκεῖνο ποὺ βλέπω μόνο τώρα εἶνε πὼς πρέπει νὰ τὰ χαλάσουμε καὶ μεῖς. Ἔ, μοῦ εἶνε ἀδιάφορο! Ἂς μὴν ἔχουμε σχέσεις, ὅπως δὲν θἄχῃ κι' ἡ Δώρα μὲ τοὺς δικούς της. Μοῦ τὰ εἴπατε ; Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸν κόπο. Πηγαίνετε τώρα κι' ἀφῆστε μας ἥσυχους !

Πῶς ; Τὶς ἔδιωχνε κιόλα ; Ἄ, μ' αὐτὸ πήγαινε πολύ ! Ἡ Ζατούραινα δὲν μπόρεσε νὰ τὸ χωνέψῃ. Καὶ κατακόκκινη ἀπ' τὸ κακό της, φώναξε :

— Ἀμ' καὶ βέβαια ποὺ δὲν πρέπει νἄχουμε σχέσεις μ' αὐτὴ ποὺ διάλεξες νὰ πάρῃς ! Ἀφοῦ τὴν κατηγορῇ ὁ ἴδιος ὁ πατέρας της, φαντάσου τί εἶνε !

— Καὶ σεῖς ἀκούσατε τί εἶπε ὁ πατέρας της στὸ θυμό του ; ἀποκρίθηκε ὁ Νῖκος. Καλὸ θέλατε νὰ πῇ ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ ποὺ ἔγινε ;

— Καθόλου ! ἐπέμεινε ἡ Ζατούραινα. Θυμωμένος, ξεθυμωμένος, ὁ ἄνθρωπος εἶπε τὴν ἀλήθεια. Μπορεῖ νὰ τοῦ ξέφυγε στὸ θυμό του, μὰ αὐτὸ εἶνε !

— Καὶ τὶ εἶπε ἐπιτέλους γιὰ τὴ Δώρα ;

— Εἶπε πὼς ψώνισες ἀπὸ σβέρκο! Αὐτὴ ἦταν ζωηρὴ ἀπὸ δώδεκα χρονῶν· καὶ γιὰ νὰ τὴν περιορίσῃ τὴν ἔκλεισε στὸ Μοναστῆρι.

— Τὸν κακό του τὸν καιρό !...

— Αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω ! Ὡς καὶ στὸ σπίτι τοῦ ἔμπαζε τοὺς ἀγαπητικούς... Ὁρίστε τὶ γυναῖκα παίρνεις ! Νὰ σοῦ ζήσῃ ! Νὰ τὴ χαίρεσαι !...

Κι' ἡ μητέρα, κλαίγοντας τώρα, ἔπεσε σ' ἕναν καναπὲ γιὰ νὰ μὴν πέσῃ κάτω. Δὲν ἦταν μόνο ἀπ' τὸ θυμὸ γιὰ τὸ διώξιμο τοῦ γιοῦ της· ἦταν κι' ἀπὸ τὴ μετάνοια ποὺ εἶπε χωρὶς νὰ θέλῃ τέτοια λόγια. Τὄχε μετανοιώσει σχεδὸν πρὶν τἀπῇ.

Τὰ εἶπε ὁ-

Γεμίζοντας ἕνα ποτηράκι λικὲρ τὴ ρώτησε...

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΑΡΧΕΙΟΝ · ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ·

μως, κι' ὁ Νῖκος τἄκουσε κι' ἀπόμεινε ἄλαλος καὶ πελιδνός.

— Μητέρα !... ἔκανε κάθε τόσο ἡ Κάκια μὲ μομφή.

Κι' ὅταν σώπασε πιὰ ἡ Ζατούραινα γιὰ νὰ κλάψῃ, ἡ Κάκια γύρισε στὸ Νῖκο καὶ τοῦ εἶπε :

— Κι' αὐτὰ στὸ θυμό του τὰ εἶπε. Ὕστερα τὸμολόγησε κι' ὁ ἴδιος. Μὴν ἀκοῦς. Ἡ Δώρα εἶνε καλή. Μπορεῖ νἆταν ζωηρὴ σὲ μιὰ ἡλικία ποὺ τὰ κορίτσια, μὴ ξέροντας τὸν κόσμο, λένε ὅ,τι αἰσθάνονται καὶ κάνουν ὅ,τι τοὺςκαπνίσει. Ἀλλὰ τώρα ποὺ μεγάλωσε, κι' ἀγάπησε ἀληθινά,καὶ παντρεύθηκε...δὲν ἔχει πιὰ φόβο!..

— Θὰ φρονιμέψῃ, ἔ ; συμπλήρωσε σαρκαστικὰ ὁ Νῖκος.

— Ἔ, καϊμένε ! ἀποκρίθηκε ἡ Κάκια. Μήπως ἦταν ποτὲ τρελή ; τὰ παιδιαροκαμώματα,— κι' ἂν τἄκανε αὐτὰ ποὺ εἶπε ὁ πατέρας της,—δὲ λογαριάζονται...

Ἡ Ζατούραινα, καθισμένη στὸν καναπέ, σιγόκλαιγε. Τί θἄδινε νὰ μὴν εἶχε πεῖ ὅσα εἶπε. Μὰ ἦταν ἀργά...

Ὁ Νῖκος κατάλαβε αὐτὴ τὴ μετάνοια καὶ λυπήθηκε τὴ μητέρα του. Τὰ λόγια τῆς Κάκιας δὲν τὸν εἶχαν πείσει καὶ δὲν τὸν εἶχαν ἡσυχάσει καθόλου. Κάτι ἤξερε τώρα κι' αὐτός.. Προσποιήθηκε ὅμως πὼς οἱ ἐξηγήσεις τὸν ἱκανοποίησαν.

— Σωστά, εἶπε. Ὅλ' αὐτὰ τὰ ζωηρούτσικα κορίτσια μετὰ τὰ γάμο φρονιμεύουν. Ἡ Δώρα δὲν εἶνε κακή, ὄχι... Ἡ μητέρα εἶχε χρέος νὰ μοῦ πῇ αὐτὰ ποὺ ἄκουσε. Ἔκαμε πολὺ καλά. Μόνο ἂς μὴ δώσουμε σημασία.

Ἡ Ζατούραινα ξέσπασε τώρα σὲ κλάμα μὲ λυγμοὺς κι' ὁ Νῖκος, ἀκόμα μαλακότερα, ἐξακολούθησε :

— Ἐλᾶτε τώρα, μὴν κλαῖτε... Ὅ,τι ἔγινε, ἔγινε. Ἡ Δώρα εἶνε πιὰ γυναῖκα μου. Δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἐγκαταλείψετε καὶ σεῖς. Μήπως ἔχουμε κι' ἄλλους ;... Ἡ καϊμένη, γι' ἀγάπη μου ἀρνήθηκε γονεῖς κι' ἀδέρφια. Νὰ μὴν ἔχῃ τουλάχιστο τὴ μητέρα μου, τἀδέρφια τὰ δικά μου ;... Ἐλᾶτε !... Νὰ σᾶς τὴ φέρω τώρα νὰ τὴ φιλήσετε...

Ἀλήθεια τὸ αἷμα νερὸ δὲ γίνεται. Ἡ οἰκογενειακὴ σκηνὴ τελείωσε συγκινητικά. Ἡ μητέρα ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της τὸ γιό της, τὸν ἔβρεξε μὲ τὰ δάκρυά της, τὸν καταφίλησε, τὸν εὐχήθηκε. Τὸ ἴδιο κι' ἡ Κάκια...

Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, στὴν κάμαρα, μὲ τὴ βοήθεια τῆς κυρὰ-Εὐδοκιᾶς, ἡ ἀστεφάνωτη νύφη ἔκανε τὴν τουαλέττα της. Λέξη δὲν εἶχε ἀκούσει ἀπὸ τὴν ὁμιλία ποὺ ἔγινε στὴ σάλα. Κι' ὅταν ὁ Νῖκος πῆγε νὰ τὴν πάρῃ, τὴ βρῆκε ἥσυχη, χαρούμενη, μὲ πᾶσα πεποίθηση στὴν ὀμορφιά της, στὴν ἀγάπη της, στὴν ἀγάπη τοῦ Νίκου,—σ' ὅλα τὰ προτερήματα καὶ τὰ ἐφόδια ποὺ θὰ τὴν ἔκαναν νὰ κατακτήσῃ καὶ τοὺς δικούς του.

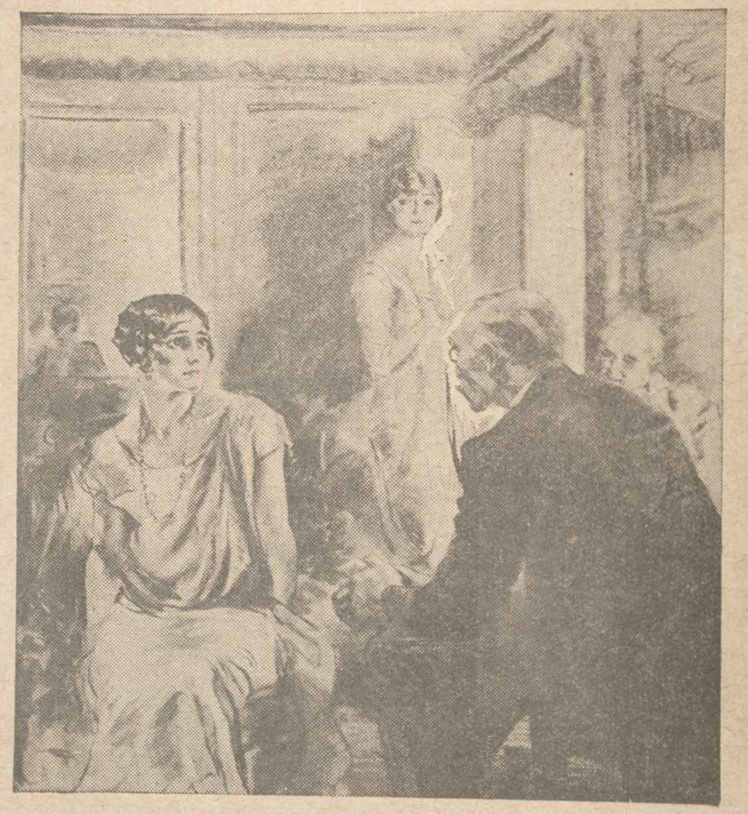

Ὁ πατέρας τῆς Δώρας σχολίασε τὸ γεγονὸς μὲ βαρειὰ λόγια.

Παρουσιάσθηκε, ὑποκρίθηκε θαυμάσια τὴ *ντροπαλούλα*,—μπορεῖ ὅμως νὰ αἰσθανόταν καὶ κάποια ντροπὴ μπροστὰ στὴ μητέρα καὶ στὴν ἀδελφὴ τοῦ Νίκου,—κι' ἡ σκηνὴ ἐξακολούθησε ἀκόμα πιὸ συγκινητική. Φιλιά, δάκρυα, εὐχές,κομπλιμέντα, ἕνα σωρό. Ἔπειτα ἡ σκηνὴ ἔγινε φαιδρότατη. Ἐκάθησαν ὅλοι στὸ πρωϊνὸ πρόγευμα, γύρω στὸ μαρμάρινο τραπέζι τοῦ ἀντρέ. Ἕνα γάλα ἤπιε κι' ἡ μητέρα. Λίγα φροῦτα ἔφαγε κι' ἡ ἀδερφή. Καὶ μίλησαν γιὰ τὸ στεφάνωμα.

Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ γίνῃ τὸ γρηγορώτερο. Σήμερα μακάρι. Αὐτῆς τῆς γνώμης ἦταν κι' ὁ Νῖκος. Δὲν μποροῦσε νὰ παραταθῇ μιὰ κατάσταση, ποὺ τὸν ἐξέθετε ὡς «ἀπαγωγέα». Ἔπρεπε νὰ νομιμοποιηθῇ. Καὶ παρακάλεσε τὴν Κάκια, ποὺ ἦταν ἡ πιὸ δραστήρια, νὰ φροντίσῃ.

— Ναί, ναί ! ὑποσχέθηκε ἡ παντρεμένη ἀδερφή. Ἀπόψε, ἀπόψε κιόλα, ἐγὼ θὰ σᾶς στεφανώσω. Ἅμα ὑπάρχει γαμπρὸς καὶ νύφη, ὅλα τἄλλα βρίσκονται στὴ στιγμή.

Καὶ πραγματικῶς, ὡς τὸ βράδυ βρέθηκαν. Καὶ ξωκλήσι, καὶ παπάς, κι' ἡ ἄδεια,—σ' αὐτὸ ὁ γέρο-Πετρόπουλος δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρηση,—καὶ τὰ στέφανα, καὶ τὰ κεριά, καὶ τὰ κουφέτα. Κουμπάρα ἡ ἴδια ἡ Κάκια. Καὶ τὸ στεφάνωμα τῶν «κλεμμένων» ἔγινε κατὰ τὶς ἑπτά. Στὸ ἐκκλησάκι ἐκεῖνο ποὺ μόλις τοὺς χωροῦσε, παραστάθηκαν μόνο οἱ στενοὶ συγγενεῖς τοῦ γαμπροῦ.

Τὴν ἄλλη μέρα, τὄβαλαν σὲ δυὸ-τρεῖς ἐφημερίδες : «Ἐν στενωτάτῳ οἰκογενειακῷ κύκλῳ, εἰς τὴν Κηφισσιάν, ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ κ. Νίκου Ζάτουρα, ἀνωτέρου ὑπαλλήλου παρὰ τῇ Τραπέζῃ Χ. μετὰ τῆς νεαρᾶς καὶ χαριτοβρύτου δεσποινίδος Δώρας Π. Πετροπούλου, τοῦ μεγαλεμπόρου.»

Ἀλλὰ στὰ ἴδια φύλλα ποὺ δημοσιευόταν τὸ ἀγγελτήριο, καὶ σ' ἄλλα ἀκόμα, οἱ ρεπόρτερ ἐξιστοροῦσαν, μὲ τἀρχικὰ ψηφία τῶν ὀνομάτων, τὴν ἀπαγωγὴ τῆς Δώρας ἀπὸ τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς ἀδερφῆς της, τὴν ἴδια βραδιὰ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ τὸ στεφάνωμα.

Ἔτσι, γιὰ πολλὲς ἡμέρες, ὅλη ἡ Ἀθήνα σχολίαζε αὐτὸ τὸ περιστατικό. «Τί παράξενα πράγματα ποὺ γίνονται στὸν κόσμο !» ἔλεγαν ὅλοι. «Ἡ πραγματικότης, βλέπετε, -ἐπρόσθεταν οἱ διαβασμένοι,—ὑπερβαίνει τὴ φαντασία τῶν μυθιστοριογράφων».

Ἀλλὰ σὲ λίγον καιρό, παραμερίσθηκε καὶ ξεχάσθηκε κι' αὐτὸ τὸ παράξενο, ὅπως ὅλα. Δὲν τὸ θυμοῦνταν πιὰ παρὰ οἱ ἥρωες, οἱ συγγενεῖς τους κι' ὅσοι παραστάθηκαν στὴν κωμικοτραγικὴ ἐκείνη «ἀπόπειρα γάμου», ὅπως ὀνόμασε κάποιος τὸ στεφάνωμα ποὺ ματαιώθηκε στοῦ Πετρόπουλου. Ὁ ἄλλος κόσμος δὲν μιλοῦσε πιὰ παρὰ γιὰ μιὰ διπλὴ ἐρωτικὴ αὐτοκτονία...

***

Ὁ Νῖκος ὡστόσο βρισκόταν σὲ μιὰ περίεργη ψυχολογικὴ κατάσταση :

Δὲν μποροῦσε νὰ ξεχάσῃ ὅσα εἶχε μάθει γιὰ τὴ Δώρα ἀπὸ τὴ μητέρα του. Μὰ ὅσο τὰ θυμόταν, τόσο περισσότερο ἀγαποῦσε τὴ Δώρα, τόσο πιὸ στενά, ἀδιάσπαστα, αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό του δεμένο μαζί της. Μιὰ ἄγρια ζήλεια γιὰ τὰ περασμένα της, μιὰ βασανιστικὴ ἀνησυχία γιὰ τὸ μέλλον, μεγάλωναν τὴν ἀγάπη του, τὴ μανία του, τὸ πάθος ποὺ τὸν εἶχε πιὰ κυριευμένον γιὰ τὸ κορίτσι μὲ τὰ φαιοπράσινα μάτια...

Ὁ γέρο-πατέρας, στὸ θυμό του, δὲν εἶχε πεῖ παρὰ τὴν ἀλήθεια.

Καὶ πρὶν τὴν ἀκούσει ὁ Νῖκος, ἀπὸ τὸ στόμα τῆς μητέρας του, κάτι ἤξερε γι' αὐτή. Ὤ, ἤξερε πολλά...

Ἀπὸ τὴν πρώτη νύχτα ποὺ κοιμήθηκε μαζί της,ἡ μικρὴ ἐκείνη ἐρωτιάρα τοῦ φάνηκε σάν... ὕποπτη. Κορίτσι ἦταν' γι' αὐτὸ δὲν μποροῦσε νἄχῃ καμμιὰ ἀμφιβολία. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ τυπικὴ παρθενιὰ ἦταν ἴσως καὶ τὸ μόνο παρθενικὸ ποὺ εἶχε καταφέρει νὰ διατηρήσῃ. Ὅλα τἄλλα,ἡ Δώρα φαινόταν πὼς τἄχε χάσει, πὼς τἄχε δώσει πρὸ πολλοῦ. Μ' ὅλο τὸ μεθύσι τῆς ἡδονῆς ποὺ αἰσθανόταν ὁ τριαντάρης μ' αὐτὴ τὴ μικρή, τὴ σχεδὸν ἀνήλικη μὰ καὶ μεστωμένη,—ὅ,τι χρειαζόταν γιὰ νὰ τὸν τρελλαίνῃ στὴν ἡλικία του,—καταλάβαινε κάλλα πὼς δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἡ Δώρα δοκίμαζε τὴν ἐρωτικὴ εὐτυχία. Φαινόταν πὼς εἶχε κάποια πεῖρα, κάποια συνήθεια, κάποια γνώση ὄχι μόνο θεωρητική. Δὲν ἔδειχνε τὸ ξάφνιασμα, τὴ συστολή, τὴ ντροπή, τὸ φόβο, ποὺ θἄδειχνε μιὰ ἄλλη, πιὸ ἄπειρη, ὅσο κι' ἂν ἦταν ἐρωτευμένη. Δὲν παρουσίαζε ἀκόμα τὴ σχετικὴ ἐκείνη ἀναισθησία ποὺ ἔχουν κι' οἱ πιὸ θερμὲς κάποτε παρθένες, τὶς πρῶτες μέρες τοῦ γάμου. Ὑπερευαίσθητη, ἀπεναντίας, ἡ Δώρα μεθοῦσε, λιγοθυμοῦσε ἀπὸ ἔρωτα, σὰν κάποια ποὺ τὸν εἶχε γνωρίσει πολύ...

Μὴν ἦταν μόνο ἀπ' τὴν ἰδιοσυγκρασία της, τὴν ἔκτακτη ἐρωτικὴ της φύση ; Αὐτὸ θὰ συμπέραινε καὶ θὰ ἡσύχαζε ὁ Νῖκος, ἂν εἶχε λιγότερη πεῖρα. Ἀλλὰ τὶς γυναῖκες τὶς ἤξερε καλά. Ἀπὸ κάτι μικρά, ἀπὸ κάτι ἐλάχιστα πράγματα, αὐτὸς ἔβλεπε καθαρὰ πὼς ἡ Δώρα εἶχε γνωρίσει ἀπὸ κοντὰ κι' ἄλλον ἄντρα, τουλάχιστο ἕνα. Μὰ ὅταν ἔμαθε τί εἶχε πεῖ ὁ πατέρας της,—πὼς τὴν ἔκλεισε στὸ μοναστήρι, γιατὶ ἀπὸ δώδεκα χρονῶν ἔμπαζε τοὺς ἀγαπητικούς της στὸ σπίτι,—ὁ Νῖκος φοβήθηκε πὼς θἆχε γνωρίσει πιὸ πολλούς...

Τὴ νύχτα, στὸ συζυγικὸ κρεββάτι, πολλὲς φορές, καθὼς σιγανάσαινε κοιμισμένη ἔτσι ἤρεμα, ἔτσι γλυκά, μὲ μισάνοιχτο σὰ μπουμπούκι τὸ στοματάκι, στεκόταν καὶ τὴν κοίταζε, τὴν κοίταζε καλά, σὰ νἄθελε νὰ τὴ μαντέψῃ. Τί εἶχε μέσα του τὸ παράξενο αὐτὸ πλάσμα ; Τί εἶχε κάνει στὴ σύντομη ζωή του; Πῶς, πότε, μὲ ποιόν, μὲ ποιούς, εἶχε ἀποκτήσει τὴν πεῖρα ἐκείνη στὰ ἐρωτικά, ποὺ ἄλλες, πολὺ μεγαλύτερες, καιρὸ παντρεμένες, δὲν τὴνἔχουν ; Ἤθελε νὰ μάθῃ, νὰ ἐξιχνιάσῃ αὐτὸ τὸ μυστήριο. Καὶ κεῖ ποὺ τὴν κοίταζε, στιγμὲς -στιγμὲς τοῦ ἐρχόταν νὰ τὴν ξυπνήσῃ καὶ νὰ τὴν ρωτήσῃ ἀκόμα : «Πόσους ἀγάπησες στὴ ζωή σου ;». Καὶ τὴν ξυπνοῦσε. Μὰ μ' ἕνα φιλί, μ' ἕνα χάδι, τὴν ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν ἀπολάμβανε, μετανοιωμένος γιὰ τὴ σκέψη του, ντροπιασμένος γιὰ τὴν τρελλή του ἰδέα.

Στὴν ἀπόλαυση τὰ ξεχνοῦσε ὅλα. Καὶ στὴν ἀπόλαυση πάλι τὰ ξαναθυμόταν. Ἦταν εὐτυχισμένος καὶ δυστυχισμένος.

Μιὰ μέρα ὅμως,—τὰ πικρόγλυκα αὐτὰ μελίμηνα δὲν εἶχαν τελειώσει, ἔμεναν ἀκόμα στὴν Κηφισσιά,—ἕνα δειλινὸ ποὺ καθόνταν οἱ δυό τους στὸ περιβολάκι, γεμίζοντάς της ἕνα ποτηράκι λικέρ, τὴ ρώτησε σιγά :

— Δώρα, πόσα χρόνια ἀκριβῶς ἔκανες στὴ Νάξο ;

— Τέσσερα... μ' αὐτὸ ποὺ τ' ἄφησα στὴ μέση.

— Καὶ πῆγες ἀπὸ δώδεκα χρονῶν ;

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Δ. Μ.

Καὶ μία νεαρὰ Ἀθηναία ποὺ δὲν θεᾶται οὐδέποτε σὲ κοσμικὰ κέντρα. Τύπος ἐξαιρετικῆς ὡραιότητος, μελαχροινή, ἑλκυστικὴ φυσιογνωμία, μάτια γοητευτικά, κορμοστασιὰ λεπτοτάτη, εὐλύγιστη, φειδένια. Καὶ κάτι σπάνιον, ἡ ὡραιότης της δὲν παρημπόδισεν —ὅπως συμβαίνει συνήθως—τὸ χάρισμα μιᾶς σπιρτόζας ἐξυπνάδας. Ἡ ὁμιλία της ἐκτάκτως εὐχάριστη, ἄλλοτε ποικίλλεται ἀπὸ χιοῦμορ ἀκαταγώνιστον καὶ ἄλλοτε ἀπὸ σκέψεις πρωτότυπες, περίεργες καὶ βαθυστόχαστες. Τὸ ντύσιμό της διακρίνεται ἀπὸ μιὰ παιδιάστικη ἀφέλεια, καὶ ἀμυδροτάτην κοκετταρίαν. Εἶνε ἀχώριστη σύντροφος τῆς ὡραίας μητρός της. Παραθερίζει σὲ μία γραφικωτάτην ἔπαυλιν τῆς Κηφισσιᾶς, καὶ περνᾷ πολλὲς ὧρες παίζουσα βιολί, ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ ταλέντα της καὶ αὐτό, τὸ ἄλλο εἶνε τὸ δῶρον μιᾶς φωνῆς μαγευτικῆς.

Ἡ Μονταὶν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν χορευτικὴ δεξίωσις παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Δ. Πετρίδῃ.

— Μιὰ ἔπαυλις κουκλίστικη καὶ ἐπιπλωμένη μὲ χαριτωμένο γοῦστο καὶ πολυτελῆ διάκοσμον.

— Ἡ οἰκοδέσποινα ὡραιοτάτη μὲ τουαλέττα κρὲπ-ρομαὶν κίτρινη.

— Ἐξαιρετικὰ ὡραῖες ἐμφανίσεις, δὶς Λέλα Ἡλιοπούλου ζωρζὲττ ρόζ, δὶς Δ. Γρηγοριάδη σιφφὸν κόκκινη καὶ καστορινο καπέλλο στὴν αὐτὴν ἀπόχρωση, δὶς Λ. Λυκιαρδοπούλου θαυμασία ἐμφάνισις καὶ τουαλέττα σιφφὸν πράσινη σὲ φόντο σατὲν ὁμοιόχρωμον, δὶς Παπαδοπούλου χαριτωμένο σύνολον λευκὴ ζωρζέττ, κεντημένη λουλούδια τοῦ ἀγροῦ καὶ πλατύγυρον λευκὸν πῖλον.

—Γκαρντὲν-πάρτυ τὸ παρελθὸν Σάββατον παρὰ τῇ δίδα Μαρίκα Κυριακίδη, εἰς τὸν ὡραῖον κῆπον τοῦ ξενοδοχείου Τζανίδη στὴν Κηφισσιά.

— Τὸ θέαμα ἐξαιρετικὰ ὡραῖον' ὅλα τὰ νέα ζευγάρια ἐχόρευαν στὸν κῆπον.

— Μεταξὺ τῶν ἄλλων, παρευρέθησαν κ. Γ. Τσάτσου, κ. Γ. Μακκᾶ, κ. Ε. Μπακοπούλου, κ. Βούλγαρη, κ. Οἰκονόμου ὡραιοτάτη μὲ τουαλέττα σικλαμέν, δὶς Κυριακίδη, δὶς Στρατούλη—κομψότατες σιλουέττες, δὶς Ἰατρίδη, κ. Καλφοπούλου.

— Καὶ οἱ κ. κ. Γκούλας, Παπαναγιώτου, Ἰατρίδης, Γ. Μακκᾶς, Ν. Τσάτσου, Πιζάνης, Κ. Κυριακίδης κλπ.

Τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν δεξίωσις μπρίτζ παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Γ. Μακκᾶ.

— Παρευρέθησαν κ. καὶ κ. Σπ. Τριαντάκη τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης κ. καὶ κ. Χρυσανθοπούλου, κ. καὶ κ. Π Μακρῆ, κ. καὶ κ. Σπ. Βλαστοῦ, δὶς Παπαδοπούλου, δὶς Ράλλη. δὶς Χασιώτη, ἡ δικηγόρος δὶς Χρυσογέλου, κ. Ἀγγέλου, καὶ οἱ κ. κ. Ν. Δεληγιάννης, Ἀργυρόπουλος, Κ. Κοσμετάτος, Σ. Θεοδότης, Ν. Κοσμετᾶτος κ.λ.π.

— Εἰς τὴν Ἑκάλη ἡ κοσμικὴ κίνησις συμπεριλαμβάνει μαστίχες, χορό, μπρίτζ καὶ αἱ ἐκεῖ κομψαὶ ἐπαύλεις ἀντηχοῦν ἀπὸ τοὺς ἤχους θαυμασίων φωνογράφων καὶ αἱ βεράντες μεταβάλλονται σὲ ὑπαίθρια σαλόνια.

— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν χορευτικὸν ἀπόγευμα παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Ἀλ.Μελέγκοβιτς.Ἡ ἰδιότυπος ἔπαυλις μὲ τὸν συμπαθῆ ἐξωτικὸν διάκοσμον ἐπαρουσίαζεν πολὺ εὐχάριστον ὄψιν. Ἡ οἰκοδέσποινα ἔφερεν κομψοτάτην τουαλέτταν μώβ. Μεταξὺ τῶν κεκλημένων κ. καὶ δὶς Μακρῆ τουαλέττες κομψὲς λευκές, κ. Βασιλειάδη τουαλέτταν καλαίσθητον ἐμπριμέ, κ. καὶ κ. Γουλιμῆ τουαλέττα μαύρην, κ. Μακρυγιάννη ὡραιοτάτη τουαλέττα λευκὴν καὶ μαύρην, κ. Ἀργυροπούλου τουαλέττα μώβ.

— Τὸ Καστρὶ ἐξακολουθεῖ κατὰ Σάββατον σουαρὲ ντὲ γκαλά.

— Τὸ παρελθὸν Σάββατον κομψότατος κόσμος καὶ τουαλέττες κομψότατες.

— Διεκρίναμεν Ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης κ. Δαμιανόν, κ. καὶ κ. Νικολούδη, κ. καὶ κ. Ἀντωνίου, κ. καὶ κ. Παπαδοπούλου ἐξ Ἀλεξανδρείας, στρατηγὸν κ. Ἀφθονίδην, κ. καὶ κ. Ἡλιοπούλου, κ. καὶ κ. Κακουλίδη, κ. καὶ κ. Φιλαρέτου, κ. καὶ δίδα Μεταξᾶ, κ. καὶ δίδα Ἀνδριτσάκη, κ. καὶ κ. Νικολάου, κ. Τσάτσον, κ. Δενδρινόν, κ. καὶ δίδα Καλλέργη, κ. καὶ δίδα Ν. Νικολαΐδη χαριτωμένον σύνολον μπὲζ ζωρζὲττ καστόρινο καπέλλο στὸν ἴδιο τόνο, κ. καὶ κ. Ψιακῆ, κ. καὶ δίδα Λ. Ντρουζαΐ ἐξ Ἀλεξανδρείας ὡραιοτάτη μὲ τουαλέττα μουσσελίνα μώβ, μὲ βολὰν ποὺ κατέληγε σὲ ὁμοιόχρωμον παγιεττάρισμα, ἐσάρπα τούλινη μώβ.

— Μία ἐξαιρετικὴ ἐμφάνισις τῆς δίδος Λία Ραμοβὶτς ἐκ Ρουμανίας τουαλέττα ἐντελῶς ἰδιότυπη, λευκὴ κρὲπ ρομαὶν γαρνιρισμένη μὲ κρόσσια λευκὰ ὑπὸ τύπον βολάν.

— Καὶ φέτος πολλαὶ κομψαὶ Ἀθηναῖες ἀνεχώρησαν δι' εὐρωπαϊκὰς λουτροπόλεις' μεταξὺ ἄλλων κ. Λύδη, δὶς Ντέπη Νικολαΐδη, κ. καὶ δὶς Μ. Σακορράφου, κ. Ζαρίφη, κ. Ψιακῆ, κ. Ρακτιβάν, κ. Δ. Βεργιοπούλου κ. καὶ δὶς Ἀλ. Δημητριάδη, κ. καὶ κ. Κοσμετάτου, κ. Σ. Σλῆμαν, δὶς Ἔλλη Λούρου κλπ.

— Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην ἐξαιρετικὴ κοσμικὴ συγκέντρωσις εἰς τὸ Παβιγιὸν Ρόζ. Ἀναρίθμητα αὐτοκίνητα περιτριγυρίζουν τὸ κομψὸν ντάνσιγκ.

— Διακρίνομεν τὶς κομψότερες, ἤτοι: κ. Παγκάλου, τουαλέττα ροζάτρ, δίδα Χατζηλαζάρου τουαλέττα μώβ ντεγκραντέ, κ. Πετροκοκκίνου, τουαλέττα μπεζ, δίδα Λ. Χαρισιάδη σιφφὸν ρόζ, στρὰςς ὁμοιόχρωμα.

— Αἱ «σαρπράϊζ πάρτυ» ἐξακολουθοῦν νὰ λαμβάνουν χώραν εἰς τοὺς κοσμικοὺς κύκλους. Τελευταίως διεξάγονται σὲ οὐδέτερον ἔδαφος ἤτοι στὴν οἰκίαν ἑνὸς βαθυπλούτου Ἀμερικανοῦ καὶ λαμβάνουν μέρος ὁμὰς λίαν γνωστῶν κυριῶν.

Ἡ Μονταὶν

ΑΠΟ ΤΑ ΘΕΑΤΡΑ

"Η ΦΑΡΜΑΚΩΜΕΝΗ,,

Ἡ «Φαρμακωμένη» τοῦ Σολωμοῦ, τὸ τρίπρακτον δρᾶμα τοῦ συναδέλφου κ. Φώτου Γιοφύλλη, τὸ ὁποῖον πρωτοπαίχθηκε πέρυσι στὸ θέατρο τοῦ Σταδίου, ξανανεβάσθηκε τὴν περασμένη βδομάδα ἀπ' τὸν Θίασον τῶν Νέων στὸ Κυβέλειον. Ὁ θίασος, εὐσυνείδητος ὅπως πάντοτε, ἐφρόντισε ν' ἀνεβάσῃ τὸ ἔργον μ' ἐπιμέλειαν, δίνοντάς μας ἔτσι ζωντανὴ εἰκόνα τῆς ζωῆς τῆς ἐποχῆς τοῦ Σολωμοῦ.

Τὸ ἔργο ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὸ γνωστὸ τραγοῦδι τοῦ Σολωμοῦ, εἶνε ἀρκετὰ καλογραμμένο. Ἡ τρίτη του ἰδίως πρᾶξις—ἡ καὶ ἀρτιωτέρα τῶν ἄλλων—ἔχει ἀρκετὴν δραματικότητα.

Ἡ κ. Χαλκούση στὸν ρόλο τῆς Φαρμακωμένης ἀρκετὰ καλή. Μόλα ταῦτα—γιὰ νὰ εἴμεθα στοιχειωδῶς εἰλικρινεῖς—ὁμολογοῦμεν ὅτι θὰ ἐμέναμε περισσότερον ἱκανοποιημένοι,ἂν ἡ συμπαθὴς πρωταγωνίστρια ἄφηνε τὸν ρόλον αὐτὸν δι' ἄλλην συνάδελφόν της, τὴν κ. Παπαδάκη π.χ. ἂν ἀπέφευγε δηλαδὴ γενικῶς μερικοὺς ρόλους, οἱ ὁποῖοι γιὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους δὲν εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ τῆς ταιριάζουν. Ὁ κ. Μουσούρης ὡς Σολωμὸς ἄμεμπτος ὅπως πάντοτε, μᾶς ἔδωσε τὸν ποιητὴν τῆς Φαρμακωμένης ζωντανόν, ὅπως τὸν ἐφανταζόμεθα.

Ὁ κ. Παντόπουλος στὸν χαριτωμένον πραγματικῶς ρόλον τοῦ γιατροῦ Ροΐδη φυσικώτατος, ὅπως καὶ ἡ κ. Παπαδάτου στὸν ρόλον τῆς μητέρας τοῦ Σολωμοῦ.

Ἡ δὶς Σταυρίδου, ἀπὸ τὰς πρώτας μαθητρίας ποὺ ἔδωσεν ἡ ἡ Σχολὴ Θεάτρου στὴν Ἑλληνικὴν σκηνὴν μαζὶ μὲ τὰς δίδας Μαρσέλλου καὶ Σαγιάννου, ἔπαιξε τὸν ρόλον της φυσικὰ καὶ ἀβίαστα, μὲ λεπτότητα καὶ χάριν. Ἐπίσης καὶ ἡ ἐμφάνισις μὲ τὴν ἀμφίεσιν τῆς ἐποχῆς, πολὺ ἁρμονικὴ καὶ εὐχάριστος, πρᾶγμα ποὺ δὲν συνέβαινε—ἀλλοίμονον—καὶ μὲ τὰς ἄλλας συναδέλφους της.

Ἀρκετὰ καλὸς εἰς τὸν ἀχάριστον ρόλον του καὶ ὁ κ. Πλούτης.

Μέχρι τῆς ἐκδόσεως τοῦ φύλλου αὐτοῦ ἐλπίζεται ὅτι θὰ ἔχουν ἀναβιβασθῇ ὑπὸ τοῦ θιάσου καὶ τὰ μονόπρακτα τῶν κ. κ. Ν. Λάσκαρη, Στ. Δάφνη καὶ Ἠλ. Βουτιερίδη, ἡ πρώτη τῶν ὁποίων θὰ ἔχῃ ἐντελῶς φιλολογικὸν χαρακτῆρα.

ΑΠΟ ΤΑ ΑΓΝΩΣΤΑ ΤΟΥ ΑΝΤΡ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ἤθελα νὰ εὑρισκόμουνα γδυμένος
Ὅντες τὸ βράδι πηαίνω νὰ γδυθῶ.
Ἤθελα νὰ εὑρισκόμουνα ντυμένος
Τὴν αὐγίτσα, ὅντες θέλω νὰ ντυθῶ.

Σ' ὅλα τριγύρω μου εἶμαι βαρεμένος.
Ἀνάπαψη εἶν' ἐκεῖνο ποὺ ποθῶ,
Μὰ δὲν εἶμαι ποτὲ εὐχαριστημένος,
Κι' ὅπως κι' ἂν κάμω θὲ νὰ βαρεθῶ!..

Τ' εἶναι ποὺ θέλω ; Τ' εἶναι ποὺ γυρεύω ;

Θέλω ν' ἀλλάζω πράμματα καὶ τόπο

Ἀγγουδεύομαι κι' ἄλλους ἀγγουδεύω,

Καὶ σ' ὅλα βρίσκω βάρεμα καὶ κόπο,

Ν' ἀλλάξω... μὰ ὄχι γι' ἄλλα παραπλήσια

Γέροντας εἶμαι, καὶ ποθῶ τὰ Ἠλύσια.

† **Ἀνδρ. Λασκαράτος**

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΤΡΟΦΙΜΑ

Ἡ μηχανὴ τοῦ σώματός μας.— Τί τρώει ἕνα ἔθνος.— Τροφὲς ἀγρίων λαῶν.— Ὁ Ὅμηρος, τὸ γάλα καὶ τὸ ἁλάτι.— Τί τρῶνε οἱ ἀπολίτιστοι λαοί.— Σαῦρες, φίδια, σκουλίκια, ἀράχνες κλπ.— Τὰ ψέφια ζῶα τῶν Ἀβησσυνῶν.— Εἰς τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους.— Στὴν ἀρχαία Ρώμη.—Τί πρέπει νὰ τρώει ἕνας ἄνθρωπος.— Ἡ διατροφὴ τῶν χωρικῶν, κλπ.

Γιὰ νὰ κινήσει μιὰ μηχανὴ θέλει κάρβουνα. Ἔτσι κι' ὁ ὀργανισμός τοῦ ἀνθρώπου, σὰ μηχανὴ κι' αὐτός, χρειάζεται γιὰ νὰ ζεῖ διάφορες τροφές. Τὸ φαΐ εἶνε ἡ πιὸ ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη τοῦ ἀνθρώπου. Μπρὸς στὴν πεῖνα κάθε ἄλλη μας σκέψη, κάθε ἄλλη μας φροντίδα ὑποχωρεῖ. Ἡ πεῖνα ἀνάγκασε τὰ ἑκατομμύρια τῶν βαρβάρων τῆς Ἀσίας νὰ εἰσβάλουν στὴν Εὐρώπη τὸ μεσαιῶνα καὶ τοὺς Εὐρωπαίους νὰ δημιουργήσουν ἀποικίες σὲ ὅλες τὶς ἄλλες ἠπείρους. Αὐτὴ ἀναγκάζει τὸν ἐργάτη νὰ πηγαίνει κάθε πρωῒ στὸ ἐργοστάσιο, τὸν ὑπάλληλο στὸ γραφεῖο του, τὴ μοδίστρα στὸ μοδιστράδικο καὶ τὸ δάσκαλο στὸ σχολεῖο.

Ἂς σκεφτοῦμε μόνο γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἀπασχολοῦνται ἀποκλειστικὰ γιὰ τὴ διατροφὴ τῶν ὁμοίων των. Ὁ γεωργός, ὁ καλλιεργητής, ὁ ἀμπελουργός, ὁ ψαρᾶς, ὁ κυνηγός, ὁ κτηνοτρόφος· αὐτοὶ μᾶς προσφέρουν τὴν πρώτη ὕλη. Ἔρχονται κατόπιν ὁ μάγερας, ὁ ψωμᾶς, ὁ μανάβης, ὁ ζαχαροπλάστης, οἱ ὁποῖοι μεταχειρίζονται κι' αὐτοὶ γιὰ τὴ δουλειά τους ἕνα σωρὸ ἄλλους ἐργάτες. Ἔχει ὑπολογιστεῖ ὅτι τὰ τρία τέταρτα τῶν ἐργατικῶν χεριῶν τοῦ κόσμου χρησιμοποιοῦνται γι' αὐτὴ τὴ δουλειά.

Θέλετε τώρα νὰ μάθετε τί τρώει ἕνα ἔθνος ; Οἱ Γάλλοι ξωδεύουν κάθε χρόνο 110 ἑκατομμύρια ἑκατόλιτρα σιτάρι, 138 ἑκατομ. ἑκατόλιτρα πατάτες, 4 ἑκατομ. ἑκατόλιτρα λαχανικά, 7 ἑκατομ. ἑκατόλιτρα κάστανα, 500 ἑκατομ. χιλιόγραμμα κρέας, 146 ἑκατομ. χιλ. ψάρια, 3 δισεκατομμύρια αὐγά, 200 ἑκατομ. χιλιόγραμμα βούτυρο, 400 ἑκατομ. χιλιόγραμμα ζάχαρη.

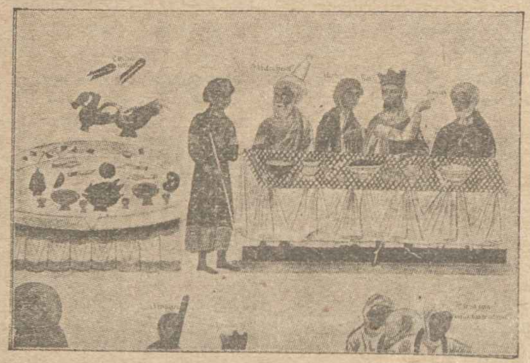

Ἕνα δεῖπνο μὲ συνδαιτημόνας πρόσωπα τῆς Γραφῆς.
(Ἀπὸ χρωμογραφίαν τῆς ἐποχῆς)

Καλὰ ὅμως σήμερα, ὁπότε ὁ ἄνθρωπος, ἔχει γίνει πιὰ κύριος τῆς φύσεως. Μὰ οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῆς γῆς μὲ τί ἔζοῦσαν; Τοποθετημένοι μέσα σὲ μιὰ φύση σκληρὴ καὶ γύρω ἀπὸ ζῶα δυνατώτερα ἀπ' αὐτούς, ἔτρωγαν ὅτι βρισκότανε μπροστά τους : ρίζες, χόρτα, μερικοὺς καρπούς, ἔντομα, σκουλίκια, μαλάκια, κλπ. Σιγὰ σιγὰ ἔμαθαν τὸ ψάρεμα καὶ τὸ κυνῆγι. Μὰ καὶ σήμερα ἀκόμα ὑπάρχουν λαοὶ ποὺ τρέφονται μόνο ἀπὸ τὸ ψάρεμα καὶ τὸ κυνῆγι. Οἱ Ἐσκιμῶοι πίνουν θερμὸ ἀκόμη, τὸ αἷμα τῶν φωκῶν καὶ τῶν θαλασσινῶν βωδιῶν ποὺ πιάνουν. Οἱ αὐτόχθονες τῆς Γουϊάνας τρῶνε τὰ ψάρια ὠμὰ καὶ τὰ βρίσκουν ἐξαιρετικὰ νόστιμα, ὅταν ἀρχίζουν νὰ σαπίζουν. Οἱ Κέτς, φυλὴ ἀβησσυνιακή, τρίβουν μέσα σὲ δυὸ πέτρες τὸ δέρμα καὶ τὰ κόκκαλα τῶν ψόφιων ζώων καὶ κάνουν ἀπ' αὐτὰ μιὰ πάστα ποὺ τὴν τρῶνε μὲ ὄρεξη. Οἱ σαῦρες, τὰ φίδια, τὰ σκουλίκια, τὰ μυρμήγκια, ἡ πεταλοῦδες κ' ἡ ἀράχνες καταβροχθίζονται ὠμὰ ἀπὸ μερικοὺς πληθυσμοὺς τῆς Αὐστραλίας. Οἱ Ἀντζέμπας τοῦ Σουντὰν ὅταν δὲν ἔχουν νερὸ καὶ τροφὲς ἀνοίγουν τὶς σφαγίτιδες φλέβες τῶν φορτηγῶν των ζώων καὶ χορταίνουν, ὅπως κ' οἱ τίγρεις πίνοντας τὸ αἷμα τους.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἡσύχασε ἀπὸ τὴν πεῖνα παρὰ ὅταν ἄρχισε νὰ καλλιεργεῖ τὴ γῆ καὶ νὰ τρέφει τὰ ζῶα. Τότε ἄρχισε νὰ χρησιμοποιεῖ καὶ τὸ γάλα. Οἱ Ἕλληνες τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων μόλις τὸ εἶξεραν καὶ ὁ Ὅμηρος μιλῶντας γι' αὐτὸ λέει πὼς εἶταν τροφὴ καλὴ γιὰ τοὺς βαρβάρους, τοὺς ὁποίους περιφρονητικὰ ἀποκαλεῖ *γαλακτοφάγους*. Τὸ βούτυρο εἶταν ἐντελῶς ἄγνωστο στοὺς Ἕλληνες καὶ τοὺς Ρωμαίους, οἱ ὁποῖοι τὸ ἔμαθαν ἀπὸ τοὺς Γαλάτες καὶ τοὺς Γερμανούς. Στὴν Κίνα, ἀκόμη καὶ σήμερα, εἶνε ἄγνωστη ἡ γαλακτοκομία.

Καὶ ἡ χρῆσις τοῦ μαγειρικοῦ ἅλατος ἀνάγεται στὴν ἴδια ἐποχὴ μὲ τὸ γάλα. Ὁ Πλούταρχος τὸ ὀνομάζει *τροφὴ τῶν τροφῶν* καὶ ὁ Ὅμηρος γιὰ νὰ δείξει τὸν κατώτερο πολιτισμὸ ἑνὸς λαοῦ λέει ὅτι «δὲν ἔβαζαν ἁλάτι στὶς τροφές τους». Τὸ ἁλάτι εἶταν σύμβολο τῆς φιλοξενίας καὶ τὸ σκόρπιζαν κάταγῆς μπρὸς στοὺς ξένους ποὺ δὲν ἤθελαν νὰ τοὺς δεχτοῦν. Πρὸ λίγων ἀκόμα χρόνων τὸ ἁλάτι στοὺς μαύρους τῆς Ἀφρικῆς εἶταν πολύτιμο ὅσο κ' ἡ χρυσόσκονη καὶ χρησίμευε γιὰ μονέδα. Μὲ μιὰ χοῦφτα ἁλάτι μποροῦσε ν' ἀγοράσει κανεὶς ἕναν ἢ δυὸ δούλους.

Καὶ ἡ ζάχαρη ; Ἐπὶ πολὺ οἱ λαοὶ μεταχειριζόντουσαν, ἀντὶ ζάχαρης, μέλι καὶ ζάχαρη ἀπὸ ζαχαροκάλαμο. Τὸν μεσαιῶνα ἔγινε ἡ πρώτη ἀπόπειρα γιὰ νὰ κατασκευάσουν ζάχαρη. Μιὰ τέτοια ζάχαρη πουλιότανε ἐπὶ Ἐρρίκου τοῦ IV μονάχα στὰ φαρμακεῖα. Ἐπὶ Λουδοβίκου XIV ἡ ζάχαρη εἶταν εἶδος πολυτελείας κ' ἐθεωρεῖτο ὡς δῶρο πολύτιμον. Τὴν πρόσφεραν στοὺς δικαστὰς γιὰ ν' ἀποκτήσουν τὴν εὔνοιά τους.

Τὸ ἴδιο συνέβαινε καὶ μὲ τὸ πιπέρι. Ὅλο τὸ μεσαιῶνα, τὸ πιπέρι εἶταν σπανιώτατο κι' ὁ κόσμος, ὅταν ἤθελε νὰ χαρακτηρίσει κανένα πολύτιμο πρᾶγμα ἔλεγε : ἀκριβὸ σὰν τὸ πιπέρι.

Ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ τί ἔτρωγαν οἱ ἀρχαῖοι καὶ τοῦ τί τρῶμε ἐμεῖς εἶνε τεραστία.

Θὰ τρόμαζε κανεὶς ἀκούγοντας τί ἔτρωγαν οἱ πρόγονοί μας. Ὁ Εὔμαιος σκότωσε κ' ἔψησε γιὰ νὰ φάῃ ὁ Ὀδυσσεὺς ἕνα χοῖρο ὁλόκληρο πέντε χρόνων ! Σ' ἕνα συμπόσιο τῶν Πυλίων χρησιμοποίησαν γιὰ 50 συνδαιτημόνες ἐννιὰ μεγάλα βώδια, δηλαδὴ κάθε βῶδι ἀναλογοῦσε σὲ λιγωτέρους τῶν 6 συνδαιτημόνων.

Στὴ Ρώμη ἔτρωγαν, προπάντων στὰ γεύματα τῶν πλουσίων, γαϊδουράκια, μικροὺς σκύλους, ἀλεποῦδες, σκαντζόχοιρους, τυφλοπόντικες, ὅπως καὶ σήμερα ἀκόμη τρῶνε στὴν Κίνα γάτους, ποντικούς, σκύλους, βατράχους, μεταξοσκώληκες !...

Τὸ μεσαιῶνα κυριώτερες τροφὲς εἶταν τὸ χοιρινὸ κρέας, τὰ κυνήγια καὶ τὸ κριθαρένιο ψωμί ! Ἀπὸ τὴν Ἀναγέννηση κ' ἔπειτα οἱ Εὐρωπαῖοι ἄρχισαν νὰ γίνονται πιὸ ἐκλεκτικοὶ στὴν τροφὴ τους. Μὰ μόλις τὰ τελευταῖα χρόνια, χάρη στὴν ἐξέλιξη τῆς συγκοινωνίας καὶ τῶν μεταφορῶν, μπόρεσαν οἱ πολιτισμένοι λαοὶ νὰ ἐπιφέρουν μιὰ βελτίωση καὶ νὰ δημιουργήσουν μιὰ ποικιλία στὶς τροφές τους ποὺ οἱ προηγούμενες γεννεὲς δὲν τὶς ἐγνώρισαν.

***

Ἐδῶ ὅμως δημιουργεῖται ἕνα ζήτημα. Ἡ βελτίωσις τῆς τροφῆς τοῦ ἀνθρώπου τὸν ἔκανε πιὸ δυνατό, πιὸ ὑγιῆ, πιὸ σκληρὸ στὴ δουλειά ;

— Γιὰ ν' ἀπαντήσουμε σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτηση καταφεύγουμε στὴν ἐπιστήμη καὶ ξαναγυρίζουμε στὴν παραβολὴ ποὺ ἐκάναμε στὴν ἀρχὴ τοῦ ἀνθρώπινου ὀργανισμοῦ μὲ μιὰ μηχανή. Ἡ μηχανή, γιὰ νὰ τελειώσει μιὰ δουλειά, πρέπει νὰ κάψει μιὰ ποσότητα κάρβούνου. Ἂν τῆς βάλουν λιγώτερο κάρβουνο ἀπ' ὅτι χρειάζεται, λειτουργεῖ κακά· ἂν τῆς βάλουν περισσότερο, ὑπάρχει φόβος νὰ ἐκραγῇ. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὴ μηχανὴ τοῦ σώματός μας, μὲ τὶς λίγες ἢ πολλὲς τροφὲς ποὺ τῆς δίνουμε.

Οἱ γιατροὶ ἔχουν καταλήξει στὸ συμπέρασμα ὅτι γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν κανονικὴ λειτουργία τοῦ ὀργανισμοῦ του, ἕνας ἄνθρωπος πρέπει νὰ τρώει κάθε μέρα 300 γραμμάρια κρέας, 60 γραμμάρια λῖπος καὶ βούτυρο καὶ 700 περίπου γραμμάρια, ζυμαρικά, φασόλια, φακές, κλπ. Σ' αὐτὲς τὶς τροφὲς ὑπάρχουν τὰ 310 γραμμάρια ἄνθρακος καὶ τὰ 20 γραμμάρια ἀζώτου, τὰ ὁποῖα ὁ ὀργανισμὸς καταναλίσκει στὸ εἰκοσιτετράωρο. Αὐτὴ εἶνε ἡ «μικτὴ κανονικὴ τροφή».

Ἂς φανταστοῦμε τώρα ἕναν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ τρέφεται μὲ μιὰ καὶ μόνη τροφή. Γιὰ νὰ βρῇ τὰ 310 γραμ. τοῦ ἄνθρακος καὶ τὰ 20 τοῦ ἀζώτου, τὸ ὁποῖα χρειάζεται ὁ ὀργανισμός του, θὰ εἶταν ὑποχρεωμένος νὰ καταναλίσκῃ ἢ πάρα πολὺ ἄζωτο καὶ λίγο ἄνθρακα ἢ λίγο ἄζωτο καὶ πολὺ ἄνθρακα. Δηλαδὴ γιὰ νὰ βρῇ τὰ 310 γραμμάρια ἄνθρακος πρέπει νὰ τρώει 2818 γραμμάρια κρέατος, μὰ αὐτὴ ἡ μεγάλη ποσότης τοῦ κρέατος περιέχει πέντε φορὲς περισσότερο ἄζωτο ἀπ' ὅσο χρειάζεται ὁ ὀργανισμός, γιατὶ τὰ 20 γραμ. τοῦ ἀζώτου βρίσκονται στὰ 651 μονάχα γραμ. τοῦ κρέατος. Ἤ, ἀκόμα, θὰ ἔπρεπε νὰ τρώει γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ 1600 γραμ. κριθαρένιου ψωμιοῦ, ἢ 1430 γραμ. φασόλια, ἢ 38 αὐγά, ἢ 4 1)2 λίτρες γάλα, ἢ 10 κιλὰ πατάτες, ἢ 15 κιλὰ λάχανα, κλπ.

Πῶς παρασκευάζουν οἱ Ἰθαγενεῖς τῆς Φλωρίδος τὸ φαγητό των

Μά, θὰ παρατηρήσει κανείς, οἱ χωρικοὶ ποὺ δὲν τρῶνε σχεδὸν καθόλου κρέας δὲν εἶνε στὴν ὑγεία τους πιὸ ἄσχημα ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Ἂς ἀκούσουμε ὅμως τί λέει σχετικῶς ὁ Δρ Πουσὲ τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων : «Ἡ διατροφὴ τῶν χωρικῶν, γράφει σ' ἕνα ἐγχειρίδιο ἰατρικῆς, δὲν εἶνε ἀνάλογη μὲ τὶς ἀνάγκες ποὺ δημιουργεῖ ἡ ἐργασία τῶν ἀγρῶν. Ἂν παρ' ὅλη τὴν κακή τους διατροφὴ οἱ χωρικοὶ κρατιοῦνται γεροί, αὐτὸ ὀφείλεται στὴ ζωὴ τοῦ ὑπαίθρου, στὴν κανονικὴ ζωὴ ποὺ κάνουν καὶ στὴν ἔλλειψη τῶν ἐπιβλαβῶν διασκεδάσεων. Ἐν τούτοις ὅμως ἀρρωσταίνουν συχνά. Ἡ δυσπεψία καὶ ἡ ἐντερίτις εἶνε ἡ γενικὴ ἀρρώστεια τῶν ἀνθρώπων τοῦ ἀγροῦ. Τί νὰ γίνῃ ὅμως; Ὅπως καὶ ἡ πόλις ἔχει καὶ τὸ χωριὸ τὰ κακά του...»

Αὐτὰ γιὰ σήμερα.

Ὁ Λούκουλος

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΡΩΤΙΚΟΣ ΠΟΝΟΣ

(Τοῦ ΕΡΡ. ΑΪΝΕ)

Ἄχ ! Ὅλως διόλου τὸ λοιπὸν λησμόνησες, καλή μου,
Πῶς ἡ καρδιά σου ἦτανε τόσον καιρὸ δική μου ;
Αὐτὴ ἡ καρδιά σου ἡ γλυκειὰ κ' ἡ ψεύτρα κ' ἡ μικρούλα,
Κι' ἂς ὑπάρχει πειὸ γλυκειὰ καὶ ψεύτικη καρδοῦλα.

Τὸν πόνο καὶ τὸν ἔρωτα λησμόνησε, καλή μου,
Ποὺ τόσο ἐτυραννήσανε τὴν ἔρημη ψυχή μου...
Δὲν ξεύρω ἂν εἶταν πειὸ πικρὸς ὁ ἔρως ἀπ' τὸν πόνο...
Ἄχ ! Καὶ τὰ δυὸ ἦταν πικρὰ !... Αὐτὸ γνωρίζω μόνο.

Μεταφρ. Ἀντ. Σ. Μάτεση

Σ' ΑΓΑΠΩ

(Κατὰ τὸ Γερμανικὸν τοῦ LENAN)

Εἶσ' ὄμορφη κι' ὅταν μιλεῖ τὸ χαρωπό σου στόμα,
Εἶσ' ὄμορφη κι' ὅταν κλειστὸ σωπαίνει μιὰ στιγμή.
Κ' ἐγὼ δὲν ξεύρω ἀπὸ τὰ δυὸ τί νὰ ζητήσω ἀκόμα
Ἄχ μιλησέ μου !—Μὴ μιλήσεις, μή !

Ἄφησε μέσ' σὲ δυὸ οὐρανοὺς νὰ ξεπετᾷ ἡ ψυχή μου
Σὲ σιωπῆς ὀνείρατα καὶ σὲ λαλιᾶς σκοπὸ
Καὶ μέσ' στὸν νοῦ σου μυστικὰ συλλάβιζε, ξανθή μου,
Ἕνα γλυκὸ λογάκι :—«Σ' ἀγαπῶ !»

Μεταφρ. Γ. Δροσίνη

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

(Τοῦ UHLAND)

Τὸ ρόδο ποὺ μοῦ χάρισες τὸ μοσχομυρισμένο
Στοῦ ἥλιου τὸ βασίλεμμα ἔγειρε μαραμμένο.
Ὁ χωρισμός σου ὁ σκληρὸς μικροῦλα, λατρεμμένη,
Τ' ἀφάνισε τὸ δύστυχο καὶ ὁλόχλωμο πομένει
Μὰ ἡ ψυχὴ ποὺ κρύβουνταν στ' ἀθῶο τὸ λουλοῦδι
Τώρα σ' ἐσὲ γοργοπετᾷ σ' αὐτό μου τὸ τραγοῦδι

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

(Τοῦ Οὔγγρου ποιητοῦ SAUKA)

Ἄχ ! δὲν μὲ μάθαν οἱ γονιοί μου νὰ διαβάζω,
Οὔτε μὲ στεῖλαν στὸ σχολειὸ μὲ τἄλλα τὰ παιδιά.
Μὰ τὰ γλυκὰ ματάκια σου ὅταν κυττάζω,
Διαβάζω πόση λύπη ἔχεις μέσα στὴν καρδιὰ

Κι' ἀπὸ τὴν πόρτα σου μπροστὰ δειλὰ διαβαίνω
Τὸ δαχτυλίδι σου γιὰ νὰ σοῦ δώσω πίσω,
Καὶ τἄσπρο μαντηλάκι ποὺ μοῦ ἔχεις κεντημένο
Καὶ μόνο τὴν ἀπελπισιά μου νὰ κρατήσω...

Μετάφρ. Γ. Ζερμπίνη

ΤΑ ΚΑΤΑΚΑΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΦΕ

Οἱ καφετζῆδες ξαναβράζουν τὰ κατακάθια τοῦ καφὲ πολλὲς φορές... Ἐμεῖς ὅμως τὸν πετοῦμε καὶ ἔχουμε πολὺ ἄδικο. Μποροῦν νὰ μᾶς προσφέρουν χίλιες δυὸ ὑπηρεσίες.

Πρῶτα πρῶτα καθαρίζουν θαυμάσια τὸ γυαλί, κάθε εἶδους γυαλί ! Ἔπειτα καθαρίζουν θαυμάσια τὰ ἔπιπλα. Τέλος εινε πρώτης τάξεως λίπασμα γιὰ τὰ ἄνθη.

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΛΕΞΙΣ "ΑΥΤΑΝΔΡΟΣ,, - ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΚΑΤΣΙΚΟΚΛΕΦΤΗΣ !

Ἡ σκηνὴ στὸ Ἐπαρχεῖο τῆς Κεφαλληνίας. Ὅπου μιὰ λέξις ἐνθουσιάζει τὸν Γενοβέζον.—Τὸ ναυάγιο τῆς «Ἁγίας Ἑλένης».—Ὁ Τρικούπης καὶ ὁ Μεσολογγίτης κατσικοκλέφτης.

Τὸ παρακάτω ἀνέκδοτο μᾶς δείχνει τὴ δύναμι ποὺ ἔχουν οἱ λέξεις νὰ τραβοῦν τοὺς ἀνθρώπους.

Ὅταν αἱ Ἰόνιοι Νῆσοι ἡνώθησαν μὲ τὴν Ἑλλάδα, ἔπαρχος στὴν Κεφαλληνία διωρίσθηκε ὁ μακαρίτης Γενοβέζος, θαυμάσιος ἄνθρωπος καὶ ὑπάλληλος ἄμεμπτος, ἀλλὰ μὴ γνωρίζων πολλὰ γράμματα. Στὸ πλάγι του ὅμως, περισσότερο γιὰ τὶς δυσκολίες τῆς γλώσσης παρα τὶς δυσχερειες τῆς ὑπηρεσίας, ἐτοποθετήθη ἕνας ὑπάλληλος ἀπὸ τὴν ἐλεύθερη Ἑλλάδα, ὁ ὁποῖος ἔπαιζε στὰ δάχτυλά του τὴ γραφειοκρατικὴ φρασεολογία.

Μιὰ μέρα ὁ ὑπάλληλος αὐτὸς παρουσίασε στὸν Ἔπαρχο πρὸς ὑπογραφὴν ἕνα τηλεγραφημα ἀναγγέλλον στὴν Κυβέρνησι ὅτι ἡ μπρατσέρα «Ἁγία Ἑλένη» ἐξώκειλε στοὺς βράχους τοῦ νησιοῦ καὶ «ἐβυθίσθη αὔτανδρος».

— Τί θὰ πῇ αὔτανδρος ; ρώτησε ὁ Γενοβέζος.

— Μαζὶ μὲ ὅλο τὸ πλήρωμα. Πνιγήκανε ὅλοι, ἀπάντησε ὁ ὑπάλληλος.

— Ὡραία λέξις, τζόγια μου ! ἀπάντησε ὁ Γενοβέζος. Αὔτανδρος, ὡραῖα !

Ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ ὁ ὑπάλληλος ἔφερε ἄλλο τηλεγράφημα γιὰ νὰ τὸ ὑπογράψῃ ὁ κ. Ἔπαρχος. Τὸ τηλεγράφημα ἀνήγγελε στὴν Κυβέρνησι ὅτι ἡ μπρατσέρα «Σοφία» ἐξώκειλε στὴν ἴδια θέσι καὶ ἐβυθίσθη.

— Γιατί δὲν ἔβαλες αὔτανδρος; ρώτησε ὁ Γενοβέζος, στὸ μυαλὸ τοῦ ὁποίου εἶχε καρφωθεῖ ἡ λέξις.

— Γιατί ἐσώθη τὸ πλήρωμα, ἀπαντησε ὁ ὑπάλληλος.

— Κρῖμα ! εἶπεν ὁ Γενοβέζος, κρῖμα ! Ἦτανε τόσο ὡραία ἐκείνη ἡ λέξις !...

***

Τώρα ἔχουμε πολὺ συνειθίσει στὰς ὑπουργικὰς μεταρρυθμίσεις, ἀφοῦ γίνονται συχνότερα ἀπὸ τὴν ἀλλαγὴ θεατρικοῦ προγράμματος· ὑπῆρξε ὅμως μακρὰ περίοδος πολιτικοῦ βίου κατὰ τὴν ὁποίαν μιὰ κυβερνητικὴ μεταβολὴ ἔκανε ζωηρὴ ἐντύπωσι, ἴσως διότι καὶ τὸ ὑπουργικὸν ἀξίωμα ἐθεωρεῖτο τότε τὸ κατακόρυφον τῶν φιλοδοξιῶν. Χαρακτηριστικὸν τῆς πανελληνίου τάσεως πρὸς τὴν ὑπουργίαν εἶνε καὶ το ἀκόλουθον ἀνέκδοτον τὸ ὁποῖον διηγεῖτο ἕνας ἀπὸ τοὺς τιμημένους ἀγωνιστὰς τοῦ 21, Στερεολλαδίτης.

Τὸ πρῶτο Ὑπουργεῖο ποὺ βρῆκε ὁ Ὄθων κατερχόμενος στὴν Ἑλλάδα ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἀληθινοὺς κολοσσούς, τὸν Σπυρίδωνα Τρικούπην, τὸν Ἀλέξανδρον Μαυροκορδᾶτον, τὸν Ἰωαννην Κωλέττην, τὸν Γ. Πραΐδην καὶ τὸν Γ. Ψυλλαν.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1831 ἔγεινε γνωστὸν ὅτι ὁ Ψύλλας, Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν, διαφωνῶν πρὸς τὸν πρωθυπουργὸν Σπ. Τρικούπην ἐπρόκειτο νὰ παραιτηθῇ. Ὁ Ψύλλας εἶχεν ἀνθρώπους ἀφοσιωμένους σ' αὐτόν, οἱ ὁποῖοι τὸν ἤθελαν ὑπουργό, ἀφ' ἑτέρου ὅμως πολυάριθμοι ἦσαν οἱ μνηστῆρες τοῦ ὑπουργείου, ἂν ἡ θέσις ἔμενε ἄδεια. Και τὸ Ναύπλιον, ἡ μικρὰ πρωτεύουσα τοῦ νεαροῦ βασιλείου παρακολουθοῦσε σύσσωμον καὶ μὲ ἀγωνίαν τὰς διαφόρους φάσεις τῆς ὑπουργικῆς κρίσεως.

Ἕνα βράδι, ὁ ὑπηρέτης τοῦ Τρικούπη τὸν εἰδοποίησε ὅτι ἕνας ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ Μεσσολόγγι ἐζητοῦσε μὲ ἐπιμονὴ νὰ τὸν ἰδῇ, γιὰ νὰ τοῦ ἀνακοινώσῃ κάτι πολὺ ἐνδιαφέρον. Ὁ Τρικούπης ἔδωσε τὴν ἄδεια καὶ ὁ ἐπισκέπτης ἔμπῆκε.

Ἦταν ἕνας μεσόκοπος Μεσολογγίτης, μὲ λερὴ φουστανέλλα—ὅπως ἔλεγε ὁ Ζαλοκώστας—καὶ σείων τὴ λιγνὴ καὶ εὐλύγιστη μέση του.

— Δὲ μὲ γνωρίζεις, ἀφέντη! εἶπε στὸν Τρικούπη ὁ ὁποῖος ἐπερίμενε τὴν ἀνακοίνωσι.

— Ὄχι.

— Εἶμαι ὁ τάδες ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι.

— Καὶ τί θέλεις ; ρώτησε ὁ Τρικούπης.

— Ἔμαθα πὼς ὁ καπετὰν Ψύλλας δὲ θέλει νὰ εἶναι πιὰ ὑπουργός.

— Λοιπόν ;

— Ἦρθα νὰ μοῦ δώσῃς ἐμένα τὸ ὑπουργεῖο του.

Ὁ Τρικούπης ἔμεινε κόκκαλο.

— Κι' ἂν σὲ κάνω ὑπουργὸ θὰ τὰ καταφέρῃς νὰ ἐμποδίσῃς τὶς ζωοκλοπές ! ρώτησε χαμογελῶντας ὁ Τρικούπης.

— Ἀμ θὰ τοὺς ἀφήσω, εἶπε θριαμβευτικῶς ὁ φουστανελλᾶς Μεσολογγίτης. Ἐγὼ εἶμαι ὁ μεγαλείτερος κατσικοκλέφτης τῆς ἐπαρχίας μου... Μόλις μὲ κάνεις ὑπουργὸ θὰ τοὺς πιάσω ὅλους...

Τὸ ἐπεισόδιο σταμάτησε στὸ σημεῖο αὐτό...

Ὁ Τρικούπης δὲν ἔκαμε ὑπουργὸ τὸ Μεσσολογγίτη φουστανελλᾶ. Καὶ δὲν ἔκανε πολὺ καλὰ ἴσως. Γιατὶ ἡ ζωοκλοπὴ βασιλεύει ἀκόμη στὴν Ἑλλάδα, ἐνῷ δὲν εἶνε ἀπίθανο νὰ ἐξαφανίζετο ἀπὸ τότε. Ἕνας ζωοκλέφτης ὑπουργὸς στὴν ἀρχὴ τῆς συμπήξεως τῆς Ἑλληνικῆς πολιτείας δὲν εἶναι παράξενο νὰ κατώρθωνε ὅ,τι δὲν κατώρθωσαν τόσοι κοινοῦ ὑφάσματος ὑπουργοὶ διαδεχθέντες ἀλλήλους ἀπὸ τότε.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ σὲ καλὰς τιμὰς, βιβλία φιλολογικά, ἱστορικά, ἀρχαῖοι συγγραφεῖς, περιοδικά, ἐφημερίδες, ὁλόκληρες βιβλιοθῆκες κ.τ.λ. κ.τ.λ. Πληροφορίαι στὰ γραφεῖα μας.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ [Τοῦ ΑΝΡΥ ΜΠΑΡΜΠΥΣ]

Ο ΕΞΙΛΑΣΜΟΣ

Ὁ κ. ντὲ Ροζιέ, ὁ συμβολαιογράφος, διάσχιζε μὲ μικρὰ βήματα τὴν πλακόστρωτη πλατεῖα, χτυπῶντας τὶς πλάκες μέ τὸ μπαστοῦνι του. Ὁ ἥλιος χρύσωνε τὶς πέτρες καὶ ἔκανε τὴ γαλάζια του ζακέττα νὰ γυαλίζει.

Τὸ πρόσωπο τοῦ συμβολαιογράφου εἴταν τριανταφυλλένιο καὶ γελαστὸ καὶ τὸ στολίζαν ἕνα ζευγάρι φαβορῖτες.

Συνάντησε στὸ δρόμο του τρεῖς πολῖτες κ' οἱ τρεῖς τὸν χαιρέτησαν μ' ἕνα βαθὺ σεβασμό.

Ὁ συμβολαιογράφος ἔφτασε σπῖτι του.

Στὸν πλακόστρωτο διάδρομο ὁ Φλοριμὸν ὁ ὑπηρέτης του ἄνοιξε μιὰ πόρτα καὶ ὁ κ. ντὲ Ροζιὲ μπῆκε στὸ γραφεῖο του.

Μόλις βρέθηκε μόνος του τὸ χαμόγελο χάθηκε ἀπὸ τὸ πρόσωπό του καὶ μάλιστα κάποια σύσπαση πόνου σούφρωσε τὰ χαρακτηριστικά του.

Μήπως τὸν πείραξε ἡ ἀρθρῖτις του ; Ὄχι, γιατὶ ἀμέσως ἄρχισε νὰ περπατάει. Σὲ λίγο ἀκούμπησε τὸ μέτωπό του σ' ἕνα τζάμι τοῦ παραθύρου καὶ ἄρχισε νὰ κοιτάζει ἔξω στὸν κῆπο.

Στὸ βάθος του διάκρινε δυὸ γυναῖκες νέες κι' ὡραῖες ποὺ φαίνονταν σὰν ἀδελφὲς : εἴταν ἡ κόρη του ἡ Ὀρτενσία καὶ ἡ γυναῖκα του ἡ Ἀδέλα... Ἀποτελοῦσαν ἕνα γοητευτικὸ σύμπλεγμα. Φαινόντουσαν μέσα στὸ βράδι ποὺ κατέβαινε ἀργὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ σὰν τυλιγμένες μέσα σὲ μιὰ ρὸζ σάρπα, σὰ νἆχαν μιὰ ψυχὴ καὶ οἱ δυό. Ἡ Ὀρτενσία ἔμοιαζε πολὺ μὲ μιὰ εἰκόνα ποὺ εἴταν κρεμασμένη πάνω ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ συμβολαιογράφου, ἡ ὁποία ὅμως εἴταν ἡ φωτογραφία τῆς μητέρας της σὲ νεώτερη ἡλικία.

Ὁ συμβολαιογράφος χαμογέλασε πάλι μὲ τὴν καρδιά του ὅμως βλέποντας τὶς δυὸ γυναῖκες. Ἔπειτα τὰ χαρακτηριστικά του μαζέφτηκαν πάλι κ' ἡ ὄψη του ἔμοιαζε σὰν εἰκόνα κολασμένου.

Ὄχι, οὔτε αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ ἀρθρῖτις του τὸν εἶχε κάνει νὰ πονέσει. Τὸν σύντριβε ἡ ἰδέα ὅτι, παρ' ὅλη τὴ φαινομενικὴ του εὐδαιμονία, εἴταν οἰκονομικῶς κατεστραμμένος.

Ναί, ναί, ὁ πρῶτος συμβολαιογράφος τῆς πόλεως ποὺ ὅλοι τὸν τιμοῦσαν καὶ τὸν νόμιζαν πλούσιο, αὐτὴ τὴ στιγμὴ εἴταν φτωχός.

Σήμερα ἢ αὔριο, ἄξαφνα, ἡ ἀλήθεια θὰ φανερωνόταν σὲ ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως.

Στέναξε... Εἶδε πάλι τὴ γυναῖκα του καὶ τὴν κόρη του νὰ διασχίζουν τὸν κῆπο καὶ νὰ φεύγουν μόνες πηγαίνοντας στὸ γεῦμα τῆς ὑποκομήσσης Χ...

Εἶδε ἀκόμα νὰ περνᾶ κι' ὁ Φλοριμόν φορῶντας στολὴ ἁμαξᾶ, γιατὶ αὐτὸς θὰ ὁδηγοῦσε τὶς κυρίες στὸ μέγαρο.

Εἶδε ἐπίσης μέσ' στὴ διάφανη μουσσελίνα τοῦ δειλινοῦ τοὺς γραφεῖς του νὰ σχολάζουν φεύγοντας ἀπὸ τὴν πισινὴ πόρτα τοῦ κήπου. Πίσω τους ὁ μικρὸς ὑπηρετάκος, ὁ Ροδόλφος, φορῶντας ἕνα πλατὺ πανωφόρι κ' ἕνα ψηλὸ κασκέτο, ἔφευγε πηγαίνοντας νὰ βρῇ τὴ μητέρα του ποῦ πουλοῦσε γάλα στὰ προάστεια. Καὶ ἡ Μελανία ἡ ὑπηρέτρια ἔφυγε πηγαίνοντας νὰ συναντήσει τὸν ἀρραβωνιαστικό της.

Ὅλοι εἶχαν φύγει ἀπὸ τὸ σπῖτι. Εἶχε ἀρχίσει πιὰ νὰ νυχτώνει.

Ὁ συμβολαιογράφος ξαπλώθηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ἡ δυστυχία του τὸν ἐβασάνιζε. Συλλογιζόταν τὴν τρομερὴ ἔκπληξη ποὺ θὰ προκαλοῦσε ἡ καταστροφή του στὶς δυὸ ἀγαπημένες του ὑπάρξεις — στὴ γυναῖκα του καὶ τὴν κόρη του — καθὼς καὶ σ' ὅλους τοὺς συγγενεῖς του, σ' ὅλους τοὺς συμβολαιογράφους, σ' ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς πόλεώς του καὶ στὸ βασιλιὰ ἀκόμα τὸν ἴδιο ὁ ὁποῖος, ὅταν ἐπισκέφθηκε τὴν ἐπαρχία, τοῦ ἐμίλησε κολακευτικὰ στὴ δεξίωση ποὺ ἔγινε στὸ δημαρχεῖο.

... Ἄξαφνα δυὸ ξεροὶ χτῦποι διάκοψαν τὴν ἡσυχία. Χτυποῦσαν κάτω στὴν πόρτα. Ποιὸς νἆταν τέτοια ὥρα ;

Δὲν εἴταν κανεὶς μέσ' στὸ σπῖτι γιὰ νὰ πάει ν'ἀνοίξει. Τότε σηκώθηκε ὁ ἴδιος καὶ μὲ τὴ λάμπα στὸ χέρι βγῆκε γιὰ νὰ δεῖ ποιὸς εἶνε.

Μέσ' στὸ σκοτεινὸ φόντο τῆς φθινοπωρινῆς νύχτας ξεχώρισε ἕνα πλατύγυρο καπέλλο, ἕνα πρόσωπο σκοῦρο σὰ μάσκα κ' ἕνα ψηλὸ σῶμα τυλιγμένο σ'ἕνα μεγάλο μανδύα τὸν ὁποῖο φούσκωνε ὁ ἄνεμος.

Ὁ ἐπισκέπτης τοῦ εἶπε τότε: «Εἶμαι ὁ Λεονάρ !».

Ὁ συμβολαιογράφος τοῦ ἔτεινε τὰ χέρια. Ὁ Λεονὰρ αὐτὸς εἴταν παληός τουφῖλος, σπουδαῖος ἐφοπλιστὴς σήμερα στὴ Χάβρη. Μπῆκαν μέσα καὶ στὸ φῶς τῆς λάμπας ὁ ξένος φαίνονταν σκονισμένος, λαχανιασμένος, κουρασμένος βέβαια ἀπὸ ταξίδι.

Ἐρχόταν ἀπὸ μακριά. Χθὲς εἴταν στὴ Χάβρη καὶ σήμερα τὸ πρωῒ βρισκόταν στὴ Ρουένη !

— Ξαναφεύγω ἀμέσως ! εἶπε στὸ συμβολαιογράφο.

Ὁ ἐφοπλιστὴς, κατὰ τὴ συνήθειά του, εἴταν βιαστικὸς κι' ἀεικίνητος.

Ἐξήγησε στὸ φίλο του ὅτι ἐπειδὴ ἔκανε ἕνα μικρὸ σταθμὸ τὸ λεωφορεῖο ἐκεῖ, ἔτρεξε σ' αὐτὸν γιὰ νὰ τοῦ παραδόση νὰ τοῦ φυλάξη ἕνα μεγάλο χρηματικὸ ποσὸ ποὺ εἶχε ἐπάνω του : ἑκατὸ χιλιάδες τάλληρα, ποὺ τὸν στενοχωροῦσαν τόσο πολύ.

— Νά τα ! τοῦ εἶπε καὶ τοῦ παράδωσε τὸ ποσό.

Κατόπι ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του τὸ Ροζιὲ κ' ἑτοιμάσθηκε νὰ φύγη.

— Καὶ τὴν ἀπόδειξη πῶς τὰ παρέλαβα ; ρώτησε ὁ συμβολαιογράφος.

— Μοῦ τὴ στέλνεις αὔριο ταχυδρομικῶς γιατὶ τώρα δὲν προφτάνω νὰ περιμένω. Χρειάζεται τόση ὥρα νὰ τὰ μετρήσεις καὶ τὸ λεωφορεῖο, μέσα στὸ ὁποῖο εἶνε ἕνας πλούσιος Ἄγγλος, θὰ φύγη χωρὶς ἐμένα.

Αὐτὰ τὰ λόγια ζάλισαν τὸν κ. ντὲ Ροζιέ, ὁ ὁποῖος ἔμεινε ἄφωνος. Ὁ Λεονάρ ἔφυγε. Ὁ Ροζιὲ θέλησε νὰ τοῦ φωτίσει ὡς ἔξω, μὰ ὁ ἄνεμος τοῦ ἔσβησε τὴ λάμπα.

Τὴν ἄναψε πάλι, ἀφοῦ ἔκλεισε πρὶν τὴν πόρτα, ξαναγύρισε στὸ γραφεῖο του, ἔβαλε τὶς ἑκατὸ χιλιάδες τάλληρα σ' ἕνα συρτάρι —καὶ ἄρχισε νὰ σκέπτεται.

Σκεφτόταν, μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο, ὅτι μέσα στὸ σπῖτι του βρισκόταν τώρα μιὰ μικρὴ περιουσία, πάνω κάτω τόση ὅση ὅλος ὁ κόσμος νόμιζε πὼς ἔχει.

Ὕψωσε τοὺς ὤμους, στέναξε, ἑτοιμάστηκε νὰ κάνη τὴν ἀπόδειξη ποὺ θὰ τὴν ἔστελνε στὸ Λεονὰρ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ.

Μὰ στάθηκε μὲ τὸ χέρι μετέωρο, χαμογελῶντας πικρά. Μι' ἀλλόκοτη ἰδέα τοῦ ἦρθε.

Ἂν πέθαινε ἄξαφνα ἐκεῖνο τὸ βράδι πρὶν κάνει τὴν ἀπόδειξη ! Τὰ χρήματα τοῦ Λεονὰρ θ' ἀνῆκαν νομίμως, ἀναμφισβητήτως στὴ γυναῖκα του καὶ τὴν κόρη του. Τοὐλάχιστο δὲ θὰ κατεστρέφοντο αὐτές.

Μὰ αὐτὴ ἡ σκέψη τὸν ἔκανε νὰ σαρκάσει. Δὲ θὰ πεθάνει ! Σηκώθηκε καὶ κοιτάχτηκε στὸν καθρέφτη. Εἶνε δυνατὸς καὶ ὑγιής. (Ἡ ἀρθρῖτις γιὰ τὴν ὁποία παραπονιόταν ἐδῶ καὶ κάμποσο καιρὸ δὲν εἶνε παρὰ μιὰ πρόφαση γιὰ νὰ ξεφεύγει ἀπὸ τὶς κοινωνικὲς ὑποχρεώσεις καὶ ν' ἀφοσιώνεται στὶς πένθιμες σκέψεις του). Ὄχι ! δὲ θὰ πεθάνει τόσο γρήγορα !

Ἅπλωσε τὸ χέρι του πρὸς ἕνα φύλλο χαρτοσήμου γιὰ νὰ συντάξει τὴν ἀπόδειξη.

Μὰ τὸ βλέμμα του διευθύνθηκε πρὸς τὸ παράθυρο. Τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ εἶχε πλημμυρίσει ἔξω τὴ φύση. Μέσα στὸν κῆπο ὅπου οἱ δυὸ γυναῖκες περπατοῦσαν πρὸ ὀλίγου, ἔπεφτε τώρα ἕνα ἀσημένιο φῶς, ἕνας ἥλιος πιὸ παρθένος ἀπὸ τὸν ἥλιο, καὶ χωρὶς νὰ θέλει πῆγε καὶ στάθηκε μπρὸς στὸ παράθυρο.

Τότε τοῦ φάνηκε πὼς βλέπει σὰν σὲ ὄνειρο τὴν Ὀρτενσία καὶ τὴν Ἀδέλα νὰ περπατοῦν ἐπάνω στὴν ἀσημωμένη χλόη... Εἴταν κ' οἱ δυό τους τὸ ἴδιο ὡραῖες, γιατὶ μοιάζαν πολὺ κ' εἶχαν τὴν ἴδια χαρὰ μέσα τους... Ἀλλοίμονο ! αὐτὴ ἡ εὐτυχία τους δὲ θὰ εἶνε σὲ λίγο παρὰ σύντριμια! Ὤ ! ποιᾶς τρομερῆς τιμωρίας εἶνε ἄξιος ποὺ μυστικά, χωρὶς νὰ ξέρουν αὐτὲς τίποτα, τοὺς ἔχει κατασ[τ]ρέψει τὴν εὐτυχία !... Ἔφιγγε σπασμωδικὰ μὲ τὰ χέρια τὸ κεφάλι του.

. . . .

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Φλοριμὸν βρῆκε τὸ σῶμα τοῦ κ. ντὲ Ροζιὲ ἁπλωμένο φαρδὺ-πλατὺ κάτω στὸ γραφεῖο του. Ὁ συμβολαιογράφος εἶχε τρυπημένο τὸ κεφάλι του μὲ μιὰ σφαῖρα περιστρόφου, τὸ ὁποῖο ἀκόμη ἔσφιγγε στὸ χέρι του. Στὸ γραφεῖο του βρῆκαν ἕνα φύλλο χαρτοσήμου, ὅπου ἔγραφε ὅτι αὐτοκτονεῖ ἐπειδὴ ἔπασχε κι' ὅτι ζητεῖ συγνώμη.

Henri Barbusse

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
«Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΗΝ 25ην ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΠΑΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

Τοῦ H. DE BALZAC

Τὸν Αὔγουστο τοῦ 1594, κατὰ τὸ βράδυ μιᾶς ὄμορφης μέρας, ὁ ἥλιος ἔρριχνε λοξὰς ἀχτῖνες του πάνω στὰ δέντρα στὸ μικρὸ δάσος τοῦ Μπαρέτ, τοῦ χωριοῦ ποὖνε λίγο πιὸ πέρα ἀπ' τὸ Μπορντώ. Τὰ φυτὰ πέρναν ζωὴ ἀπ' τὸ φρέσκο ἀεράκι, καὶ τὰ πουλιὰ προτοῦ κουρνιάσουν κάτω ἀπὸ τὶς πράσινες φυλλωσιὲς χαιρετοῦσαν μ' ἕνα στερνὸ ζωηρὸ κοντσέρτο τὸ βασίλεμα τοῦ ἄστρου τῆς ἡμέρας.

Ἐκεῖνα τὰ χρόνια ποὺ δὲν λείπανε οἱ ἐμφύλιοι πόλεμοι κι' ἡ ἐπαναστάσεις, ἤταν σπάνιο νὰ ταξειδέψη κανεὶς στὸν κάμπο χωρὶς νἆναι ἁρματωμένος ἢ νἄχη σύντροφους μαζί του γιὰ νὰ τὸν γλυτώσουν ἀπ' τοὺς λῃστὲς καὶ τοὺς ἀντάρτες ποὺ γυρίζανε μέσα στὰ δάση καὶ κλέβανε τὸν κόσμο.

Αὐτὴ τὴν ἡμέρα στὴν ὥρα ποὺ οἱ ἐργάτες σχολοῦσαν ἀπ' τὶς δουλειές τους, δυὸ ἄνθρωποι ξεκίνησαν ἀπ' τὸ Μπορντὼ καὶ τράβηξαν κατὰ τὸ δάσος τοῦ Μπαρέτ. Δὲν εἶχαν ὅπλα, οὔτε θώρακες τοῦ καιροῦ ἐκείνου, μὰ τὰ τρομπόνια ποὺ βαστοῦσαν, ἔδειχναν ἀρκετὰ πῶς δὲν βγῆκαν γιὰ περίπατο !

Μόλις φτάσανε κρύφτηκαν σ' ἕνα σκοτεινὸ ἀπόμερο τοῦ δάσους, κοντὰ στὸ δρόμο, καὶ ρίχνανε δῶ κι ἐκεῖ ἀνυπόμονες ματιές !

— Τίποτ' ἀκόμα ! φώναξε ὁ ἕνας βλασφημῶντας, κι' ἀκοῦς; χτυπάει ὀχτὼ τὸ καμπαναριὸ τοῦ Ἁγιαντρέα ! Τὶ λὲς, Μπερτόν; τί καταλαβαίνεις ἐσύ ; γιατὶ ἀργοῦν ;

— Τί νὰ σοῦ πῶ, Μακαίρ, ἀπάντησε ὁ ἄλλος ποὺ δὲν φαινόταν νἄχη καὶ πολὺ κουράγιο. Ἄκουσέ με, καλὰ θὰ κάνουμε νὰ φύγουμε. Γελάστηκες στὴν ἡμέρα κι' ἡ δουλειὰ πάει χαμένη.

— Χαμένη λές ; ὄχι εἶμαι πεeραβέβαιος πῶς θὰ πετύχουμε. Δὲν ἔχουμε σήμερα δέκα πέντε τοῦ Αὐγούστου κι' ὁ παπᾶς τοῦ Ἅη Δομένικου δὲ θὰ βγῇ νὰ συνάξη τὰ δέκατα ; Τὸν ἔχει τὸν παρᾶ σοῦ λέω ὁ γέρο-καλόγερος καὶ θἄχουμε καλὸ πλιάτσικο !

— Μὰ δὲν βρίσκεις πῶς εἶνε μεγάλο κρῖμα νὰ βάλουμε χέρι σ' ἕνα παπᾶ ;...

— Μπᾶ ! θὰ συχωρεθοῦμε ἀργότερα ἅμα μεταλάβουμε !... Ἔπειτα αὐτοὶ οἱ νταβλαράδες μὴ δὲν τρέφουνται ἀπὸ μᾶς καὶ δὲν παχαίνουν ἀπ' τὸν ἱδρῶτα μας ; Μήπως αὐτὸς ποὺ περιμένουμε λυπήθηκε ἐσένα τὸ φτωχόπαιδο σὰν σὲ φώναξε στὸ κελλί του καὶ σὲ τσάκισε στὸ ξύλο γιατὶ τοῦ σκότωσες τὰ κουνέλια του ;

Σὲ λίγο φάνηκε τ' ἁμάξι.

— Ἀλήθεια ! ἡ ράχη μου μαρτυρᾶ ἀκόμα τί μοῦ κόστισαν αὐτὰ τὰ καταραμένα κουνέλια ! Μὰ αὐτὸς ὅμως ὁ ἴδιος ὁ παπᾶς πολλὲς φορὲς βοήθησε τὸν πατέρα μου ποὺ κατάντησε ζητιάνος ἀπὸ τὴν κακή μου διαγωγή. Ἀλήθεια, σήμερα τὸ πρωῒ ξεκίνησε γιὰ νὰ ζητιανέψη στὰ γύρω χωριὰ καὶ στὸ γυρισμό του θὰ περάση ἀπ' αὐτὸ τὸ δρόμο. Ἂν ἔβλεπε τὶ δουλειὰ κάνω ἐδῶ θὰ πέθαινε ἀπ' τὴ λύπη του ὁ φουκαρᾶς ὁ γέρος !..

— Δὲν τὶς παρατᾶς αὐτὲς τὶς χαζομάρες, εἶπεν ὁ Μακαίρ, κακομοίρη βλάκα ! Μήπως ἡ τιμιότης σου θὰ σ'ἐμποδίση νὰ πεθάνης ἀπ' τὴν πεῖνα ; Ἢ μήπως μ' αὐτὴ θὰ μπορέσης νὰ παντρευτῇς ποτὲ τὴ φιλενάδα σου τὴ Γερτρούδη, τὴν κόρη τοῦ Ρεμπότ ;

— Γερτρούδη !... γιατὶ πρόφερες αὐτὸ τ' ὄνομα ;... Λοιπὸν εἶνε ἀνάγκη, ναί, ἔτσ' εἶνε γραμμένο, ἡ τύχη μου τὸ θέλει !...

— Σιωπή !... εἶπεν ὁ Μακαὶρ καὶ ἔβαλε τ' αὐτί του στὴ γῆ. Ἄκουσα κρότο. Δόξα σοι ὁ θεός, σύντροφε, δὲν χάσαμε ποὺ περιμέναμε... Μπρὸς λοιπὸν κουράγιο, νὰ ἡ τύχη μας ποὺ ἔρχεται στὴ μποῦκα τοῦ τουφεκιοῦ μας !...

Πραγματικῶς σηκώθηκε σύννεφο σκόνη στὸν ἀέρα καὶ σὲ λιγάκι φάνηκε τ' ἁμάξι τοῦ παπᾶ τοῦ Ἅϊ—Δομένικου ποὺ ἔτρεχε ζεμένο σὲ ἕνα δυνατὸ ἄλογο. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος τοῦ δρόμου περπατοῦσε μὲ κόπο ἕνας γέρος μ' ἄσπρα γένεια κουρελιάρης, μ' ἕνα ταγάρι στὸν ὦμο. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη φτάσανε στὴν ἄκρη τοῦ δάσους. Ὁ Μακαὶρ σκούντησε μὲ τὸν ἀγκῶνα του τὸν σύντροφό του :

— Νὰ ἡ στιγμή, τοῦ εἶπε σιγά, ἀνάβοντας τὸ φυτίλι τοῦ τρομπονιοῦ του. Ἐγὼ θὰ χτυπήσω τὸν ἁμαξᾶ καὶ σὺ τὸν ὑπηρέτη, ὕστερα ἡ δουλειὰ εἶν' εὔκολη... Προσοχή !... Πῦρ !...

Ἀλλὰ τὸ φυτίλι μονάχα κάπνε· τὸ τρομπόνι του δὲν πῆρε φωτιά...

Ὁ Μπερτὸν σκούπησε τὸν παγωμένο ἵδρωτα ἀπ' τὸ μέτωπό του καὶ πυροβόλησε γυρίζοντας τὸ κεφάλι του. Ἡ σφαῖρα σφύριξε δυνατὰ κι' ἕνας βουβὸς στεναγμὸς ἀκούστηκε. Ὁ Μακαὶρ ὥρμησε στὸ δρόμο, καὶ ὁ Μπερτὸν τὸν ἀκολούθησε μηχανικῶς. Τὸ ἁμάξι τοῦ παπᾶ ἤταν τώρα πολὺ μακρυά, γιατὶ ἀπ' τὴ ντουφεκιὰ τὸ ἄλογο τρόμαξε καὶ ἔτρεχε καλπάζοντας

— Κατάρα ! φώναξε ὁ Μακαίρ, μᾶς ξεφύγανε ! Ποιὸν λοιπὸν χτύπησες ἐσύ ;... Μοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσα...

Τὴν ἴδια στιγμὴ εἶδε λίγα βήματα μακριὰ ἕνα γέρο ξαπλωμένο, βουτηγμένο στὸ αἷμα του !

— Ὁρίστε ! εἶπε ψυχρά, νὰ τὸ κυνῆγι σου !.. ἔκανες σπουδαία ἐπιτυχία !

Μὰ ὁ Μπερτὸν δὲν ἄκουγε πιά. Μὲ μιὰ ματιὰ γνώρισε τὸν γέρο... ἔπεσε πάνω του κι' ἔβγαλε τρομερὲς φωνές...

Ὁ ἄθλιος εἶχε σκοτώσει τὸν πατέρα του !

H. de Balzac

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Χωριάτικη εὐγένεια

Ὁ κ ύ ρ ι ο ς : Λοιπόν, γιὰ πές μου, Μῆτσο, ἔχεις καλὴ δύναμη ; Μπορεῖς καὶ σκάβεις καλά ;...

Ὁ χ ω ρ ι ά τ η ς : Ἄ ! ἀφέντη μου ! ὄξω ἀπὸ τὴν εὐγένειά σου, κανένα ἄλλο μ ο υ λ ά ρ ι δὲν βρίσκεται ποὺ νἆναι ἔτσι δυνατὸ σὰν κι' ἐμένα!...

***

Στὰ λουτρὰ

Ο π α χ ύ ς : Καλημέρα, φίλε μου ! Τὶ νέα ; Καὶ σὺ λοιπόν ἐδῶ ;

Ὁ ἀ δ ύ ν α τ ο ς : Ναί ! ἀπὸ προχτές ; Τὶ γίνεσαι ;

Ὁ π α χ ύ ς : Καλά ! ὁ γιατρός μου ὁ κ. Γ. μοῦ συνέστησε αὐτὰ τὰ μπάνια καὶ μοῦ εἶπε πῶς εἶνε τὰ μόνα ποὺ θὰ μπορέσουν νὰ μὲ ἀδυνατίσουν.

Ὁ ἀ δ ύ ν α τ ο ς : Μπᾶ ! Ὥστε ἔχουμε τὸν ἴδιο γιατρό !... Περίεργο ὅμως ! Καὶ σ' ἐμένα πάλι συνέστησε πῶς τὰ μόνα μπάνια ποὺ θὰ μπορέσουν νὰ μὲ παχύνουν εἶνε αὐτὰ ἐδῶ !...

***

Στὸ τραπέζι

Ἐ κ ε ί ν η : Ἄχ ! θεέ μου ! Πῶς ἀλλάζετε ἐσεῖς οἱ ἄντρες ! Καταντᾶτε ἀνυπόφοροι πιά ! Μιὰ φορά, τότε ποὺ εἴμαστε ἀκόμα ἀρραβωνιασμένοι, μοῦ ὁρκιζόσουν διαρκῶς, πῶς τίποτα ὡραιότερο δὲν ὑπῆρχε γιὰ σένα ἀπὸ τὰ μαλλιά μου, κι' ὅλο τὰ χάϊδευες καὶ τὰ φιλοῦσες. Τώρα, μιὰ τρίχα μόνο ἀπ' αὐτὰ ἀρκεῖ νὰ βρῇς στὴ σοῦπα, καὶ ἀμέσως θυμώνεις... βρίζεις... χαλᾶς τὸν κόσμο... γίνεσαι ἄλλος ἄνθρωπος...

Ἐ κ ε ῖ ν ο ς : !... !...

***

Παιδικὴ ἀφέλεια

Ἡ μ α μ ά : Τώρα πιὰ ποὺ μεγάλωσες, Λιλίκα μου, δὲν πιστεύω νὰ θέλῃς πιὰ νὰ παίζῃς μὲ τ' ἀγόρια...

Ἡ Λ ι λ ί κ α : Ἴσα—ἴσα, μαμάκα μου, ὅσο μεγαλώνω, τόσο περισσότερο μοῦ ἀρέσει νὰ παίζω μὲ τ' ἀγόρια !...

***

Ζηλοτυπία συζύγου

— Γιατὶ τόσο βιαστικός, κύριε Κ.

— Βιάζομαι, φίλε μου, γιατὶ ἔχω ἀφήσει τὴ γυναῖκα μου μονάχη στὸ σπίτι.

— Ἄ ! ζηλιάρη, δὲν ἔχεις ἐμπιστοσύνη στὴ γυναῖκα σου ;

— Στὴ γυναῖκα μου ἔχω καὶ πολὺ μάλιστα, ἀλλὰ δὲν ἐμπιστεύομαι καθόλου ἕνα καταραμένο ἀξιωματικὸ ποὺ ἦρθε καὶ κάθισε τελευταῖα ἀπέναντί μας...

***

Ἕνας ἐπίμονος ἐπισκέπτης

Ἡ ὑ π η ρ έ τ ρ ι α : Ὁ κύριος, μοῦ εἶπε, νὰ τὸν συγχωρήσετε, ἀλλὰ δὲν εἶνε μέσα.

Ὁ ἐ π ι σ κ έ π τ η ς : Εὐχαριστῶ! Πέστε του παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρεῖ κι' ἐμένα, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ τὸν περιμένω.

***

Εὐκαιρία...

— Λοιπὸν ἔμαθα ἐπὶ τέλους νέα ἀπὸ τὸ φίλο μου τὸ Μάριο, λέγει ὁ κύριος Μ. στὴ γυναῖκα του.

— Ἀλήθεια ! τί γίνεται ;

— Ἦτανε ἄρρωστος ἀπὸ τὸ στομάχι του καὶ οἱ γιατροὶ τοῦ συνέστησαν νὰ τρώγη μόνο γάλα.

— Ἄ !.. ὥστε τί καθόμαστε, πρέπει νὰ τὸν καλέσουμε σὲ γεῦμα... ἔ ;

***

Ὁ Παράδεισος καὶ ἡ Κόλασις

Ὁ σ ύ ζ υ γ ο ς (ἄρρωστος στὸ κρεββάτι παραμιλάει ἀπὸ πυρετό): Θεέ μου ! ποὺ βρίσκομαι, ἔ ; στὸν παράδεισο ;

Ἡ σ ύ ζ υ γ ο ς : Ὄχι... Ἐρνέστε... δὲν εἶσαι στὸν Παράδεισο !... Εἶμαι ἐδῶ κοντά σου... δίπλα σου... στὸ πλευρό σου...

ΤΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΑ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΥΒΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

("Ὅπως εἴχαμε ὑποσχεθεῖ στοὺς ἀναγνώστας μας, ἀρχίζουμε ἀπὸ σήμερα την δημοσίευσιν τῶν φιλολογικῶν, κοινωνικῶν καὶ πολιτικῶν ἀπομνημονευμάτων τοῦ ἀλησμονήτου λογογράφου Πολυβίου Δημητρακοπούλου, ἑνὸς τῶν παραγωγικωτέρων καὶ πολυσυνθετωτέρων Ἑλλήνων συγγραφέων τῆς τελευταίας 50ετηρίδος. Στὸ χειρόγραφο του, ὁ Δημητρακόπουλος, ἔχει βάλει στ' ἀπομνημονεύματα του τὸν τίτλον «Τὰ 1002 ἀπομνημονεύματα φιλολογικά, κοινωνικὰ καὶ πολιτικά.—1895».

Διὰ την ἀπόκτησιν τοῦ πολυτίμου αὐτοῦ χειρογράφου, τὸ «Μπουκέτο» δεν εφεισθη εξόδων.

"Ὅπως δὲ θὰ ἀντιληφθῇ ὁ ἀναγνώστης, τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ ἀειμνήστου συγγραφεως εἶνε εἰς ἄκρον ἐνδιαφέροντα.)

ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ

εἰς τὸν μεγάλον Ἕλληνα τοῦ μέλλοντος, τὸν λόγιον ἀλλὰ καὶ λογικόν, μὲ τὴν εὐρείαν ἀντίληψιν, μὲ τὴν ἀνεπιβεύλευτον κρισιν καὶ μὲ το ἀμεροληπτον ταξινομητικὸν πνεῦμα, ποὺ θὰ καταλάβῃ βαθυτερα τὸν σκοπὸν τῆς συγγραφῆς αὐτῆς.

Π. Τ. Δ.

ΜΕΡΟΣ Α'.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ

Ἐπιστολὴ 1η

Φίλε μου,

Ἀπευθύνομαι πρὸς σέ, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ ἀφιερώνω τὸ βιβλίον μου τουτο· εἰς τον ἄνθρωπον ποὺ δὲν ἐγεννήθη ἀκόμη καὶ δεν ἐμποτίζεται ἡ ψυχη και το πνεῦμα του ἀπὸ τὴν σημερινὴν κακοσυστατον ἀτμοσφαίραν πυὺ διασταυροῦνται μέσα της ἀκτινοβολιαι πνευματων ανοηιων κατὰ το ἥμισυ καὶ πεζῶν, καὶ κατὰ τὸ ὑπολοιπον ἥμισυ ἐμπνεομενων ἀπὸ μικροσυμφέροντα,προερχόμενα ἀπο την ἀδυναμίαν ἐκεινην, πoὺ συναισθάνονται πάντοτε εἰς τὸν ὀργανισμον των οἱ αδυνατοι τῆς ζωῆς, καὶ ἡ ὁποία πρέπει νὰ ὀνομαζεται «ἐνστικτον της ζωωδους αμύνης».

Ἐλπιζω πὼς ἡ ἀτμοσφαιρα, ποὺ θὰ ἐμποτίζῃ τὸ ἰδικόν σου πνεῦμα και την ἰδικην σου ψυχήν, δὲν θὰ ἔχῃ τὰ αὐτα συστατικα μὲ τὴν σημερινην· καὶ τὸ εὔχομαι· διοτι αλλοίμονον εἰς το πνευματικὸν μελλον του τοπου αυτοῦ, εαν ἡ ἀτμοσφαιρά του ἡ πνευματικη δὲν καθαρισθῇ ἀπο τὶς ἀναθυμιασεις, που αφινει σήμερα ἡ ἑλωδης αὐτὴ κατασταυις, εἰς την ὁποιαν ζῶμεν οἱ σύγχρονοί μου κι' ἐγω. Ἐὰν ὅμως τὰ ἕλη αὐτα δὲν θὰ ἔχουν ξηρανθῇ ακομη ὅταν σὺ θὰ γεννηθῇς και θ' ακμασῃς, και ἂν κατορθωσῃς βραδυπορῶν καὶ ἀγωνιων, ὅπως ἐγω, να προχωρῇς ἐπανω εἰς την κολλωδη επιφανειαν και να προοδεύσῃς, ἔστω καὶ δια τὸν ἑαυτόν συυ, σὲ θεωρω ευτυχῆ μεν, αλλὰ και περισσότερον ἥρωα και περισσοτερον προσεγγιζοντα προς τον ἰδεωδη εκεινον πνευματικον ἄνθρωπον, πoὺ θὰ παρῃ το βιβλιον αυτο εἰς τὰ χερια του καὶ θα του εἰπῇ ἐσωθεν ἡ Συνείδησίς του χωρὶς κανένα δισταγμον: «Αὐτο το βιβλιον ἔχει γραφῆ δια σε. Φροντισε να καταλαβῃς καλά τί θελει νὰ διδάξῃ αυτος ὁ ἄνθρωπος».

***

Διὰ νὰ ἐννοήσῃς καλλίτερα τὴν διαρκῆ πάλην, εἰς τὴν ὁποιαν ἐδειξαν περιεργον ἀντοχὴν τα κοκκαλα μου και τα νευρα μου,—ἀντοχὴν ποὺ κατεπληξε τους συγχρονους μου καὶ ἐμὲ τον ἴδιον,—πρεπει να μαθῃς προ παντὸς ἀλλου, ὅτι τέσσερες φορες μετεβαλα κατευθυνσιν ζωῆς και ἐπαγγελματος. Τὰς δύο μάλιστα τελευταιας μεταβολας τας ὑπεστην εἰς ἡλικίαν, ποὺ εἶχεν ἀρχισει να χανεται ἡ ψυχοπνευματικη πλαστικότης μου, καὶ ἦσαν αρκετα κοπιωδης και σχεδον ὀδυνηραὶ ὡμοιαζαν μὲ στρεβλώσεις, ἡ δε τελευταία ὡμοίαζε με θεραπειαν ἀπο χρονίας στρεβλώσεις...

Ἐγεννήθηκα εἰς την Κυπαρισσιαν τὴν 31 Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1864. Ὁ πατερας μου ὀνομαζετο Τασσος Δ. Δημητρακόπουλος, υπηρετησας ὡς νομαρχης, και ζῶν τελευταίως μὲ τὴν σύνταξίν του και με το εἰσοδημα των κτημάτων του, τὸ ὁποῖον τότε τοῦ ἐξησφαλιζε βιον αρκετα ανετον. Ἦτο κατ' ἐξοχὴν τύπος τιμίου καὶ ἡμερου ἀνθρωπου, ποὺ εἶχε μόνον σκοπὸν τῆς ζωῆς του πῶς ν' ἀναπτυξῃ τα παιδιά του ὡσὰν φιλοστοργος πατερας. Ἡ μητέρα μου ὀνομαζετο Εὐφροσύνη και κατήγετο ἀπὸ τὴν Εὐρυτανίαν, ποὺ τὴν εἶχεν νυμφευθεῖ ὢν ἔπαρχος. Ἐκεῖνος κατήγετο ἀπὸ τὴν Ὀλυμπιαν. Ἀδελφον εἶχα ἕνα καὶ μονον, κατὰ ἕνδεκα ἔτη μεγαλείτερον ἀπὸ ἐμε, ὀνομαζομενον Δημητριον. Ἐκεῖνος ζωηροῦ χαρακτηρος, δεν εἶχε ἀκολουθήσῃ κανενα ἐπαγγελμα ὁριστικόν, τέλος δὲ νυμφευθεὶς πτωχην κορην καὶ ἀποκτήσας τέκνα, εἰς ἐποχὴν ποὺ ἡ πατρικὴ μας περιουσία εἶχεν μοιραίως καταστραφεῖ, ὅπως θὰ διηγηθῶ κατωτερω—ἠναγκάσθη νὰ γίνῃ μεσίτης ἀγοροπωλησιῶν καὶ νὰ ζῇ ὁπωσδήποτε ἀνέτως. Ἐπέμεινα κάπως εἰς τὴν γενικὴν γραμμὴν τῆς ζωῆς τοῦ ἀδελφοῦ μου, διότι αὐτὸς ἐδέχετο κάθε ἀντίκτυπον ἀπὸ τοὺς γιγαντώδεις κυματισμοὺς τῆς ζωῆς μου, καὶ εἰς αὐτὸν ὀφείλω την περίθαλψίν μου εἰς τὰς περιόδους, ποὺ εὑρισκόμην ἐκσφενδονισμένος ἀπὸ τὴν μοίραν εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου...

Τὸ πρῶτον ἀτύχημά μου τὸ ὑπέστην εἰς ἡλικίαν ἓξ ἐτῶν. Κακοὶ γείτονες μᾶς ἔκαψαν ἕνα μεγάλον ἐξοχικὸ σπίτι ποὺ εἴχαμεν εἰς τὴν Κυπαρισσίαν, εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο μέσα ὅλη ἡ περιουσία μας καὶ προπ ίντων πολύτιμα κοσμήματα, ποὺ θ' ἀποτελοῦσαν σήμερα ἄλλην μίαν περιουσίαν. Ὁ κλονισμὸς ἦτο πολὺ δυνατός, διότι ὁ πατέρας μου ἠναγκάσθη νὰ συνάψῃ χρέη μὲ διαφόρους ἐπαρχιακοὺς τοκογλύφους, οἱ ὁποῖοι τοῦ ἀπερρόφησαν σιγὰ σιγὰ τὰ περισσότερα κτήματά του. Ἔτσι, ὅτε ἐγὼ εἶχα γίνῃ 13 ἐτῶν, κατὰ τῷ 1877, ἐπώλησε τὰ ὑπόλοιπα καὶ ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ ν' ἀκολουθῇ τὴν ἐκπαίδευσιν μου ἀπὸ κοντά.

Ἐνεγράφην εἰς τὸ γυμνάσιον τοῦ Βαρβακείου Λυκείου, καὶ ἔφθασα μέχρι τῆς Δ' τάξεως, ἀμελέστατος ὡς μαθητής· μόλις καὶ μετὰ βίας ἐπροβιβαζόμην μὲ «σχεδὸν καλῶς», ἀλλὰ δὲν ἔμεινα κοὶ ποτὲ εἰς τὴν ἴδιαν τάξιν. Ὁ πατέρας μὲ ἐπροόριζε διὰ τὰ νομικά, διὰ τὰ ὁποῖα καὶ ὁ ἀδελφός του Πέτρος Δημητρακόπουλος εἶχε προορίσῃ τὸν υἱόν του Νικόλαον. Ἀλλ' ἡ ἰδική μου κλίσις εἶχε πάρει ἄλλην κατεύθυνσιν, παιδικὴν μὲν καὶ ἐπιπολαίαν, ἀλλ' ὁπωσδήποτε καθωρισμένην. Εἰς τὰς ὥρας τῆς μελέτης μου ἔγραφα λυρικοὺς στίχους καὶ ἀπεπειρώμην νὰ συνθέσω ἔμμετρα δράματα καὶ κωμῳδίας ἐμμέτρους καὶ ὁμοιοκαταλήκτους. Οἱ λυρικοί μου στίχοι ἦσαν θλιβεροὶ καὶ γεμάτοι ἀπὸ θάνατον! Δὲν τοὺς ἔχω πλέον,ἀλλὰ μίαν στροφὴν ἀπὸ ἕνα ποίημά μου, ποὺ εἶχα γράψει εἰς ἡλικίαν 16 ἐτῶν, ἄρρωστος ἀπὸ ἐλαφρὸν κρυολόγημα, ἀφοῦ δὲν ἀπέθανα, τὴν ἐνθυμοῦμαι καὶ σοῦ τὴν σημειώνω, φίλε μου, διὰ νὰ γελάσῃς:

Τοῦ ναοῦ ἠχεῖ ὁ κώδων, προσκαλεῖ στὴν ἐκκλησίαν
τοὺς πιστούς, εἰς τὴν λατρείαν
τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ,

κι' ἐγὼ μένων ἐν τῇ κλίνῃ, εἰς ἐσχάτην ἀγωνίαν
ἀναμένω τὴν ἁγίαν
κοινωνίαν τοῦ Χριστοῦ...

Ὁ Πολύβιος Δημητρακόπουλος

Ἀπὸ τὰ θεατρικά μου σχεδιάσματα ἐνθυμοῦμαι κατὰ χρονολογικὴν σειράν,—τὴν ὁποίαν ἐξακριβώνω ἀπὸ τὸ σπίτι ποὺ καθήμεθα,— μίαν κωμῳδίαν ἔμμετρον καὶ φρικωδῶς ὁμοιοκατάληκτον, ποὺ τὴν εἶχα γράψῃ εἰς ἡλικίαν 14 ἐτῶν «Ὁ Μπάρμπα Θανάσης». Εἶχα τυπώσει, μάλιστα κρυφὰ καὶ ἀγγελίας διὰ νὰ τὴν ἐκδώσω, ὅπου ἐνέγραφα συνδρομητὰς μέ... προπληρωμήν, διὰ τὰ τυπογραφικὰ ἔξοδα. Εὐτυχῶς δὲν ἐξεδόθη, καὶ τὸ φιλολογικὸν αὐτὸ ἁμάρτημά μου, δὲν ἄφησεν ἄλλο βάρος εἰς τὴν συνείδησίν μου, παρὰ μόνον ὅτι ἔφαγα τὰς προπληρωμένας συνδρομάς! Ἐνθυμοῦμαι ὅτι κάποιος γέρων, φίλος τοῦ πατέρα μου, ἀφοῦ ἐπλήρωσε μίαν συνδρομὴν ὡς φόρον εἰς τὴν πρώτην φιλολογικήν μου ὁρμήν, μοῦ παρετήρησε:

— Μά, παιδί μου· διὰ νὰ γράψῃς κωμῳδίαν, πρέπει πρῶτα νὰ γνωρίζῃς τὸν κόσμον καλά.

Καὶ τοῦ ἀπήντησα:

—Καὶ νομίζετε πῶς ἐγὼ δὲν τὸν γνωρίζω; (!)

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν μοῦ ἦλθε καὶ ἡ ὄρεξις νὰ μάθω μουσικὴν καὶ ἐνεγράφην εἰς τὸ Ὠδεῖον, εἰς τὴν τάξιν τῆς φωνητικῆς. Ἀλλ' ὅτε ἤκουσα τὸν γέροντα Γαϊδεμβέργερ μὲ τὰ μισὰ γερμανικὰ καὶ μισὰ ἑλληνικά του νὰ μᾶς διδάσκῃ εἰς τὸν πίνακα νότες καὶ πατοῦτες, ἐτράπην εἰς φυγὴν ξεκαρδισμένος ἀπὸ τὰ γέλοια. Καὶ δὲν ἐπῆγα πιὰ ἐκεῖ, τὸ δὲ σφάλμα μου αὐτὸ τὸ πληρώνω σήμερον πολὺ ἀκριβὰ εἰς τὰς θεατρικὰς ἐπιθεωρήσεις μου.

***

Ἔτσι, ἀπροσανατόλιστος ὅπως ἤμην πρὸς ὡρισμένον ἐπάγγελμα, ὅτε ἔφθασα εἰς τὴν Β' τάξιν τοῦ Γυμνασίου ἐπείσθην ἀπὸ τὸν πατέρα μου νὰ δώσω ἐξετάσεις διὰ τὴν Στρατιωτικὴν Σχολὴν τῶν Εὐελπίδων. Ὁ τίτλος τοῦ «εὐέλπιδος» ἦτο τότε τὸ ὄνειρον τῶν παιδιῶν, καὶ δὲν ἄργησα καὶ ἐγὼ νὰ βαυκαλισθῶ ἀπ' αὐτόν. Ἔδωκα ἐξετάσεις, ἐπέτυχα καὶ κατετάχθην τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1880, ὅπου ἔμεινα δύο ἔτη. Ἡ Σχολὴ τότε ἦτο εἰς τὸν Πειραιᾶ. Ἐννοεῖται ὅτι μετέφερα ἐκεῖ ὅλα μου τὰ ποιητικὰ ἐφόδια καὶ τὴν μαθητικήν μου ἀμέλειαν, ἀλλὰ πάντοτε μέχρι τοῦ προβιβασμοῦ. Δυστυχῶς ὅμως ἢ εὐτυχῶς δι' ἐμέ—αὐτὸ θὰ τὸ κρίνῃς σύ, φίλε μου,—μετέφερα ἐκεῖ καὶ τὴν κακοτυχίαν μου, καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ β' ἔτους, συγκατηγορηθεὶς ἀδικώτατα μετὰ 10 περίπου συμμαθητῶν μου, ἀπεβλήθην μὲ ἄλλους δύο ἐξ αὐτῶν, ἐνῷ οἱ ὑπόλοιποι ἐτιμωροῦντο μὲ δίμηνον αὐστηρὰν φυλάκισιν εἰς τὰ φυλακὰς τῆς Ἀκροναυπλίας. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς σήμερον εἶνε συνταγματάρχαι καὶ ὑποστράτηγοι.

Ἰδοὺ λοιπὸν δευτέρα ἀλλαγὴ κατευθύνσεως.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

«Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ»

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κανεὶς δὲν τοῦ ἀπάντησε ἐκτὸςἀπὸ τὸ λοχαγὸ τῶν τυχοδιωκτῶν Ταγιεφέρ, ὁ ὁποῖος εἶπε:

— Φέρτε τόν μου ἐδῶ· θέλω νὰ τὸν γδάρω ζωντανό.

Ὁ Πλουσὲτ κατάλαβε πιὰ ὅτι εἶταν χαμένος. Γι'αὐτὸ τὸν ἔπιασε μιὰ μανία σφαγῆς κι'ἄρχισε νὰ χτυπᾷ καὶ νὰ σκοτώνει ἀδιάκοπα. Ἡ ἀξίνα του ἔπεφτε καὶ ξανασηκωνότανε στάζοντας ἀπὸ αἵματα.

Οἱ ἐπιτιθέμενοι, ἔκπληκτοι, τὸν ἐκοίταζαν καὶ δὲν ἀποφασίζαν νὰ τοῦ ριχτοῦν ὅλοι μαζί, γιατὶ φοβόντουσαν. Ἤθελαν νὰ τὸν πιάσουν, ὅταν θὰ εἶχε ἐξαντληθεῖ πιά, ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς.

Δὲν θὰ περίμεναν καὶ πολὺ γιατὶ ὁ ξυθοποιὸς ἄρχιζε νὰ ἐξαντλεῖται κι' ἀπὸ τὶς πληγές του τὸ αἷμα κυλοῦσε ἄφθονο.

Ἔξαφνα ὅμως ἕνας σάλος ἀπότομος ἐτάραξε τὸ πλῆθος.

Κάτι ἀπροσδόκητο γινόταν στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς πλατείας. Ἐρχόταν ἄραγε καμμιὰ βοήθεια ποὺ δὲν τὴν περίμενε ὁ Πλουσέτ;

Ἔρριξε ἕνα βλέμμα πάν' ἀπ' τὰ κεφάλια τῶν δημίων του...

Ἕνα βλέμμα γοργὸ σὰν ἀστραπή...

Μὰ ἕνα σκληρὸ δόρυ βυθίστηκε ἐκείνη τὴ στιγμὴ στὸ μηρό του.

Ἔπεσε στὰ γονατά του ἐξαντλημένος, ἰγκομαχῶντας,μὰἀγωνιζόμενος πάντοτε. Μιὰ σκοτεινιὰ ὅμως ἁπλώθηκε μπροστά του κ' ἔκλεισε χωρὶς νὰ θέλῃ τὰ μάτια του.

— Ὄρθιος! ψιθύρισε. Θέλω νὰ πεθάνω ὄρθιος!

Καὶ ἀσπαίροντας ἀνορθώθηκε μὲ μιὰ στερνὴ προσπάθεια. Μὰ ἀμέσως ἡ ἀξίνα τοῦ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια κ' ἔπεσε κάτω... Μιὰ σπαθιὰ τοῦ χαράκωσε τότε τὸ στῆθος καὶ ἔπεσε κι'αὐτὸς μέσα στὸ σωρὸ τῶν νεκρῶν, ποὺ ὁ ἴδιος τοὺς εἶχε θανατώσει...

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, οἱ δολοφόνοι παραμέριζαν. Ὁ πληγωμένος Πλουσὲτ ἔνιωσε νὰ τὸν σηκώνει κάποιο δυνατὸ χέρι, δροσερὸς ἀέρας ἐφύσηξε στὸ καταματωμένο του πρόσωπο κι'ἄνοιξε τὰ μάτια του.

Εἶδε πὼς εἶταν ξαπλωμένος ἀπάνω στὴν πλούσια σέλλα τοῦ ἀλόγου ἑνὸς εὐπατρίδου, ὁ ὁποῖος χτυποῦσε ἀκατάπαυστα μὲ τὸ δόρυ του τὰ στίφη τῶν κακούργων ποὺ ἄρχιζαν νὰ σκορπίζονται.

Ἀπὸ μακριὰ ἐρχότανε καὶ μιὰ συνοδεία πολιτῶν.

Ὁ Πλουσὲτ τὰ μισόειδε ὅλα αὐτὰ θολὰ καὶ μπερδεμένα... Ἔπειτα ἔνιωσε τοὺς κροτάφους του νὰ βουΐζουν, τὰ μάτια του νὰ σκοτεινιάζουν καὶ τοῦ φάνηκε πὼς τὸν ἔρριχναν στὸ βάθος μιᾶς ἀβύσσου.

Κ' ἐλιποθύμησε.

Ἀλλὰ πρόφτασε νὰ ρίξῃ ἕνα βλέμμα στὸ σωτῆρα του καὶ νὰ ψιθυρίσῃ τὄνομα τοῦ κόμητος Γοδεφρίδου τῆς Θούνης.

XVIII

Τὰ κατορθώματα ἑνὸς καπουκίνου.

Ὁ κόμης τῆς Θούνης μὲ τὴν ἀκολουθία του ξαναγύρισε στὴν Τουραίνη.

Ἀφοῦ συνόδευσε τὴ Δολόρα στὸν πύργο τοῦ Ἁγίου Ἀμάνδου, ὁ κόμης τῆς Θούνης ξαναγύρισε βιαστικὸς στὴν Τουραίνη μαζὶ μὲ τὴν ἀκολουθία του. Ἐκεῖ φόρεσε βιαστικὰ τὴν πολεμική του πανοπλία καὶ καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ἔτρεχε σὲ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς πόλεως, προσπαθῶντας νὰ ὑπερασπίσῃ τὶς ἐκκλησίες ἀπὸ τὶς ἐπιθέσεις τῶν διαμαρτυρομένων καὶ τῶν κακοποιῶν.

Στὸ μέγαρό του ἐντωμεταξὺ ἐπικρατοῦσε μεγάλη σύγχυσις. Κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ τοῦ ἀναγγείλῃ τὴν ἀκατανόητη ἐξαφάνιση τῆς Μαγδαληνῆς. Μόλις τὸ βράδι ἔμαθε τὸ γεγονὸς αὐτὸ κ' ἐφρόντισε νὰ μὴν μάθῃ σχετικῶς ἡ Δολόρα τίποτε. Ὁ κόμης ἐλάτρευε τὴ σύζυγό του καὶ θὰ προτιμοῦσε τὸ θάνατο παρὰ νὰ λυπηθεῖ ἐκείνη.

Φαντασθῆτε λοιπὸν ποιὸς εἶταν ὁ θυμός του καὶ ἡ ἀπελπισία του ὅταν μετὰ μιᾶς ἑβδομάδος ἄδικες ἀναζητήσεις, δὲ μπόρεσε νὰ ξανάβρῃ τὴ χαμένη Μαγδαληνὴ καὶ νὰ τὴν ἀποδόσῃ σ' ἐκείνη ἡ ὁποία τὴν ἀγαποῦσε καὶ τὴ θεωροῦσε σὰν κόρη της...

Ὡς τόσο ὁ κόμης δὲν ἀποθαρρύνθηκε. Σήκωσε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους του στὸ ποδάρι, ξώδεψε πολλὰ χρήματα, ἔκανε χίλιες δυὸ ὑποσχέσεις καὶ διέταξε νὰ τοῦ παρουσιάζουν ἀμέσως ὅποιον θὰ τοῦ ἔφερνε ἔστω καὶ μι' ἀσήμαντη πληροφορία.

Ὁ πρῶτος ποὺ παρουσιάστηκε ἦταν ὁ Γουλιέλμος Λοβέρτ, ὁ φίλος μας ὁ μυλωνᾶς. Διηγήθηκε στὸν κόμητα ὅσα ἤξερε σχετικῶς μὲ τὸ Στραβοχέρη, καθὼς καὶ τὸν πνιγμό του στὸ πηγάδι.

Ἀμέσως ὁ κόμης διέταξε μερικοὺς ἀνθρώπους νὰ κατεβοῦν στὸ πηγάδι, μὲ τὴν ἐλπίδα μήπως εὕρισκαν στὸ πτῶμα τοῦ πνιγμένου τίποτε ἔγγραφα ποὺ νὰ μπορέσουν νὰ τοῦ δώσουν καμμιὰ πληροφορία.

Ἀλλά, παράδοξο πρᾶγμα! τὸ πτῶμα τοῦ Στραβοχέρη δὲ βρέθηκε μέσα στὸ πηγάδι.

Τί εἶχε γίνει;

Καὶ δὲν εἶταν μονάχα αὐτὸ τὸ μυστήριο στὴν ὑπόθεση τῆς ἐξαφανίσεως τῆς Μαγδαληνῆς. Κι' ἰδοὺ ἀμέσως καὶ δεύτερο μυστήριο παρουσιάστηκε:

Ὁ Φρὶτζ ὁ ἱπποκόμος ποὺ εἶχε βοηθήσει τὴ Μαγδαληνὴ ὅταν ὁ Βρινδινὸς ἤθελε νὰ τὴν πνίξῃ, ἀπεκάλυψε στὸν κόμητα ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα.

Εἶπε ὅτι κάθε πρωΐ συνώδευε τὴ Μαγδαληνὴ στὸ σπίτι τοῦ περιφράκτου ὅπου ἐκείνη ἔμπαινε μόνη της κρατῶντας ἕνα καλάθι μὲ τρόφιμα, ὅτι αὐτὸς τὴν ἐπερίμενε ἀπ' ἔξω, ὅτι τέλος τὸν εἶχε παρακαλέσῃ νὰ μὴν πῇ σχετικῶς τίποτε σὲ κανένα.

— Τὸ ἴδιο μάλιστα πρωΐ τῆς ἡμέρας ποὺ χάθηκε—ἐπρόσθεσε ὁ ἱπποκόμος, τὴν ἄκουσα νὰ σφυρίζῃ μέσα ἀπὸ τὸ σπίτι ζητῶντας μου βοήθεια. Ἔτρεξα ἀμέσως μέσα καὶ βρῆκα ἕναν ἄγνωστο γέρο ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὴν πνίξῃ. Τὸν ἔπιασα τότε, τοῦ ἔδεσα τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια καὶ τὸν ἐκλείσαμε μέσα σ' ἕνα σκοτεινὸ δωμάτιο, ὅπου ἴσως νὰ βρίσκεται ἀκόμα.

— Πῶς, φώναξε ὁ κόμης, δὲ μοῦ ἔκανες λόγο γι' αὐτὰ ἔξη μέρες τώρα ποὺ τὴν ἔχουμε χάσει! Ἀλλὰ μπορεῖ ὁ γέρος αὐτὸς νὰ ἔχῃ πεθάνει καὶ μονάχα αὐτὸς θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς πληροφορήσῃ.

Ἀμέσως τότε ξεκίνησε γιὰ τὸ ἐρημικὸ σπίτι τοῦ περιφράκτου.

Ἀλλοίμονο ὅμως! Στὸ σπίτι αὐτὸ δὲ βρισκότανε πιὰ κανείς. Μέσα στὸ σκοτεινὸ δωμάτιο, ὅπου εἶχαν φυλακίσει τὸ Βρινδινὸ μονάχα τὰ σχοινιά του βρισκόντουσαν, πρᾶγμα ποὺ φανέρωνε ὅτι εἶχε δραπετεύσει.

Ὁ κόμης Γοδεφρῖδος εἶταν κατάπληκτος. Ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα, ὅπως τοῦ παρουσιαζόντουσαν, δὲν εἶταν διόλου ὑπὲρ τῆς Μαγδαληνῆς. Ὡστόσο ὁ κόμης ἐδίσταζε νὰ βγάλῃ συμπεράσματα εἰς βάρος της, γιατὶ εἶξερε πόσο ἁγνὴ καὶ τίμια εἶταν.

Σκυθρωπὸς ὁ κόμης ἀφοῦ πῆρε τὸ κλειδὶ τοῦ ἑτοιμόρροπου σπιτιοῦ, ἐγύρισε στὸ μέγαρό του.

Ἐκεῖ μιὰ γυναῖκα τὸν περίμενε κλαίγοντας.

Εἶταν ἡ Ἰωάννα, ἡ σύζυγος τοῦ Λοβέρτ.

Λυπημένη ὑπερβολικὰ γιὰ τὴν ἀπαγωγὴ τῆς φίλης της, μὲ τὴν πεποίθηση ὅτι ἡ κατάθεσή της θὰ διευκόλυνε τὶς ἀναζητήσεις, ἀποφάσισε νὰ μιλήσῃ, ἂν καὶ εἶχε ὁρκιστῇ στὴ Μαγδαληνὴ νὰ σιωπήσῃ.

Διηγήθηκε λοιπὸν πὼς ἕνας νέος καὶ ὡραῖος εὐγενὴς εἶχε πληγωθεῖ σὲ μιὰ μονομαχία ποὺ ἔγινε στὸ περίφραχτο τῶν Βερνανδίνων,μπρὸς στὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ τῆς Μαγδαληνῆς, καὶ πὼς ἡ τελευταία τὸν περισυνέλεξε στὸ σπίτι της, ὅπου ἐπὶ ἔξη βδομάδες τὸν ἐπεριποιεῖτο.

— Τὸ ὄνομα τοῦ νέου αὐτοῦ; ρώτησε ὁ κόμης.

Ἡ Ἰωάννα δὲν τὸ εἶξερε.

— Ποιὸς γιατρὸς τὸν ἐπεσκέπτετο στὸ διάστημα τῆς ἀσθενείας του; ξαναρώτησε ὁ κόμης.

Ἡ Ἰωάννα ἀπάντησε ὅτι δὲν εἶχαν προσκαλέσῃ γιατρό, ἀλλὰ εἶχαν ἐμπιστευθεῖ τὸν τραυματία στὶς φροντῖδες ἑνὸς προσώπου πολυμαθοῦς καὶ ἐμπίστου, τὸ ὁποῖο αὐτὴ ἡ ἴδια εἶχε συστήσει στὴ φίλη της.

Ὅταν ὁ κόμης τὴν ἐρώτησε γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ προσώπου αὐτοῦ, ἡ Ἰωάννα κοκκίνισε καὶ χαμήλωσε τὰ μάτια της. Ἔπειτα ὅμως, ὅταν τὴν ἐβεβαίωσαν ὅτι τὄνομα αὐτὸ θὰ συντελοῦσε πολὺ στὴν ἀνεύρεση τῆς Μαγδαληνῆς, τότε τρέμοντας ἐπρόφερε σιγὰ τὄνομα τοῦ Βρινδινοῦ.

Τί ἐσήμαινε ἡ ὑπερβολικὴ αὐτὴ ἀμηχανία τῆς νέας καὶ ποιὸς εἶταν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.

Ὁ ἄρχων τῆςΘούνης θέλησε νὰ τὰ μάθῃ ὅλα αὐτά. Ἔψαξαν γιὰ τὸν Βρινδινό, ἐπεσκέφθησαν τὸ παλιόσπιτο ὅπου κατοικοῦσε μὲ τὴ μητέρα του, μὰ τοῦ κάκου.

Ὅπως τὸ σπίτι τοῦ περιφράκτου, ἔτσι καὶ τὸ σπίτι τῆς Φρέας εἶταν ἔρημο κι' ἀκατοίκητο. Δὲ βρῆκαν πουθενὰ τὸ Βρινδινό, ὅπως δὲν εἶχαν βρῇ τὸν ὑποκόμητα Φλορεστάν,ὅπως δὲν εἶχαν βρεῖ καὶ τὸ πτῶμα τοῦ Στραβοχέρη.

Ὡστόσο μπόρεσαν νὰ συλλέξουν ἀρκετὲς πληροφορίες σχετικῶς μὲ τὸ Βρινδινὸ καὶ τὰ διάφορα ἐπαγγέλματα ποὺ ἔκανε καὶ ἰδίως τὸ τοῦ μεσάζοντος μεταξὺ τῶν ἐρωτευμένων.

Αὐτὸ εἶταν ἀσφαλῶς ἡ ἀφορμὴ ποὺ ἔκανε τὴν Ἰωάννα νὰ ταραχτῇ τόσο.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΚΥΠΡΙΑΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ.—Ἡ περίφημη Βερολινέζα πρωταγωνίστρια τῆς ἐπιθεωρήσεως Μπέττυ Ντελόμ, σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ρόλους ποὺ κρεάρει στὴ νέα ἐπιθεώρηση «Ὅλοι ἐδῶ!» τοῦ θεάτρου τοῦ Βερολίνου «Φαουτάουζενὸ».

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΠΩΛΩΝ

Οἱ συμπαθεῖς καὶ ἀκούραστοι ἐφημεριδοπῶλαι τῆς πρωτευούσης μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των εἰς τὸ Γαλάτσι.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ

Τρεῖς χαριτωμένες φωτογραφίες τῆς διασήμου Ρωσσίδος ἠθοποι[illegible], τοῦ θεάτρου τῶν Παρισίων «Ἀμπίρ», τὴν στιγμὴ ποὺ ξτηλεφωνεῖ στὴν κωμειτὶ «Ἡ ἀγάπη [illegible]γωνιστεῖ μὲ μεγάλη ἐπιτυχία.

ΤΑ ΣΚΥΛΛΙΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Ἕνα χαριτωμένο σκυλλάκι, Βελγικῆς ράτσας, ἀπὸ τὰ βραβευθέντα εἰς τὴν τελευταίαν ἔκθεσιν Σκύλλων στὸ Παρίσι. Τὸ εἶδος αὐτὸ τῶν σκυλλιῶν ε[illegible]ναι τῆς μόδας σήμερα καὶ συνοδεύουν τὶς κυρίες παντοῦ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΠΩΛΩΝ

Οἱ δραστήριοι καὶ ἀεικίνητοι ἐφημεριδοπῶλαι τοῦ Πειραιῶς μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των εἰς τὸν Ἅγιον Ἰωάννην Ρέντην.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΤΑ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΠΑΘΗ

ΣΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ ΤΩΝ ΜΑΡΤΥΡΙΩΝ

Στὰ βάθη τῶν Ἰνδιῶν.—Στὴ συμβολὴ τῶν Γάγγη καὶ τοῦ Ζούμμα.— Χολέρα, πανοῦκλα καὶ λέπρα.— Ὁ φανατισμὸς ἑνὸς λαοῦ.— Ἀφάνταστα μαρτύρια.— Ὁ φακίρης ποὺ τὸν πατάει τὸ πλῆθος.— Ὕπνος ἐπάνω σὲ καρφιά.— Ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν νὰ κάτσουν τριάντα χρόνια, κλπ. κλπ.

Αἱ Ἰνδίαι, παρ' ὅλας τὰς προόδους τοῦ πολιτισμοῦ, ὁ ὁποῖος χάρις στὰς ἐνεργείας τῶν Ἄγγλων τὰς μεταμορφώνει καθημερινῶς, ἐξακολουθοῦν νὰ παραμένουν μιὰ χώρα μυστηριώδης καὶ περίεργη. Ὑπάρχουν ἐκεῖ δεισιδαιμονίες καὶ πίστεις τῶν ὁποίων ἡ προέλευσις χάνεται μέσ' στὰ βάθη τοῦ χρόνου. Ἕνα πλῆθος ἀπὸ τρομεροὺς, τερατώδεις καὶ σκληροὺς θεοὺς, κατοικεῖ μέσ' στὰ μυστικὰ κρησφύγετα τῶν δασῶν,στὰ γκρεμίσματα τῶν ἐρειπωμένωνπόλεων,οἱ ὁποῖες σιγὰ-σιγὰ θάφτονται κάτωἀπὸ μιὰ ἄφθονη βλάστηση. Τρομαγμένοι ἀπὸ τὶς ἐπιδημίες ποὺ τοὺς ἀφανίζουν, ἐξασθενημένοι ἀπὸ τοὺς μεγάλους λιμούς, οἱ Ἰνδοὶ ἀποδίδουν τὶς συμφορὲς τους αὐτὲς στὴ δυσμένεια μερικῶν ἐκ τῶν θεῶν τους καὶ ἡ φαντασία τους προσβάλλεται ἀπὸ ὀπτασίες μπερδεμένες καὶ τρομερές. Ὁ πιὸ ἐρεθισμένος φανατισμὸς, οἱ πιὸ ἀκατάληπτες ὀνειροπολήσεις τοὺς παρασύρουν καὶ τοὺς ὁδηγοῦν στὴν ἐκτέλεση πράξεων ποὺ μόνο ἡ τρέλλα θὰ μποροῦσε νὰ τὶς ὑπαγορεύσῃ. Ὅλ' ἡ ἀπέραντη ἔκταση τῶν Ἰνδιῶν εἶνε τὸ θέατρο τῶν πιὸ παραδόξων τελετῶν, κατὰ τὶς ὁποῖες ἀφάνταστα μαρτύρια κ' αἱματηρὲς θυσίες ἔχουν ἐφευρεθεῖ γιὰ νὰ κατευνάζουν τὸ θυμὸ τῶν θεῶν. Μεταξὺ αὐτῶν τῶν τύπων τῆς θρησκείας χωρὶς ἄλλο οἱ πιὸ περίεργοι κι' οἱ πιὸ συγκλονιστικοὶ εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ γίνονται κάθε χρόνο στὸ θρησκευτικὸ πανηγῦρι τοῦ Ἀλλαχαμπάμπ.

Κοντὰ στὸ Ἀλλαχαμπάμπ συναντῶνται οἱ ποταμοὶ Γάγγης καὶ Ζούμμας. Τὸν περισσότερο καιρό, τὰ δυὸ αὐτὰ ποτάμια κυλοῦν ἀπάνω στὰ κιτρινωπὰ νερά τους, κορμοὺς δένδρων ξεριζωμένους ἀπὸ τὶς ὄχθες, σαπισμένα πτώματα ἀνθρώπων καὶ ζώων, μιὰ σαπίλα ἀκατανόμαστη καὶ φρικτή. Ὅταν παύουν οἱ βροχὲς ἡ κοίτη τῶν δυὸ ποταμῶν ἀδειάζει σιγὰ σιγὰ καὶ τότε ἡ συμβολή των μεταβάλλεται σ' ἕνα τέλμα ἀπέραντο, γεμάτο ἀπὸ μαῦρα καὶ βρωμερὰ νερά. Ὅλα ἐκεῖνα τὰ πτώματα, ποὺ ἑκατομμύρια σκουληκιῶν κ' ἐντόμων βόσκουν ἀπάνω τους καθὼς καὶ νέφη ὁλόκληρα ἀπὸ ἁρπαχτικὰ πουλιά, ξεραίνονται σιγὰ-σιγά, ἀπάνω στὴ λάσπη ἡ ὁποία σκληραίνει κι' αὐτὴ καὶ σπάζει ἀπὸ τὸν ἥλιο.

***

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ Δεκεμβρίου, ὅλη ἐκείνη ἡ μεγάλη πεδιάδα ποὺ σχηματίζεται ἔτσι κ' ἔχει ἔκταση ἑπτὰ τετραγωνικῶν χιλιομέτρων, εἶναι τελείως ἔρημη. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἀπαίσιους γῦπες κανένα ἄλλο ζωντανὸ πλᾶσμα δὲν τὴν ταράζει. Μά, σὲ μερικὲς ἡμέρες, τὸ θέαμα ἀλλάζει ἐντελῶς. Γίνεται ἐκεῖ τὸ θρησκευτικὸ Πανηγύρι τῶν Βραχμάνων Ἰνδῶν. Ἀπὸ τὸ Ἀλλαχαμπάμπ, ἀπὸ τὶς πόλεις καὶ τὰ χωριὰ τῶν κοντινῶν ἐπαρχιῶν, ἀπὸ τοὺς πιὸ μακρισμένους τόπους τῶν Ἰνδιῶν ἕνα πλῆθος προσκυνητῶν φτάνει. Ὅλες οἱ φυλὲς τῶν Ἰνδιῶν ἔχουν δώσει ραντεβοῦ στὴν κοίτη τῶν δύο ἱερῶν αὐτῶν ποταμῶν. Ὅλες αὐτὲς οἱ ὀρδὲς πλημμυρίζουν τὴν κοίτη τῶν ποταμῶν καὶ σὲ λίγο μιὰ πόλις ὁλόκληρη ἀνυψώνεται ἐκεῖ, μιὰ πόλις τρισάθλια ἀπὸ λάσπη κι' ἀπὸ ψάθες, μὲ φτωχὲς καλύβες ἀπὸ φυλλώματα καί κλαδιά, χτισμένες μὲ βόρβορο. Μέσα σ' αὐτὲς τὶς καλύβες, ποὺ εἶνε ἡ φωλιὰ τῆς πανούκλας καὶ τῆς χολέρας, ἄσυλο ὅλων τῶν μικροβίων, οἱ προσκυνηταὶ σωριασμένοι θὰ ζήσουν ἕνα ὁλόκληρο μῆνα.

Ὁ φακίρης ποὺ κρεμιέται πάνω ἀπὸ τὴ φωτιά.

Ἕνα μέρος τῆς πεδιάδος μένει ἐλεύθερο. Ἐκεῖ γίνεται τὸ πανηγῦρι, ποὺ εἶν' ἕνα εἶδος ἀγορᾶς. Παληομάγαζα στήνουνται ἐντελῶς πρόχειρα, κολλημένα τὸ ἕνα πάνω στὸ ἄλλο, καὶ ἐκθέτουν τὰ εἴδη τους σκορπισμένα πάνω στὸ χῶμα σὲ μιὰ πρωτοφανῆ ἀταξία.

Κατὰ τὶς πρῶτες ἡμέρες τοῦ πανηγυριοῦ ὅλη ἡ κίνησις περιορίζεται σχεδὸν ἀποκλειστικῶς στὴν ἀγορά. Μὰ σὲ λίγο τὸ θέαμα ἀλλάζει. Ἔρχεται ἡ σειρὰ τῶν τρομερῶν θρησκευτικῶν παθῶν καὶ ὁ φανατισμὸς βασιλεύει πιὰ παντοῦ.

Ἀπ' ὅλα τὰ μέρη φθάνουν ἄγριοι ὅμιλοι ζητιάνων ἰσχνῶν καὶ κοκκαλιασμένων, σβησμένων ἀπὸ τὰ μαρτύρια στὰ ὁποῖα ὑποβάλλονται, καὶ λεπρῶν γεμάτων πληγὲς καὶ ἕλκη. Ἔρχονται ἀκόμα φακίριδες ἰσχνοί, ψηλοί, μὲ σῶμα σκελεθρωμένο, πιτσιλισμένοι ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια μὲ στάχτη, φορῶντας στὸ κεφάλι τους ἕνα τουρμπάνι μὲ σκοινιὰ καὶ μὲ τὸ στῆθος τους γεμάτο φυλαχτά. Καθισμένοι σταυροπόδι ἀπάνω σὲ σκαμνάκια ποὺ εἶνε κάπως ψηλὰ γιὰ νὰ δεσπόζουν τοῦ πλήθους, ἀρχίζουν δυνατὰ τὴν ἀνάγνωση τῶν ἱερῶν κειμένων, συνοδεύοντάς τη μὲ ζωηρὰ κινήματα. Κατόπιν, ἀκίνητοι σὰν ἀγάλματα, λυγίζοντας τὸ κορμί τους στὰ δύο, σὲ μιὰ στάση ποὺ κάνει τοὺς σπονδύλους των νὰ πετιοῦνται ἔξω, ὀνειροπολοῦν ὧρες ὁλόκληρες.

Τότε ἀρχίζουν κάθε λογῆς τρέλλες. Γιὰ νὰ ἐξιλεώσουν τοὺς κακοὺς καὶ αἱμοχαρεῖς των Θεοὺς, ζητιάνοι, προσκυνητές, φακίρηδες ὑποβάλλονται σὲ ἐξωφρενικοὺς θρησκευτικοὺς τύπους ἐπιβάλλοντας στὸν ἑαυτό τους τὰ πιὸ σκληρὰ μαρτύρια.

***

Κάτω ἀπὸ ἕναν οὐρανὸ πύρινο, ἕνας φακίρης μὲ μακριὰ γκρίζα γενειάδα στέκεται ὁλόγυμνος σὲ μιὰ στάση ἱερατικὴ ἐνῶ ὁ τρομερὸς ἥλιος τῶν Ἰνδιῶν τὸν τσιτσιρίζει κυριολεκτικῶς. Ἄλλος πάλι, πασαλειμένος ὁλόκληρος μὲ στάχτες, καὶ ἀσβέστη, ξαπλώνεται κατὰ γῆς, ἐνῶ τὸ πλῆθος τὸν ποδοπατάει. Οὔτε μιὰ κραυγὴ δὲ βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα του. Ἄλλος φακίρης, ὁ ὁποῖος τιμωρῶντας τὸν ἑαυτό του, ἔχει νὰ καθήσει κάτω τριάντα χρόνια, ἐπιδεικνύεται στὰ πλήθη ὡς ὑπόδειγμα ἀσκητισμοῦ καὶ φανατικῆς πίστεως.. Ὄρθιος, κάτω ἀπὸ ἕνα τρίποδα ἀπὸ μπαμποῦ, παραμένει σ' αὐτὴ τὴ θέση ἀλύγιστος. Γιὰ νὰ κοιμηθῇ δὲν ἐγκαταλείπει αὐτή του τὴ στάση. Ἀρκεῖται μόνο νὰ περάσῃ τὰ χέρια του ἀπὸ τὶς δυὸ θηλειὲς ποὺ κρέμονται ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τῆς βάσεως τοῦ τρίποδος καί, βρίσκοντας ἔτσι ἕνα στήριγμα γιὰ νὰ μὴν πέσει, παραδίδεται στὸν ὕπνο. Νὰ ἕνας ἄλλος ὁ ὁποῖος βρίσκεται διαρκῶς σ' ἕνα κρεββάτι μὲ καρφιά· τὸ αἷμα τρέχει ἀπὸ τὸ κορμί του, ξεραίνεται καὶ σχηματίζει γύρω του κρούστες μελανωπές. Ἄλλοι μένουν ὅλη τὴν ἡμέρα μὲ τὰ χέρια τεντωμένα στὸν ἀέρα. Οἱ ἀρθρώσεις των πρίζονται, μὰ οὔτε ἕνας σπασμὸς τοῦ προσώπου των προδίδει τὸν πόνο τους.

Μπρὸς σ' αὐτὰ τὰ βασανιστήρια ποὺ τὰ ὑφίστανται μὲ τόσο θάρρος,οἱ προσκυνηταὶ ἐνθουσιάζονται. Ὁ πυρετὸς ἀρχίζει νὰ φλογίζει τὰ μάτια τους κι' ἐρεθίζει τὰ νεῦρα τους. Ὅλοι ἀρχίζουν νὰ τρέχουν ἀπαγγέλλοντας ἱεροὺς στίχους.

Ἔξαφνα, ὁ χείμαρρος τῶν πιστῶν ὁρμάει πρὸς ἕνα μέρος ὅπου εἶναι στημένοι τρεῖς ξύλινοι στῦλοι, ἑνωμένοι στὴν κορυφὴ ἀπὸ τὴν ὁποία κρέμονται διάφορα σκοινιά. Ἀπὸ κάτω εἶναι μιὰ τρύπα στὴν ὁποία εἶνε ἀναμμένη φωτιά. Ἐκεῖ ἕνας πιστὸς ὑποβάλλεται σὲ ἀφάνταστο μαρτύριο. Δένεται μὲ τὰ πόδια στὰ σκοινιὰ καὶ κρεμιέται μὲ τὸ κεφάλι κάτω, πάνω ἀπ' τὴ φωτιά. Τὸ μαρτύριο αὐτὸ διαρκεῖ τρεῖς ὧρες κάθε μέρα. Ἡ φωτιὰ γλύφει τὰ μαλλιά του, ἐνῶ ἀπὸ τὸ πρόσωπό του στὸ ὁποῖο κατεβαίνει ὅλο του τὸ αἷμα, στάζει ποτάμι ὁ ἵδρωτας. Μὲ μιὰ φωνὴ τσακισμένη ψιθυρίζει ψαλμωδίες οἱ ὁποῖες ἐξυμνοῦν τὴν εὐτυχία τῆς ὀδύνης, τῆς ἐκμηδενίσεως τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ μαρτυρίου. Ὅταν ἡ φλόγα τῆς φωτιᾶς δυναμώνει, τότε μπλέγχοντας τὰ πόδια του στὰ σχοινιὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα κρέμεται, ὁ πιστὸς ὑψώνεται μόνος του λίγο παραπάνω, κρεμάμενος τώρα ἀπὸ τὰ γόνατά του. Αὐτὸ τὸ θέαμα προκαλεῖ στὸ πλῆθος μιὰ κρίση παραφροσύνης. Φακίρηδες, χτυπημένοι ἄξαφνα ἀπὸ τὴν τρέλλα,ἀπαγγέλουν οὐρλιάζοντας διάφορες προσευχὲς μὲ μιὰ φωνὴ λαρυγγώδη καὶ ἐπικαλοῦνται τὸ Σίβα, τὸ πνεῦμα τοῦ Κακοῦ, καὶ τὴν Κάλι, τὴ θεὰ τοῦ Θανάτου, στριφογυρίζοντας μὲ ταχύτητα ἰλιγγιώδη.Σὰν ἐπιληπτικοὶ καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι προσκυνηταὶ ἀλλοφρονοῦν κι' ἀρχίζουν νὰ οὐρλιάζουν.

Ἡ στιγμὴ τῆς προσφορᾶς τῆς θυσίας στὴν τερατώδη θεὰ Κάλι ἔχει φτάσει. Ἄλλοτε τῆς πρόσφεραν ἀνθρωποθυσίες,μὰ οἱ Ἀγγλικὲς ἀρχὲς κατήργησαν αὐτὸ τὸ ἄγριο ἔθιμο.Σήμερα οἱ ἱερεῖς θυσιάζουν κατσίκες. Τὸ κακόμορφο ἄγαλμα τῆς Θεᾶς εἶνε στημένο ἀπάνω σ' ἕνα σανίδωμα. Γύρω ἀπὸ τὸ ἀπαίσιο πρόσωπό του φείδια τριγυρίζουν.«Ἕνας ἄνθρωπος, γράφει κάποιος περιηγητὴς, τοποθετεῖ ἀπάνω σ' ἕνα ἰκρίωμα, ποὺ ἔχει σχῆμα στομίου πηγαδιοῦ πολὺ στενοῦ, τὸ κεφάλι τοῦ κατσικιοῦ στεφανωμένο μὲ λουλούδια. Ἕνας ἄλλος χύνει μέσ' στὸ ρύγχος τοῦ θύματος τὸ ἱερὸ νερὸ τοῦ Γάγγη, ἐνῶ μιὰ σιωπὴ βαθειὰ ἐπικρατεῖ γύρω στὴν ὁμήγυρη. Ἄξαφνα τὸ μαχαῖρι πέφτει βαρὺ ἀπάνω στὸ λαιμὸ τῆς κατσίκας. Οἱ ἀρτηρίες της ἀμέσως πετοῦν αἷμα μαῦρο καὶ τὸ κεφάλι της κυλάει κάτω. Τὸ τί γίνεται τότε δὲν περιγράφεται. Οἱ ἱερεῖς τραυλίζουν φράσεις ποὺ δὲν ἔχουν πιὰ καμμιὰ σημασία. Ἡ θέα τοῦ αἵματος μεγαλώνει τὴ μανία τοῦ πλήθους. Σὰ λυσσασμένοι οἱ προσκυνηταὶ χτυπιοῦνται στὸ στῆθος τόσο μὲ δύναμη καὶ ξεσκίζονται μὲ νὰ νύχια τους. Λαὸς ὁλόκληρος ἀπὸ δαιμονισμένους μὲ βλέμματα βλοσσυρά,βγάζει κραυγὲς ἄναρθρες, στριφογυρίζει, χορεύει, χτυπάει τὰ πόδια του κάτω, κυλιέται στὸ χῶμα.Καὶ ἡ διαβολικὴ αὐτὴ σαραμπάντα δὲν τελειώνει παρὰ ὅταν οἱ πιστοί, ἀπομακρυνόμενοι πιά, πέφτουν κάτω ἀναίσθητοι.

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ Ἰανουαρίου μι' ἄλλη γιορτὴ γίνεται σ' ἕνα ξεχωριστὸ μέρος τοῦ τόπου τοῦ Ἱεροῦ Πανηγυριοῦ, ἀπὸ τοὺς Μουσουλμάνους Ἰνδούς, πρὸς δόξαν τοῦ Ἀλλάχ. Οἱ Μωαμεθανοὶ συρρέουν κατὰ χιλιάδες ἐκεῖ. Εἶνε γνωστὸ ὅμως τὸ θρησκευτικὸ μῖσος ποὺ χωρίζει τοὺς Βραχμανιστὰς καὶ τοὺς Μουσουλμάνους Ἰνδοὺς κι' ἔτσι οἱ ἑορτὲς αὐτὲς τελειώνουν ὅλες σχεδὸν τὶς φορὲς μὲ μάχες φονικὲς μεταξὺ τῶν πιστῶν τοῦ Ἀλλὰχ καὶ τῶν λάτρεων τοῦ Σίβα καὶ τῆς Κάλι.

Τὸ θρησκευτικὸ αὐτὸ μῖσος μεταξύ τῶν διαφόρων φυλῶν,ἐξηγεῖ πῶς ἡ Ἀγγλία μὲ μιὰ χοῦφτα στρατοῦ κατορθώνει νὰ συγκρατεῖ ὑποτελεῖς της τριακόσια ἑκατομμύρια Ἰνδούς.

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΑΝΤΟΛΦ ΧΑΡΤΛΥ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΟΡΑΣΙ

Ἔχω πάντοτε δεμένο, στὸ ἀριστερό μου μάτι, ἕνα μαῦρο μαντήλι. Πολλοὶ ἀπὸ περιέργεια μ' ἐρώτησαν τὴν αἰτία, ἀλλὰ κανένας δὲν φαντάζεται τὴν φρικαλεότητα ποὺ κρύβει τὸ πανὶ αὐτό.

Ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια ὁ Βερνάρδος Μπρούμ καὶ ἐγώ, εἴμαστε συμφοιτηταὶ στὸ Πανεπιστήριο τῆς Ἰένας, στὴ Σχολὴ τῆς Ἰατρικῆς καὶ οἱ μεγαλείτεροι θαυμασταὶ τοῦ ἰατροῦ Μαλχάουζεν τοῦ μεγαλειτέρου ὀφθαλμιάτρου τῆς ἐποχῆς του. Ζῶντας, σπουδάζοντας, δουλεύοντας πάντα μαζί, ἐγὼ καὶ ὁ Μπρούμ, εἴχαμε τὰ ἴδια ὄνειρα κι' ἀποτελούσαμε οἱ δυό μας μιὰ ψυχή.

Στὸν Μπρούμ, ὀφείλεται ἡ θεωρία ὅτι ὁ ζωντανὸς βολβὸς ἑνὸς ἀνθρωπίνου ὀφθαλμοῦ, μπορεῖ νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ μάτι ἑνὸς ἀνθρώπου καὶ νὰ μπῇ στὸ μάτι ἑνὸς ἄλλου.

Σ' ἐμένα πάλι ὀφείλεται ἡ ἔμπνευσις τῆς ἐφαρμογῆς τῆς θεωρίας ταύτης, στὸν ἑαυτό μας. Ἐκανόνισα καὶ ἐφρόντισα τὰ τῆς ἐγχειρήσεως καὶ ὁ καθηγητὴς Μαλχάουζεν, ἔβγαλε τὸ ἀριστερό μάτι τοῦ Μπροὺμ καὶ τὸ ἔβαλε σ' ἐμένα, καὶ τὸ ἀριστερὸ τὸ δικό μου καὶ τὤβαλε στὸν Μπρούμ. Ἀργότερα ὁ σοφὸς καθηγητὴς ἐξήγησε τὸ πείραμα σὲ μιὰ του πραγματεία.

Θυμᾶμαι πῶς τὴν στιγμὴ ποὺ μ' ἐκατέβαζαν μὲ τὸ φορεῖογιὰ νὰ μ' ἐγχειρήσουν ἔννοιωσα μιὰ ἀλλόκοτη συγκίνησι. Ἤθελα ν' ἀρνηθῶ, μὰ ἦταν ἀργὰ πειά. Μ' εἶχαν φέρει στὸ θάλαμο καὶ τὸ χλωροφόρμιο ἄρχιζε νὰ μὲ πνίγῃ. Ἐνόμιζα πὼς θὰ ἔσκαζα. Ἔπειτα τὴ στιγμὴ ποὺ μεταφέρθηκα σ' ἄλλο δωμάτιο καὶ ὅταν ξαναῆρθα στὶς αἰσθήσεις μου, θυμήθηκα ἔτσι ἀμυδρὰ τὰ τῆς ἐγχειρήσεως καὶ μ' ἕνα αἴσθημα γεμάτο περιέργεια καὶ φόβο, ἄνοιξα τὰ μάτια μου

Ἄνοιξα τὰ μάτια μου καὶ εἶδα μπροστά μου,καθαρώτατα, δυὸ διάφορες σκηνές.

Ἡ μιά, ποὺ φαινότανε, ὅταν χρησιμοποιοῦσα μόνον τὸ δεξί μου μάτι, ἦταν τὸ δωμάτιο τοῦ νοσοκομείου, ποὺ ἔμενα. Ἡ ἄλλη ποὺ ἔβλεπα μόνο μὲ τ' ἀριστερό μου μάτι, ἦταν τὸ κατάστρωμα ἑνὸς πλοίου, ὁλόγυρα ἡ γαλανὴ θάλασσα καὶ πέρα εἰς τὸ βάθος μιὰ ἀκτὴ τῆς τροπικῆς χώρας, ποὺ μοῦ ἦταν ἐντελῶς ἄγνωστη.

Ταραγμένος καὶ φοβισμένος, παρακάλεσα τὴν νοσοκόμο, νὰ φέρῃ ἀμέσως τὸν Μπροὺμ στὸ δωμάτιο, αὐτὴ δὲ μὲ ἥσυχο καὶ γλυκὺ τρόπο μοῦ εἶπε ὅτι ὁ φίλος μου ἔγινε καλὰ πρὶν ἀπὸ μένα καὶ ὅτι τώρα ταξιδεύει γιὰ τὴν Αἴγυπτο, πρὸ δέκα πέντε ἡμερῶν, γιὰ ἐπιστημονικοὺς σκοπούς.

Σὰν ἀστραπὴ μοῦ ἦρθε τότε στὸ μυαλὸ ἡ ἐξήγησι τῆς διπλῆς μου ὁράσεως.

Ὁ χωρισμὸς τοῦ ὀπτικοῦ νεύρου δὲν κατέστρεψε καὶ τὴν συμπάθεια μεταξὺ τῶν δύο ματιῶν τοῦΜπρούμ. Δηλαδὴ μὲ τὸ ἀριστερὸ μάτι τοῦ Μπρούμ,ποὺ τώρα εἶταν φυσιολογικῶς δικό μου,ἔβλεπα ὅτιἔβλεπενὁ φίλος μου, μὲ τὸ δεξί του μάτι. Τὸ μέγεθος τῆς ἀνακαλύψεως καὶ αἱ συνέπειαί της μὲ κατέπληξαν. Δὲν τολμοῦσα νὰ εἰπῶ τίποτε στὸν καθηγητὴ Μαλχάουζεν,ἐπειδὴ φοβόμουνα νὰ μὴ μὲ πάρῃ γιὰ τρελλό. Γιὰ τὴν ἴδια αἰτία, δὲν ἔκανα ποτὲ λόγο, σὲ κανένα μέχρι σήμερα.

Ὅταν μὲ κατέβαζαν γιὰ νὰ μ' ἐγχειρίσουν ἔνιωσα μι' ἀλλόκοτη συγκίνηση.

Τὴν δεύτερη ἡμέρα τὸ ἀριστερό μου μάτι, μὲ ἔκαμε νὰ ἰδῶ τὴν ὡραία εἰκόνα τοῦ λιμένος τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ μιὰ γυναῖκα στὴν ἀποβάθρα. Ὁ φίλος μου ὁ Μπροὺμ τὴν ἐπλησίασε. Ἔβλεπα στὸ πρόσωπό της μίαν ἔκφραση, ποὺ ποτὲ δὲν εἶδα σὲ γυναῖκα. Μὲ κοιτοῦσε μὲ μιὰ τέτοια τρυφερὴ ματιά,ποὺ τὸ αἷμα μου ἄναψε ὅλο. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως κρύωσα ἀμέσως. Συλλογίστηκα ὅτι ἡ ματιὰ ἐκείνη δὲν ἦτανε γιὰ μένα, ἀλλὰ γιὰ τὸν Μπρούμ. Ἔτσι ἔβλεπα νὰ μὲ κυττάῃ μ' ἕνα ἔρωτα, ποὺ δὲν ἦτανε γιὰ μέναν, μὲ μιὰ περιπάθεια ποὺ ἀνῆκε σ' ἄλλον.

Ἀπὸ ἐκείνην τὴν στιγμὴ ζοῦσα ἐντελῶς στὸν κόσμο, ποὺ τὸ ἀριστερό μου μάτι μοῦ ἀποκάλυπτε. Τὸ δεξί μου, τὸ μεταχειριζόμουν μόνον, ὅταν ἔγραφα τὸ ἡμερολόγιό μου καὶ τὶς ἐντυπώσεις μου, ἀπὸ τὴν ἄλλη μου ζωή.

Καταλαβαίνετε τώρα γιατὶ στὸ ἡμερολόγιο αὐτό, ἀσχολούμενος πρὸ πάντων μὲμιὰγυναῖκα,τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα δὲν ἔμαθα ποτέ,δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ σᾶς πῶ τὶ καὶ τὶ εἶδα,μὲ τὸ ἀριστερό μου μάτι, ὅσον αἱ ἐρωτικαὶ σχέσεις τοῦ φίλου μου καὶ τῆς ὡραίας, προχωροῦσαν.

Στὴ τελευταία σελίδα τοῦ ἡμερολογίου μου, γράφω τὰ τοῦ γάμου τοῦ Μπροὺμ μὲ τὴν ἄγνωστο, σὲ μιὰ Ἀγγλικὴ Ἐκκλησία τοῦ Καΐρου. Καὶ πειὰ δὲν ἔγραψε ἄλλο ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἀλλὰ ἔβλεπα καὶ μιὰ ἄγρια ζηλοτυπία μ' ἐβασάνιζε. Δὲν ὑπῆρχε διόλου ἀμφιβολία ὅτι δὲν ἤμουν στὰ καλά μου, καὶ ὅμως ὅτι ἔβλεπα ὑπῆρχε πράγματι, γιατὶ τὸ ἔβλεπα μὲ τοῦ φίλου μου τὸ μάτι. Ἔπεισα τὸν καθηγητὴν Μαλχάουζεν, ὅτι μὲ τὸ μάτι ποὺ μοῦ ἔβαλλε, δὲν ἔβλεπα τίποτε,καὶ ἀφέθηκα ἐλεύθερος ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο. Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἀνεχώρησα ἀπὸ τὴν Μπρέμη, γιὰ τὸ Πὸρτ-Σαΐδ.

Μόλις ἔφθασα στὸ Κάϊρο, δὲν βρῆκα καμμιὰ δυσκολία νὰ βρῶ τὸν δρόμο πρὸς τὸ ξενοδοχεῖο «Ἔδεμ Πάλας» καὶ τὴν πόρτα ποὺ ὁδηγοῦσε στὰ διαμερίσματα τοῦ Μπρούμ. Δὲν εἶχα πάει, ποτὲ στὴ ζωή μου, στὸ Κάϊρο, ἀλλὰ τό εἶξερα καλὰ ἀπ' τὸ μάτι τοῦ φίλου μου. Ζοῦσεν ὁ φίλος μου ἐκεῖ, καὶ ἦταν σὰν νὰ ζοῦσα καὶ ἐγώ, ἀφοῦ ἔβλεπα μὲ τὸ ἀριστερό μου μάτι, ὅτι ἔβλεπεν καὶ ὁ ἴδιος.

Ἄνοιξα τὴν πόρτα — μὲ μόνο σκοπὸ νὰ ἰδῶ ἐκείνη ποὺ ἀγαποῦσα (νὰ τὴν ἰδῶ δηλαδὴ καὶ μὲ τὸ δεξί μου μάτι) καὶ ἀμέσως βλέπω μπροστά μου, τὸν φίλο μου τὸν Μπρούμ, μ' ἕνα ρεβόλβερ γυρισμένο κατ' ἐπάνω μου.

— Δὲν ἔλαβες, ἴσως ὑπ' ὄψιν, μοῦ εἶπε θυμωμένος, ὅτι καὶ τὸ ἀριστερὸ μάτι, τὸ μάτι σου, ποὺ ἔχω ἐγώ, δὲν ἔχασε τὴν συμπάθειά του καὶ ὅτι βλέπω μὲ αὐτό, ὅτι καὶ σὺ μὲ τὸ δεξί σου. Παρακολούθησα τὸ κάθε κίνημά σου καὶ εἶδα ὅλο τὸ ταξεῖδι σου. Εἶδα ἐπίσης ὅλα ὅσα ἔχεις γράψει στὸ ἡμερολόγιό σου. Τὰ διάβασα λέξι πρὸς λέξι. Δὲν θὰ τὴν ἰδῇς, ὄχι. Τὴν ἔχω στείλῃ πολὺ μακρυὰ ἀπὸ ἐδῶ.

Ὥρμησα ἐναντίον του, σὰν παλαβός. Ἀμέσως ἐπυροβόλησεν ἐκεῖνος, ἀλλὰ ἡ σφαῖρα δὲν μὲ πῆρε.Τὸν ἔρριξα ἀπάνω σ' ἕνα διβάνι, μὲ τὰ χέρια μου σφιγμένα στὸ λαιμό του. Καθὼς τὸν ἔπνιγα, τὰ μάτια του πετάχτηκαν ἔξω καὶ φαινόντουσαν πελώρια.

Πέθανε ὁ φίλος μου καὶ τὸ μάτι του διὰ τοῦ ὁποίου ἔβλεπα ὅτι ἔβλεπε κι' αὐτὸς σταμάτησε πειὰ σὲ μιὰ εἰκόνα. Στὴν εἰκόνα τῆς μορφῆς μου τὴ στιγμὴ ποὺ τὸν ἔπνιγα. Ἦταν φρικτή. Ἡ εἰκόνα αὐτὴ τοῦ ἀγριεμένου προσώπου μου μὲ βασάνιζε τρομερά...

Καὶ νὰ γιατὶ τὸ ἔδεσα τώρα μ' ἕνα μαῦρο μαντῆλι τὸ μάτι αὐτό. Δὲν τολμάω νὰ κυττάξω τὴν φρικαλεότητα, ποὺ θὰ μοῦ παρουσιασθῇ μπροστά μου, μόλις σηκώσω τὸ μαντῆλι: Γιατὶ θὰ δῶ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μου ἄγριο, φρικώδη, φονιὰ τοῦ φίλου μου ! . . .

Ράντολφ Χάρτλυ

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΕΣΥ

Ἐσὺ 'σαι κάτι ἀνέκφραστο, κάτι ποὺ δὲν εἰπώθη,
ἐσὺ 'σαι κάτι ἀπόκοσμο, ποὺ ὁ κόσμος δὲν τὸ νοιώθει,
ποὺ σὲ κυττᾶ ὁ πανθεϊστὴς μὲ μάτια ξαφνιασμένα,
καὶ συλλογιέται τὸ Θεὸ ὁ ἄθεος 'μπρὸς σ' ἐσένα !

Ρ. Φιλύρας

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΡΙΣΤΟΡΗ ΚΑΙ Ο ΚΑΤΑΔΙΚΟΣ

Μιὰ συγκινητικωτάτη ἱστορία ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς μεγάλης τραγωδοῦ.— Ἡ Ἀδελαῒς Ριστόρη στὰς Ἀθήνας.— Ὁ Ἱσπανὸς στρατιώτης ποὺ περιμένει τὸν θάνατον.— «Σώσατε τὸν Νικόλαο Χαπάδο !».— Τραγωδία ποὺ παίζεται στὰ παρασκήνια. Ὁ ἀδυσώπητος Ναρβάεθ καὶ ἡ καρδιὰ τῆς Βασιλίσσης.— Ὅπου ἡ Μαδρίτη πανηγυρίζει.— Ἡ Μήδεια ἀγγέλλει τὸ θρίαμβο τῆς δικαιοσύνης στούς... Ἱσπανούς.— Σκηναὶ δακρύων καὶ χαρᾶς.

Τὸ ὄνομα τῆς Ἀδελαΐδος Ριστόρη, τῆς μεγάλης Ἰταλίδος τραγωδοῦ, θὰ μείνῃ ἀθάνατο στὴν ἱστορία τῆς θεατρικῆς τέχνης. Ὑπῆρξε τὸ φωτεινότερο μετέωρο τῆς ἐποχῆς της, καὶ τὴ δόξα της ἐζήλεψαν ἀκόμη καὶ βασίλισσες. Στὰς Ἀθήνας εἶχεν ἔλθει κατὰ τὸ 1865, ἔπαιξε τὴ «Φαίδρα» τοῦ Ρακίνα, τὴ «Μήδεια» τοῦ Λεγκουβὲ καὶ ἀπεθεώθη. Ὅταν ἡ Ριστόρη ἐτραβήχθη ἀπὸ τὴ σκηνή, ἐδημοσίευσε τὰ ὡραιότερα γεγονότα τῆς ζωῆς της σὲ βιβλίο μὲ τὸν τίτλο «Καλλιτεχνικὲς μελέτες καὶ ἀναμνήσεις». Τὸ δραματικώτατο ἐπεισόδιο ποὺ παραθέτουμε εἶνε παρμένο ἀπὸ τὸ βιβλίο αὐτό :

«Στὶς 4 Σεπτεμβρίου — διηγεῖται ἡ Ριστόρη — ἄρχισα τὶς παραστάσεις μου στὸ μεγάλο θέατρο τῆς Μαδρίτης μὲ τὴ «Μήδεια». Ἀπὸ τὸ φυσικό τους ἐνθουσιασμὸ οἱ κάτοικοι μοῦ ἔκαμαν ὑποδοχὴ ποὺ δύσκολα μπορεῖ νὰ τὴν ἐπιτύχῃ ἕνας ἠθοποιός. Τὸ θέατρο ἦτο ἀσφυκτικῶς γεμᾶτο. Ἡ χήρα Βασίλισσα Ἰσαβέλλα, προικισμένη μὲ καλλιτεχνικὸ αἴσθημα, βρισκότανε στὸ θεωρεῖο της παρακολουθοῦσα μὲ προσοχὴ καὶ συγκίνηση τὴν παράσταση καὶ σὲ κάθε στιγμὴ ἔδινε τὸ σύνθημα τῶν χειροκροτημάτων. Τὸ ἄλλο βράδυ ἔπαιξα τὴ «Μαρία Στούαρτ» καὶ ἔπειτα τὴ «Μύρρα». Στὶς 9 τοῦ ἰδίου μηνὸς ἐχρειάσθη νὰ ἐπαναλάβω τὴ «Μήδεια» καὶ τὸ βράδυ ἐκεῖνο μοῦ συνέβη συγκινητικώτατο γεγονός, τοῦ ὁποίου ἡ ἀνάμνησις βρίσκεται χαραγμένη πάντα στὸ πνεῦμα καὶ στὴν καρδιά μου.

«Ἐπῆγα στὸ θέατρο τὴ συνηθισμένη ὥρα.

Μπροστὰ ἀπὸ τὰ καμαρίνια τῶν ἠθοποιῶν ἦτο μιὰ ὡραιοτάτη σάλα· ἐνῷ δὲ ἡ καμαριέρα μου προετοίμαζε τὰ φορέματα ποὺ θὰ ἔβαζα στὴν παράστασι, οἱ ἠθοποιοὶ ποὺ καθόμαστε στὴ σάλα ἐκουβεντιάζαμε γιὰ τὰ ἱστορικὰ μνημεῖα τῆς Μαδρίτης καὶ γιὰ τὰ ἄλλα ἀξιοθαύμαστα μέρη ποὺ εἴχαμε ἰδεῖ τὴν ἡμέρα, καθὼς καὶ γιὰ τὰ περίεργα ἔθιμα τῶν κατοίκων.

— Ἀλήθεια, εἶπα ἐγώ, τί σημαίνει ἐκεῖνο τὸ κουδουνάκι ποὺ σὲ μακρὸ διάστημα τοῦ δρόμου, εἶδα νὰ τὸ χτυπᾶ ἕνας καλόγηρος ;

Μοῦ ἀπήντησαν ὅτι ὁ καλόγηρος ἐκεῖνος ἐμάζευε ἐλεημοσύνη γιὰ τὴ ψυχὴ ἑνὸς καταδίκου εἰς θάνατον, ὀνομαζομένου Νικολάου Χαπάδου, τοῦ ὁποίου ἡ ἐκτέλεσις ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ τὴν ἄλλη μέρα. Ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς ἦταν στρατιώτης καὶ τὸ ἔγκλημά του ἦταν ὅτι ἔβαλε τὸ χέρι στὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ του γιὰ νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τοῦ λοχίου του ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε χαστουκίσει. Μόνο γιὰ τὴν κίνησι αὐτή, ὁ Χαπάδος εἶχε καταδικασθεῖ ἀπὸ τὸ Στρατοδικεῖο σὲ θάνατο !.. Ἔμαθα ἀκόμη ὅτι ἡ ταλαίπωρη ἀδελφή του δὲν ἤξερε τίποτε, εἶδε τὸν καλόγηρο νὰ σημαίνῃ τὸ κουδουνάκι καὶ ρώτησε ποιὸς θὰ τουφεκιζότανε καὶ ἅμα τῆς εἶπαν ὅτι λέγεται Νικόλας Χαπάδος, ἔπεσε κάτω λιπόθυμισμένη. Ἡ διήγηση αὐτὴ μὲ λύπησε πολύ.

«Θεέ μου, ἐφώναξα, ἐνῷ ἐμεῖς μένουμε ἐδῶ χαρούμενοι καὶ περιμένουμε χειροκροτήματα, ἐκεῖνος ὁ δυστυχὴς μετρᾷ τὶς στιγμὲς ποὺ τοῦ ὑπολείπονται νὰ ζήσῃ !»

«Καταλυπημένη ἐπῆγα στὸ καμαρίνι μου. Σὲ λίγο, δυὸ πρόσωπα ἐζήτησαν νὰ μοῦ μιλήσουν. «Ἡ κυρία ντύνεται» τοὺς εἶπε ὁ ὑπάλληλος τῆς σκηνῆς. Ἐκεῖνοι ἅμα εἶδαν ὅτι ἦτο περιττὸν νὰ ἐπιμένουν, ἐξέθεσαν στὸ σύζυγό μου τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς των. Ἐρχόντουσαν γιὰ τὸ δυστυχισμένο Χαπάδο, τὸν ὁποῖον ἤθελαν νὰ σώσουν.

Ὁ σύζυγός μου συγκινημένος ἦλθε σὲ μένα καὶ χωρὶς πρόλογο μου, εἶπε :«Ξέρεις ὅτι ἕνας ἄνθρωπος κατεδικάσθη σὲ θάνατο καὶ πρόκειται αὔριο νὰ τουφεκισθῇ ;» «Τὸ ξέρω» ἀπήντησα. «Λοιπόν, λένε ὅτι ἡ ζωή του ἐξαρτᾶται ἀπὸ σένα, Ἀδελαΐς... Καὶ ὅτι ἂν ἐσὺ τὸ θελήσῃς, θὰ τοῦ δοθῇ χάρις !»

Στὸ ἄκουσμα τῶν λόγων ἐκείνων, ἐχλώμιασα ! Κρῦος ἱδρῶτας μ' ἔλουσε. «Μάθε ἀκόμα — ἐπρόσθεσε ὁ σύζυγός μου — ὅτι πρὸ ὀλίγου ἦλθαν ἀπεσταλμένοι καὶ μοῦ τὸ εἶπαν, οἱ ὁποῖοι θὰ ξανάρθουν. Ὁ δυστυχὴς στρατιώτης εἶνε ἕνα καλὸ παλληκάρι. Ὑπηρετεῖ ἕντεκα χρόνια στὸ στρατὸ μὲ ἀρίστη διαγωγή. Εἶνε θῦμα στιγμιαίου θυμοῦ, γιατὶ ὁ λοχίας του ποὺ τὸν κατέτρεχε, τὸν ἐχτύπησε ἄδικα, τὸν ἐπρόσβαλε μπροστὰ σὲ ὅλο τὸ λόχο. Ὁ Χαπάδος δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ βάλῃ τὸ χέρι στὸ σπαθί, τοῦτο ὅμως ἔφτασε γιὰ νὰ καταδικασθῇ εἰς θάνατον !... Ἡ ζωή του ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴ βασίλισσα· λένε ὅμως ὅτι αὐτὴ σὲ ἀγαπᾶ πολύ, ὥστε ἂν τῆς ζητήσῃς τὴ χάρι, δὲν θὰ σοῦ τὴν ἀρνηθῇ.» «Ἀλλὰ ἡ βασίλισσα θὰ μὲ πάρῃ γιὰ ἀδιάκριτη, ἀπήντησα στὸν ἄντρα μου μὲ μεγάλη ταραχή. Τί εἶμαι ἐγὼ μπροστὰ σὲ τόσους ἄλλους ποὺ τὴν παρακάλεσαν ὡς τώρα χωρὶς ἀποτέλεσμα ; Ὢ, δὲ θὰ τολμήσω ποτέ !...»

Ἐν τούτοις οἱ ἀπεσταλμένοι ξαναῆρθαν καὶ μοῦ εἶπαν ὅσα ἐγνώριζα. Ἐγὼ ἐτραύλιζα. Ἀπὸ τὴ μεγάλη μου ταραχὴ δὲ μποροῦσα νὰ προσφέρω λέξη. Τέλος ὑπεσχέθηκα νὰ κάμω μιὰ προσπάθεια. Ἀμέσως ὅμως βρέθηκα μπροστὰ σὲ δυσκολίες. Ὁ πρωθυπουργός, στρατηγὸς Ναρβαέθ, δοὺξ τῆς Βαλέντσιας, ἦταν ἄνθρωπος αὐστηρότατος. Τὸν ἔτρεμαν ὅλοι. Ἀσυγκίνητος ! Γι' αὐτὸ μὲ παρακαλοῦσαν νὰ μιλήσω ἀμέσως στὴ Βασίλισσα, χωρὶς αὐτὸς νὰ τὸ ξέρῃ.

— Ποτὲ δὲν θὰ τὸ κάνω, ἀπήντησα. Ἔχω συστηθεῖ στὸν Δοῦκα· τόνε βρῆκα ἄνθρωπο εἰλικρινῆ, ἔντιμο καὶ ἀξιαγάπητο, ἑπομένως σκέπτομαι νὰ διατυπώσω σὲ αὐτὸν πρῶτα τὴν παράκλησί μου. Ἀκολούθησα πάντοτε στὴ ζωή μου τὸν ἴσιο δρόμο. Αὐτὸ θὰ κάνω καὶ τώρα.

— Ἀλλὰ θὰ καταστρέψετε τὸ Χαπάδο, μοῦ εἶπαν.

— Καὶ μήπως δὲν εἶνε καὶ τώρα χαμένος ; ἀπάντησα. Τί μεγαλείτερο κακὸ μπορεῖ νὰ τοῦ γείνῃ ; Ἀφῆστε με νὰ ἐνεργήσω ὅπως θέλω.

Οἱ ἀπεσταλμένοι ἐσήκωσαν τοὺς ὤμους καὶ ἔφυγαν κουνοῦντες τὸ κεφάλι, βέβαιοι γιὰ τὴν ἀποτυχία μου.

Εὐτυχῶς ὁ Πρωθυπουργὸς ἦτο στὸ θέατρο. Ἔστειλα λοιπὸν καὶ τὸν παρεκάλεσα νὰ ἔρθῃ μιὰ στιγμὴ στὸ καμαρίνι μου. Ὁ δοὺξ τῆς Βαλέντσιας εὐγενὴς πάντοτε ἐπροθυμοποιήθη νὰ μοῦ φανῇ εὐχάριστος. Μόλις ἐμείναμε μόνοι, τὸν παρεκάλεσα νὰ καθήσῃ. Τὸ πρόσωπό μου καὶ ἡ φωνή μου ποὺ ἐπρόδιδε τὴ δυνατή μου συγκίνησι, ἐξέπληξαν τὸν Δοῦκα.

«— Στρατηγέ μου, τοῦ εἶπα, πολλὲς φορὲς μοῦ εἴπατε ὅτι δὲ θὰ μπορούσατε ν' ἀποῤῥίψετε καμμιὰ παράκλησί μου· τόση εἶνε ἡ ἐκτίμηση ποὺ τρέφετε σὲ μένα καὶ στὴν τέχνη μου. Χάρι λοιπόν, χάρι γιὰ τὸ δυστυχισμένο στρατιώτη ! Αὐτὸ σᾶς ζητῶ, χάρι γιὰ τὸ Νικόλαο Χαπάδο !... Εἶμαι ξένη, λίγον καιρὸ ἔχω στὴ Μαδρίτη, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ δείχνει ὅλη ἡ πόλις γιὰ τὸν νέον αὐτόν, καταλαβαίνω ὅτι τοῦ ἀξίζει... Μοῦ συνέστησαν νὰ ἀπευθυνθῶ ἀμέσως πρὸς τὴν Αὐτῆς Μεγαλειότητα, χωρὶς νὰ παρακαλέσω σᾶς, ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι βέβαια ὅτι στὴν ἐξοχότητά σας πρῶτα ὀφείλω ν' ἀποτανθῶ, μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι χάρις εἰς τὴν ὑποστήριξί σας ἡ φωνή μου θὰ μπορέσῃ νὰ φτάσῃ ὡς τὴν καρδιὰ τῆς Βασιλίσσης. Μοῦ εἶνε γνωστὴ ἡ ὑπόληψις ποὺ τρέφει τὸ πρόσωπό σας, γιὰ τὴν δοκιμασμένη στὸ Θρόνο πίστι σας καὶ γιὰ τὰς συμβουλάς σας χάρη εἰς τὰς ὁποίας ἀπεσοβήθησαν τόσοι κίνδυνοι τοῦ Κράτους!»

«— Καλή μου κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Δούξ, εἶνε ἀδύνατον... Πολὺ λυποῦμαι, ἀλλὰ πρέπει νὰ δοθῇ ἕνα μάθημα. Ἡ ἐπαναστάσεις μας ἀρχίζουν σχεδὸν πάντοτε ἀπὸ τὸ στρατό· πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἐσημειώθησαν ἀντιπειθαρχικὰ κρούσματα στὸ στράτευμα, ἐπικράτησε ἐπιείκεια... βλέπε τὶς συνέπειες. Πρέπει νὰ δοθῇ παράδειγμα. Πρὸ ὀλίγου τὸ Δημοτικὸ Συμβούλιο ἐπολιόρκησε, νὰ πῇ κανείς, τὴ Βασίλισσα γιὰ νὰ πετύχῃ χάρι, ἐγὼ ὅμως τὴν ἐσυμβούλευσα νὰ μὴν ἀκούσῃ τὸν ἑαυτό της καὶ νὰ μὴ συγκινηθῇ. Πῶς λοιπὸν τώρα θὰ τῆς συμβουλεύσω τὸ ἀντίθετο ;»

Ἐγὼ ὅμως δὲν ἔχασα τὸ θάρρος μου, ἀλλ' ἐπέμεινα στὴ συνηγορία μου, μὲ τὸν ἐνθουσιασμὸ ἐκεῖνο ποὺ δίνει φωτιὰ στὰ λόγια μας. Μίλησα μὲ θέρμη, ἔκλαψα, ἔβαλα ὅλη μου τὴ δύναμι. Ἐπὶ τέλους μπόρεσα νὰ μαλακώσω τὸν Δοῦκα. «Ἀ, κυρία ! ἐφώναξε συγκινημένος, ὑποχωρῶ στὴν παράκλησί σας... Ἀκοῦστε με καλά : Ζητῆστε ἀπὸ τὴν Αὐτῆς Μεγαλειότητα ἀκρόασι, τὴν ὁποίαν ἀμέσως θὰ σᾶς παραχωρήσῃ καὶ θὰ γίνετε δεκτὴ στὸ διάλειμμα τῆς παραστάσεως. Πέσατε στὰ πόδια τῆς Βασιλίσσης... συνηγορήσατε... ἡ Βασίλισσα σᾶς ἀγαπᾷ πολύ... θὰ ταραχθῇ βέβαια, θ' ἀποκριθῇ ὅτι ὁ Πρωθυπουργὸς θὰ ἐναντιωθῇ... ζητήσατε τότε νὰ προσκληθῶ... ἐγὼ θὰ τρέξω ἀμέσως... καὶ... ἐλπίζετε... δὲν σᾶς λέω περισσότερα...»

Ἡ συγκίνηση ποὺ μοῦ ἔσφιγγε τὸ λαιμό, μ' ἐμπόδιζε ν' ἀπαντήσω. Ἅρπαξα τὸ χέρι του, τὸ ἐφίλησα μὲ παραφορὰ καὶ ἀκολούθησα τὴ συμβουλή του... Μόλις ἐβγῆκε ὁ στρατηγός, ὅλοι ὅσοι περίμεναν μὲ περικύκλωσαν καὶ μὲ ἐβασάνιζαν μὲ ἀτέλειωτες ἐρωτήσεις : «Τί εἶπε ;... Δέχεται ;... Ἀρνεῖται ;...» «Σιωπή, σιωπή, γιὰ τὸ Θεό, ἀφῆστε με, ἀφῆστε με... τίποτε δὲ μπορῶ νὰ πῶ ἀκόμα... περιμένετε, περιμένετε...»

***

Μετὰ τὴν πρώτη πρᾶξι, ἡ Βασίλισσα μοῦ ἔδωσε τὴν ἀκρόασι ποὺ εἶχα ζητήσει. Συνοδευομένη λοιπὸν ἀπὸ τὸν μαέστρο τοῦ θεάτρου, τὸ λαμπρὸ κ. Μπαρμπιέρη, ἐπῆγα στὸ βασιλικὸ θεωρεῖο. Μὲ παρεκάλεσαν νὰ περιμένω λίγο στὸ σαλονάκι τὸ συνεχόμενο μὲ τὸ θεωρεῖο τῆς Βασίλισσας, ὅταν ἄξαφνα ἄκουσα συγκεχυμένες φωνές, θρήνους καὶ συρροὴ ἀνθρώπων. Ἔμαθα δὲ ὅτι ἕνας αὐλικός, ἀντίθετος τοῦ Ναρβαέθ, γιὰ νὰ τὸν στενοχωρήσῃ μὲ μιὰ δυσάρεστη ἐνέργεια, ἠθέλησε νὰ εἰσαγάγῃ ἀπότομως στὸ θεωρεῖο τῆς Βασιλίσσης τὴν ἀδελφὴ τοῦ Χαπάδου, ἀλλ' ὅτι ἐκείνη τὴ στιγμὴ εἶχε φτάσει ὁ Ναρβαὲθ καὶ ἡ ἀπόπειρα ἀπέτυχε... Ὡς τόσο ἡ Βασίλισσα, ταραχθεῖσα ἀπὸ τὰ κλάματα καὶ τὶς φωνὲς καὶ ἀδύνατη ὅπως ἦταν, ὡς ἔγκυος τοῦ Ἀλφόνσου ΙΒ' ποὺ ἐγεννήθη ὕστερ' ἀπὸ λίγους μῆνες, ἐλιποθύμησε. Μόλις ὅμως συνῆλθε, ἐζήτησε νὰ μὲ ἰδῇ, παρευθὺς δὲ μὲ ἔμπασαν στὸ θεωρεῖο της. Ἡ καλόκαρδη Βασίλισσα μοῦ ζήτησε συγγνώμην, γιατὶ μὲ ἀνάγκασε νὰ περιμένω καὶ γιὰ τὴ συγκίνησί της. Γύρω της ἦταν ὅλοι οἱ ὑπουργοί. Ἐγώ, χωρὶς νὰ χάσω καιρό, πέφτω μπροστὰ στὰ πόδια της, ἀσπάζομαι τὰ χέρια της καὶ φωνάζω :

— Μεγαλειοτάτη, χάριν ὑπὲρ τοῦ Χαπάδου ! Συγκινηθῆτε ἀπὸ τὶς ἱκεσίες μας. Ἐκεῖνος πραγματικῶς ἔσφαλε, ἀλλ' ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἂς συγκαταβῇ νὰ κρίνῃ γι' ἄ μιὰ στιγμὴ μὲ ἐπιείκεια τὸ δυστυχισμένο ποὺ ἡ ὀργὴ τὸν παρέσυρε ἀπὸ τὴ θανάσιμη προσβολὴ ποὺ τοῦ ἔκανε ὁ λοχίας μπροστὰ στοὺς συναδέλφους του... Χαρῖστε τὴ ζωὴ σ' ἕνα ὑπήκοό σας πειθαρχικό, ἀνδρεῖο, ἕτοιμο νὰ χύσῃ τὸ αἷμα του γιὰ τὴ Βασίλισσά του. Ἂν ἡ μικρή μου ἀξία εἶχε τὴν τιμὴ νὰ προσελκύσῃ τὴ συμπάθεια τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, δόστε μου τὴ χάρι αὐτή, ποὺ σᾶς ζητῶ μὲ ἑνωμένα τὰ χέρια !

Συγκινημένη ἡ Βασίλισσα, ἀπήντησε :

— Ἡσυχάστε, κυρία... ἡσυχᾶστε... ἐγὼ θὰ ἐπιθυμοῦσα... ἀλλ' ὁ Πρωθυπουργὸς διαβεβαιώνει ὅτι...

Ἐτόλμησα νὰ τὴν διακόψω :

— Ἂν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης καταδεχθῇ νὰ δείξῃ τὴν ὁρμὴ τῆς εὐγενικῆς καρδιᾶς της, ὁ φιλάνθρωπος Πρωθυπουργὸς δὲν θὰ ἔχῃ βεβαίως τὴ δύναμι ν' ἀντισταθῇ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ Ναρβαὲθ ἐπροχώρησε ἕνα βῆμα μπροστὰ καὶ ἐταπείνωσε τὸ κεφάλι σὲ σχῆμα συγκαταθέσεως.

Τότε ἡ Βασίλισσα σφίγγοντάς μου τὰ χέρια, μὲ σήκωσε ἀπὸ χάμου...

— Λοιπόν, κυρία, ναί, θά... θὰ τοῦ δώσουμε τὴ χάρι...

Ἐγὼ ἀκούγοντας τὸ θόρυβο ποὔκανε τὸ κοινὸν γιὰ τὴν ἐξακολούθησι τῆς παραστάσεως, μὲ τὴν καρδιὰ γεμάτη χαρά, ἀπεχαιρέτησα τὴ Βασίλισσα.

— Τί διαφορετικὲς τραγωδίες παίζονται ἀπόψε ! Νὰ τουλάχιστον μιὰ ποὺ ἔχει εὐχάριστη τὴ λύσι, μοῦ εἶπε. Ἔπειτα ἐπῆρε μιὰ πέννα, ὑπέγραψε τὴ χάρι, τὴν ὁποίαν ἕνας ὑπασπιστὴς τῆς Βασιλίσσης ἔτρεξε νὰ φέρῃ στὸν κατάδικο.

Στὸ μεταξὺ ὅμως ἡ φήμη τῶν διαβημάτων μου εἶχε σκορπισθεῖ σὲ ὅλο τὸ θέατρο. Τὸ πλῆθος μὲ περίμενε μπροστὰ στὴ σκάλα τοῦ Βασιλικοῦ θεωρείου. Κατέβηκα τὰ σκαλοπάτια σὰν νὰ εἶχα φτερά, φωνάζοντας :

— Ἱσπανοί, χάρις, χάρις, ἐδόθη χάρις !..

Ἔτρεξα στὴ σκηνή.

— Ἀπάνω τὴν αὐλαία !.. ἐφώναξα. Μόλις φανερώθηκα στὸ κοινόν, ξέσπασε θύελλα χειροκροτημάτων καὶ ζητωκραυγῶν. Ὁ κόσμος εἶχε τρελλαθεῖ ἀπὸ ἐνθουσιασμό. Μέσα στὶς ζητωκραυγές του τὸ ὄνομα τῆς Βασιλίσσης συνεχέετο μὲ τὸ δικό μου. Ἐγὼ ὅμως μὲ σχήματα ἔδειχνα ὅτι σὲ Ἐκείνην ὀφείλοντο αἱ εὐχαριστίαι. Ἀλλ' ἡ Βασίλισσα ὀρθία ἐφώναξε : «Ὄχι, ὄχι, σ' αὐτὴν !..»

Ἦτο ἡ ἀποθέωσίς μου. Στὴ Βασίλισσα τῆς Ἱσπανίας ὀφείλω τὶς συγκινητικώτερες στιγμὲς τῆς ζωῆς μου. Ἡ πέννα μὲ τὴν ὁποίαν ὑπεγράφη ἡ χάρις τοῦ ὑπερηφάνου στρατιώτου καὶ τὴν ὁποίαν ἀργότερα μοῦ ἐδώρισαν, εἶνε γιὰ μένα καὶ τὰ παιδιά μου μιὰ ἱερὰ ἀνάμνησις.

***

Ἀλλ' ἂν καὶ ἐχαρίσθη ἡ ζωὴ στὸ στρατιώτη ἐκεῖνο, ἡ ποινή του ὅμως, γιὰ νὰ μὴ γείνῃ παράβασις τῶν στρατιωτικῶν νόμων μετεβλήθη σὲ ἰσόβια δεσμὰ μέσα στὸ φρούριο Ἀλκαλά. Ἐν τούτοις, μετὰ τὴ γέννησι τοῦ πρίγκηπος τῶν Ἀστουριῶν, ἐζήτησα μετριασμὸ τῆς ποινῆς, ἡ ὁποία ἔτσι ἐμετριάσθη σὲ ἔξη ἐτῶν φυλάκισι. Ἀργότερα, ὅταν ξαναπῆγα στὴ Μαδρίτη, ἠθέλησα νὰ γνωρίσω τὸ δυστυχισμένο ἐκεῖνο στρατιώτη. Τὰ γράμματα ποὺ μοῦ εἶχε στείλει, χωρὶς ποτὲ νὰ μὲ ἰδῇ, μοῦ ἔδειχναν ὅτι ἦταν ἄνθρωπος ἀγαθῆς καρδιᾶς τίμιος καὶ εὐγνώμων.

«Ὅταν ἔφθασα στὸ κατάστημα τῶν φυλακῶν μὲ τὸ σύζυγό μου καὶ μ' ἕναν παλιό μας φίλο, ἐμπῆκα στὸ διαλεκτήριο, ὅπου φανερώθηκε μπροστά μου ὁ Νικόλαος Χαπάδος. Ἔφερε τὴ στολὴ τῶν καταδίκων, εἶχε σκυμμένο τὸ κεφάλι καὶ ἐστριφογύριζε σπασμωδικὰ στὰ χέρια τὸ κασκέτο του. Ἔπεσε στὰ πόδια μου, ἐφίλησε μὲ παραφορὰ τὴν ἄκρη τοῦ φορέματός μου καὶ γιὰ ἀρκετὴ ὥρα δὲν μποροῦσε νὰ προφέρῃ λέξι ἀπὸ τὴ μεγάλη του συγκίνησι. Τέλος, εἶπε :

— Μία μάντρε κοζερίδα ! δηλαδή : «Ἀγαπητή μου μητέρα !»

Ὅλοι οἱ παρόντες ἐδάκρυσαν. Καὶ ἐγὼ εἶνε ἀδύνατον νὰ παραστήσω πόσο συγκινήθηκα. Ὁ Διευθυντὴς τῶν φυλακῶν μὲ ἐπληροφόρησε ὅτι ὁ προστατευόμενός μου ἔδειχνε ἀρίστη διαγωγὴ καὶ γιὰ τοῦτο τὸν ἀγαποῦσαν ὅλοι. Ἡ Διεύθυνσις τοῦ εἶχε ἀναθέσει τὴν ἐποπτεία τῶν ἄλλων φυλακισμένων, οἱ ὁποῖοι γενικῶς τὸν ἐσέβοντο. Ὅταν δὲ ὁ αἴτιος τῆς δυστυχίας του λοχίας ἀρρώστησε βαρειά, κατὰ τὴν ὥρα τοῦ θανάτου του τὸν ἐζήτησε γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ συγνώμην γιὰ τὰ βάσανα ποὺ τοῦ ἐπροξένησε. Ὁ Νικόλαος Χαπάδος κλαίγοντας τοῦ εἶπε :

— Δὲν πειράζει. Ἐγὼ σὲ συγχωρῶ μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά. Εἴθε νὰ σὲ συγχωρέσῃ καὶ ὁ Θεός !

Ὑποσχέθηκα στὸν προστατευόμενό μου νὰ φροντίσω ν' ἀπαλλαγῇ καὶ ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο τῆς ποινῆς καὶ νὰ βγῇ ἐλεύθερος.

«Ἀμέσως διεδόθη ἡ φήμη τῆς ἐπισκέψεώς μου στὰς φυλακάς, ὅλοι ἤθελαν νὰ μὲ ἰδοῦν, ἐνῷ δὲ ἐπρόκειτο νὰ κατεβῶ τὴ μεγάλη σκάλα συνοδευομένη ἀπὸ τὸ Διευθυντὴ καὶ ἀπὸ τὸ Χαπάδο, ὅλοι οἱ κατάδικοι ἐγονάτισαν μὲ σεβασμὸ στὸ διάδρομο καὶ στὸ προαύλιο καὶ ἔβγαλαν τὰ κασκέτα τους. Ἡ συγκίνησις ποὺ μὲ ἔπιασε εἶνε ἀπερίγραπτη... Τὰ δάκρυα ἐπλημμύρησαν τὰ μάτια μου.

***

Ἀργότερα ἐπέτυχα τὴν ἀποφυλάκισι τοῦ Χαπάδου, ὁ ὁποῖος ὅταν ἐπήγαινα στὴ Μαδρίτη ἔτρεχε νὰ μὲ ἐπισκεφθῇ. Ἔπαιρνε τὸ διαρκὲς εἰσιτήριό του καὶ κάθε βράδυ μὲ ἐχειροκροτοῦσε σὰ δαιμονισμένος. Στὰ διαλείμματα διηγότανε τὴν τραγικὴ ἱστορία του καὶ σὲ κείνους ποὺ δὲν ἤθελαν νὰ τὸν ἀκούσουν, ἔλεγε : «Μὰ δὲν θυμόσαστε ὅτι εἶμουν κιόλας στὸ ἐκκλησάκι τῶν φυλακῶν μὲ τὸν παπᾶ ποὺ μὲ ἐξομολογοῦσε ;... Δὲν εἶνε αὐτὴ ποὺ μ' ἔσωσε ἀπὸ τὸ θάνατο ;» Καὶ ἐτελείωνε τὴ διήγησί του μὲ φωνές :

— Ζήτω ἡ Ἀδελαῒς Ριστόρη ! Ζήτω ἡ μεγάλη καρδιὰ τῆς Ριστόρη !.. Ζήτω ἡ ἀθάνατη καλλιτέχνις !..

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ Βύρων καὶ τὸ παράσημο

Ἰδοὺ ἕνα, ἐντελῶς ἄγνωστον στοὺς Ἕλληνας, ἀνέκδοτο τῆς ζωῆς τοῦ Βύρωνος.

Λίγες μέρες ὕστερα ἀπὸ τὴν πολύνεκρη μάχη τοῦ Βατερλώ, ὁ μέγας ποιητὴς ἐπεσκέφθη τὸ πεδίον τῆς μάχης γεμάτο ἀκόμη ἀπὸ ἄταφα πτώματα. Ὁ Βύρων ταραγμένος καὶ σκεπτικὸς περπατοῦσε μέσ' ἀπὸ τοὺς νεκρούς, ὅταν ἔξαφνα διακρίνει στὸ στῆθος ἑνὸς σκοτωμένου Γάλλου ἀξιωματικοῦ τὸν Ἀστέρα τῆς Λεγεῶνος τῆς τιμῆς, ματωμένο καὶ λασπωμένο στὴν ἄκρη. Ὁ ποιητὴς ἔσκυψε, ἐπῆρε τὸ παράσημο γιὰ ἐνθύμιο καὶ ἔφυγε.

Ἀργότερα ὅταν ἔμενε στὴ Γενεύη, ὁ Βύρων ἔγραψε δυὸ ᾠδάς. Ἡ μία ἔχει τὸν τίτλο «Βατερλώ», ἡ ἄλλη «Στὸν Ἀστέρα τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς». Σὲ θερμοὺς στίχους ἀνέφερε πὼς εὑρῆκε τὸ παράσημο καὶ ἔκλαιγε γιὰ τὸν ἄγνωστο σκοτωμένο ἀξιωματικό.

Λίγους μῆνες μετὰ τὴ δημοσίευση τῶν στίχων ὁ ποιητὴς ἔλαβε ἐπιστολὴν μὲ βασιλικὰ σήματα. Ὁ Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβῖκος 18ος τοῦ ἔγραφε ὅτι ἐδιάβασε τὴν ᾠδή, ἐσυγκινήθηκε καὶ τοῦ ἀπένειμε τὸ παράσημο τοῦ «Ἀστέρος». «Καὶ ἔτσι, ἐτελείωνε τὸ γράμμα, τὸ παράσημο τοῦ ἐντίμου νεκροῦ μπορεῖ νὰ μετατεθῇ ἀπὸ τὴν τσέπη σας στὸ ποιητικό σας στῆθος».

Ἐπέρασαν χρόνια. Ὁ Βύρων ἦλθε ν' ἀγωνισθῇ ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς ἐλευθερίας καὶ ἔφερε μαζί του πάντα τὸ παράσημο. Λίγες μέρες πρὶν πεθάνῃ στὸ Μεσολόγγι, ἐκάλεσε κοντὰ στὸ κρεββάτι του τὸν φιλέλληνα Ἰταλὸ ἀξιωματικὸ Μεγκάλυτο καὶ τοῦ ἔδωσε τὸν «Ἀστέρα» νὰ τὸν φυλάξῃ. Τὸ ἱστορικὸ παράσημο βρίσκεται τώρα στοὺς κληρονόμους τοῦ Ἰναλοῦ οἱ ὁποῖοι ζοῦν στὴ Βενετία.

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΑΡΧΙΡΑΒΒΙΝΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

Κάποτε ἕνας ἑβραῖος καὶ ἕνας ρωμηὸς συζητοῦσαν γιὰ τὴν ἐξυπνάδα τῆς φυλῆς των καὶ ὁ καθένας φυσικὰ ὑποστήριζε ὅτι ἡ ράτσα του εἶνε ἡ ἐξυπνότερη.

— Ἐγώ, εἶπε ὁ ρωμηός, γνωρίζω ἄνθρωπο ποὺ μπορεῖ νὰ σὲ κάμῃ νὰ σκέπτεσαι τὸ ἀνάποδο ἀπ' ὅ,τι βλέπεις...

— Νὰ μοῦ τὸν φέρῃς, εἶπε ὁ ἑβραῖος.

— Θὰ σοῦ τὸν στείλω, εἶπε ὁ ρωμηός. Εἶνε ὁ Πατριάρχης.

Ὁ ἑβραῖος ἔτρεξε ἀμέσως στὸν ἀρχιραββῖνο καὶ καὶ τοῦ διηγήθηκε τὸ στοίχημα τοῦ ρωμηοῦ. Ἔγινε ἀμέσως συμβούλιο καὶ ἀποφασίσθηκε νὰ δεχθῇ ὁ ἴδιος ὁ Ραββῖνος τὸν Πατριάρχη.

Ὁ ἑβραῖος ξαναβρῆκε τὸ ρωμηὸ καὶ τοῦ ἔκαμε γνωστὴ τὴν ἀπόφασι τοῦ ἀρχιραββίνου. Ὥρισε λοιπὸν τὴν συνέντευξι γιὰ τὴν ἑπομένη μέρα.

Ὁ ρωμηὸς ἔτρεξε ἀμέσως καὶ ντύθηκε σὰν Πατριάρχης, πῆρε μιὰ πατερίτσα, μπῆκε σ' ἕνα ἁμάξι μὲ τὴν ἀκολουθία του καὶ παρουσιάστηκε στὸν ἀρχιρραβῖνο.

— Μοῦ εἶπαν, τοῦ λέει τότε ὁ Ραββῖνος, ὅτι ἔχεις ἀπὸ τὸ Θεὸ τὸ δῶρο νὰ κάνῃς τὸν ἄνθρωπο ἄλλα νὰ βλέπῃ κι' ἄλλα νὰ σκέπτεται ;

— Καὶ βέβαια, εἶπε ὁ ψευτοπατριάρχης.

— Λοιπόν, τί σκέπτομαι ἐγὼ αὐτὴ τὴ στιγμή ;

— Νὰ σοῦ τὸ πῶ, χαχάμη μου. Σκέπτεσαι ὅτι ἔχεις ἀντίκρυ σου τὸν Πατριάρχη τῶν Ρωμηῶν.

— Αὐτὸ ἐννοεῖται, εἶπε ὁ Ἀρχιραββῖνος.

— Καὶ ὅμως εἶσαι γελασμένος.

Καὶ ἔβγαλε ἀμέσως τὴν ψεύτικη γενειάδα του.

Ὁ Ἀρχιραββῖνος ἔμεινε κόκκαλο ! Κι' ἀπὸ τότε λύθηκε τὸ ζήτημα ποιὰ φυλὴ ἀπὸ τὶς δυὸ εἶνε ἡ ἐξυπνότερη...

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΑΓΟΡΑ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

(Τὸ τόσο χαριτωμένο καὶ τόσο χαρακτηριστικὸ μὰ καὶ λησμονημένο τραγοῦδι αὐτὸ τοῦ ἀειμνήστου Χριστ. Σαμαρτζίδου, θὰ εὐχαριστήσῃ, εἴμεθα βέβαιοι, τοὺς ἀναγνώστας μας, λόγῳ τοῦ εἴδους του καὶ τῆς τέχνης του.)

Παραμονὴ πρωτοχρονιᾶς στῆς Πόλης τὰ παζάρια·
πέφτουνε λίρες σὰν βροχή, λουΐζια καὶ μαντζάρια.
Πέφτουνε λίρες σὰν βροχή, μετζίτια σὰν χαλάζι
ποὺ καὶ σαράφης χάνεται νὰ πέρνῃ καὶ ν' ἀλλάζῃ.
Οἱ θησαυροὶ τοῦ Μισιριοῦ, τὰ πλούτη τῆς Ρουσίας,
τὰ πλούτη τῆς 'Ανατολῆς, τὰ πλούτη τῆς Περσίας,
ὅλα τὰ πλούτη τῆς Φραγκιᾶς καὶ τὰ καλὰ τῆς Κίνας,
ποὺ τὰ κυττάζεις καὶ ξεχνᾷς τὸ βάσανο τῆς πείνας,
ὅλα χυμένα βρίσκονται ἀνάκατα μπροστά σου,
καὶ λὲς σοῦ λέγουν: «Πάρε μας ! 'Αγόρασέ μας ! Στάσου !»
'Εκεῖ διαμάντι σὰν τ' αὐγό, ποὺ κάμει περιστέρι,
μπριλλάντι ποὺ σπιθοβολᾷ καὶ λάμπει σὰν ἀστέρι,
ρουμπίνι τριανταφυλλί, χοντρὸ μαργαριτάρι,
σμαράγδι πῶχει πράσινο τὸ χρῶμα σὰν χορτάρι.
'Εδῶ Σμυρνιώτικο χρυσό, πλεχτό, βαρὺ βραχιόλι
καὶ χίλια τζοβαερικὰ ποὺ κάνουνε στὴν Πόλη,
δίσκοι, ποτήρια, τσαερά, χρυσᾶ καὶ φαρφουρένια
καὶ κομπολόγια καὶ κουμπιὰ χρυσᾶ, κεχριμπαρένια,
χρυσᾶ κορδόνια τοῦ λαιμοῦ, τῆς κεφαλῆς στολίδια,
ζῶνες, ρολόγια, τοῦ καπνοῦ κουτάκια, δαχτυλίδια,
λουλούδια ἀπὸ κόκκινο καὶ διαλεχτὸ κοράλλι,
ποὺ τὰ κυττάζεις μιὰ φορὰ καὶ λές: «"Ας ποῦνε κι' ἄλλοι» !
'Εκεῖ ἀτζέμικα χαλιά, ἐδῶ βαρειὰ λαχούρια,
ποὺ ἡ κοκκώνα σὰν τὰ δῇ θαρρεῖς πῶς μένει οὔρια.
'Εκεῖ σαμοῦρι ποὺ αὐγὸ σκεπάζει μὲ τὴν τρίχα,
ποῦ γιὰ νὰ ζήσω μ' ἔφθανεν ἂν ἕνα μόνον εἶχα.
'Εδῶ τῆς Προύσσας κουτουνιὰ καὶ φράγκικο ἀτλάζι
καὶ κατηφὲς μεταξωτὸς ποὺ χρῶμα δὲν ἀλλάζει.
'Εκεῖ μὲ χίλια χρώματα τὸ φράγκικο τσασίτι,
χασές, μπατίστα, μερινός, λινὸ πανὶ καὶ τσίτι,
τσόχες, λινή, βαμβακερή, μεταξωτὴ δαντέλλα
κασμίρι ὁλομάλλινο καὶ τῆς 'Ολλάντας τέλλα.
Θέλεις λιβάνι, καμφορά, τσουένι, μοσχοκάρφι.
καφὲ τῆς Μόκκας διαλεχτὸ ποὺ πίνουνε στὸ ζάρφι ;
Θέλεις τριανταφυλλόλαδο ἀπὸ τὸ Κιζανλῆκι ;
Γι' ἀνθόνερο, ροδόσταμμο σὲ τρώει τὸ σκουλῆκι ;
Μὴν θέλεις χρυσοκέντητο τῆς Πόλης πασουμάκι ;
Σὰν τὴν ἀράχνη φεγγερὸ μὴ θέλεις τὸ γιασμάκι !
Γιὰ δὲς Δαμασκηνὰ σπαθιά, Τσερκέζικα μαχαίρια,
κουμπούρια ἀρβανίτικα μὲ χρυσωμένα χέρια.
'Εδῶ τὰ ἁγιορείτικα πουλοῦνε τὰ ρολόγια
ἐδῶ κουτάλια ξύλινα, σταυροὺς καὶ κομπολόγια
ἀπὸ γυαλὶ χρωματιστὸ ἢ ξύλο ἢ κουκούτσια.
'Εκεῖ γυαλιὰ τοῦ ναργιλὲ μὲ μακρυὰ μαρκούτσια.
'Εδῶ τσιμποῦκι, κι' ἰμαμές, γαλέντσες, ντάμες, τάβλια,
καλέμια, τάσια τοῦ λουτροῦ, χοκάδες καὶ πλαγιαύλια
νέϊα, ζουρνάδες, τούμπανα, λαγοῦτα, ταμπουράδες,
σαντούρια, ντέφια, τῶν παιδιῶν παιγνίδια, κουμπαράδες.
Βλέπεις ἐκεῖ τὸ γνωστικὸ ἐκεῖνο νοικοκύρη ;
ψωνίζει τὸ λουκοῦμι του ἀπ' τοῦ Χατζῆ Μπεκίρη.
'Εδῶ πουλοῦν τὸν μπακλαβᾶ, ἐκεῖ τὰ ζαχαράτα,
ποὺ σὰν τὰ τρῶν γλυκαίνονται γεράματα καὶ νειᾶτα·
παρέκει τὸ ταοὺκ γκιὸκ σοῦ, τὸ ἄσπρο καταΐφι,
ποὺ ὅποιος φάει μιὰ φορὰ τὰ δάχτυλά του γλύφει
Γιὰ δὲς ἐδῶ τὸ μουαλεμπὶ στὸ πιάτο τὸ γυαλένιο !
Στὸ ἄσπρο-ἄσπρο μάρμαρο γιὰ δὲς χαλβᾶ μελένιο !
Γιὰ δές ! γιὰ δὲς τὸν χαλβατζῆ μὲ προσοχὴ ποὺ χύνει
ζεστὸ-ζεστὸ στὸ μάρμαρο χαλβᾶ ἀπὸ ταχίνι !
Γιὰ δὲς μπουγάτσα φουσκωτή, γιὰ κύτταξε παρέκει
ἀπὸ τὸ φοῦρνο ἀχνιστὸ πῶς βγαίνει τὸ μπουρέκι !
'Ανάσανε καὶ μύρισε, τρίψε καλὰ τὴ μύτη !
'Αφρᾶτο ξεφουρνίζουνε σαρακοστῆς σημίτι.
Γιὰ δὲς στὶς κοῦπες ἀσουρές, γιὰ δὲς σεραϊλουκμάδες
ποὺ σὰν τοὺς φᾷς, δὲν τοὺς ξεχνᾷς ὁλόκληρες βδομάδες.
Θέλεις φοινίκια χιώτικα, μελάτα, δίχως μέλι ;
Μὴ θέλεις κυδωνόπαστο, μὴν ἀγαπᾷ παστέλι ;
Γλυκὸ μὴ θέλεις ἀνανᾶ, φράουλα, σταφυλάκι,
νεράντζι, ἄνθη λεμονιᾶς, φράπα, πορτοκαλλάκι ;
Κίτρο, καρύδι, βύσσινο ἢ γιασουμὶ σ' ἀρέσει ;
ἢ ὁ πελτὲς τοῦ γούστου σου νὰ γείνῃ θὰ μπορέσῃ ;
Θέλεις νὰ πιῇς ἄϊ-ντουτοῦ, σερμπέτι μυρωδᾶτο ;
ἢ τῆς μαστίχας ἀγαπᾷς στριφτὸ γλυκὸ κορδάτο ;
Μήπως σ' ἀρέσει ρεβανὶ ἢ θέλεις παντεσπάνι ;
"Η ρέγεσαι τὸ ἀκιντὲ ποὺ λυώνει, μὰ δὲν σπάνει ;
Μὴν ἀγαπᾷς ἰκὶ-πισμὶς καὶ κάντιο σὰν κρυστάλλι ;
ἢ θέλεις τὸν πιριντς χαλβᾶ νὰ τρῴς μὲ τὸ κουτάλι.
Πάρε τῆς Κρήτης κάστανο, τῆς Γιάφας πορτοκάλλι,
μαστίχας 'Αϊβαλιώτικης ἢ Χιώτικης μπουκάλι.
Κύτταξε σῦκα γεμιστὰ μ' ἀμύγδαλα, κανέλλα !
Τῆς Μιτυλήνης εἶν' αὐτά, κι' ἂν θές, κοντά τους ἔλα.
Μ' ἂν δὲν σ' ἀρέσουν ἔχομε κι' ἀπὸ τὴ Καλαμάτα,
κι' ἀπὸ τὴ Σμύρνη πατητὰ πολλὰ κουτιὰ γεμάτα,
καὶ φουρνισμένα ἔχομε μὲ δάφνη καὶ σουσάμι
καὶ μὲ φυστίκι πράσινο ποὺ γίνεται στὸ Σάμι.
"Αν ἔχῃς κοῦρκο γεμιστὸ νὰ κάμῃς ἢ καὶ χῆνα,
πάρε τῆς Πάτρας κουραντί, τῆς Σμύρτης σουλτανίνα.
Σταφίδα θέλεις ροζακιά ; χουρμάδες στὸ κλωνάρι ;
Καρύδι θέλεις διαλεχτό, ἢ θέλεις κουκουνάρι ;
"Ο,τι κι' ἂν θέλῃς βρίσκεται στὴ φημισμένη Πόλη.
γιατὶ στὴν Πόλη βρίσκεται ἡ οἰκουμένη ὅλη.
. . . .

† Χριστόφορος Σαμαρτζίδης

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΕΠΙΣΗΜΩΝ

'Ο Πρόεδρος τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν, ἐργάζεται ἀκούραστα ὅλην τὴν ἡμέραν. Διακόπτει τὴν ἐργασία του, μόνον μιὰ ὥρα τὸ γεῦμα γιὰ νὰ φάῃ.

***

'Η δούκισσα τοῦ Νόρφολκ ἔχει μιὰ συλλογὴ ἀπὸ ὀμπρέλλες.
Μιὰ ἀπὸ κάθε χώρα.
Τὶς στοιχίζουν δὲ, ἀρκετὲς χιλιάδες φράγκα.

***

Τὸ πλέον ἀγαπητὸ φαγητὸ τοῦ Διαδόχου τῆς Σουηδίας εἶνε μιὰ σαλάτα φτειασμένη ἀπὸ κοτόπουλο, μπανάνες, ἀρακᾶ καὶ σιρόπι ἀπὸ κρασί.

***

Νὰ καὶ ἕνα, ἀπὸ τὰ πολλά, γιὰ τὰ ὁποῖα μπορούσε νὰ ὑπερηφανεύεται ὁ Φὸν Μπέτμαν Χόλβεγκ.
Ποτὲ δὲν πῆγε σὲ ὀδοντοϊατρὸ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἦτανε παιδὶ δεκατεσσάρων ἐτῶν.

***

'Η κ. "Ασκουϊθ δὲν εἶνε μόνον πολὺ καλὴ μουσικός, ἀλλὰ καὶ πρώτης τάξεως χορεύτρια, παρ' ὅλην τὴν ἡλικία της.
Διδασκάλισσά της ἦτανε ἡ γνωστὴ καλλιτέχνις χορεύτρια τοῦ Λονδίνου, μὶς Λίττυ-Λίντ.

***

'Η μὶς "Εδνα Μαὶν ἡ περιώνυμος 'Αμερικανὶς ἠθοποιός, ποὺ πῆρε κάποιον "Αγγλο λόρδο, ἐδέχθηκε νὰ ξανανέβῃ στὴν σκηνή.
Γιὰ τοῦτο ὑπέγραψε συμβόλαιο, μὲ μιὰ 'Αμερικανικὴ 'Εταιρία τῆς Νέας 'Υόρκης, νὰ παίξῃ διάφορα ἔργα στὸν κινηματογράφο, μὲ ἀμοιβὴ 500.000 φράγκων χρυσῶν, τὰ ὁποῖα ὅμως θὰ προσφέρῃ στὸν 'Αγγλικὸ 'Ερυθρὸ Σταυρό.

***

'Ο πρώην Βασιλεὺς τῆς Βουλγαρίας Φερδινάνδος ποτὲ δὲν βγαίνει ἔξω, χωρὶς νὰ φορῇ χαλύβδινο θώρακα στὸ στῆθός του, τὸν ὁποῖον, καθὼς λένε, δὲν βγάζει, οὔτε τὴν νύχτα.
"Οταν ἦτανε ἀκόμα πρίγκηψ τῆς Βουλγαρικῆς 'Ηγεμονίας, εἶχε πάντοτε μαζί του, ἕναν εἰδικὸν σωματοφύλακα, ἕνα Μακεδόνα 'Ηρακλῆ, ποὺ τὸν λέγαν Χρῆστο, τοῦ ὁποίου ἡ σωματικὴ δύναμις καὶ ἡ ἀφοσίωσις ἔμεινε παροιμιώδης σὲ ὅλες τὶς Εὐρωπαϊκὲς αὐλές.

***

Μεταξὺ τῶν 'Ινδῶν ἐθελοντῶν, ποὺ κατετάχθησαν στὸν 'Αγγλικὸ στρατὸ κατὰ τὸν μεγάλο πόλεμο, ἦταν καὶ ὁ πρίγκηψ Μαχαραγιᾶς τῆς Καποῦρθαλα, ἕνας μορφωμένος καὶ πλούσιος 'Ινδὸς εὐπατρίδης.
Τὸ ἐτήσιο εἰσόδημά του φθάνει σὲ 4.500.000 φράγκα χρυσᾶ καὶ ἔχει τὴν ὡραιοτέρα συλλογὴ διαμαντικῶν στὸν κόσμο. 'Η ἀξία της ὑπερβαίνει τὰ 200.000.000 φράγκα χρυσᾶ.

***

'Ο Μπάλφουρ ποτὲ δὲν ἀνοίγει ἐπιστολὴν ποὺ διευθύνεται σ' αὐτόν.
Τὴν ἀνοίγει ὁ γραμματεύς του.
Οἱ στενοί του φίλοι, ὅταν τοῦ γράφουνε, ἀπευθύνουν τὰς ἐπιστολάς των στὴν ἀδελφή του.

***

Μιὰ φωτογραφικὴ ἑταιρεία ὑπέγραψε συμβόλαιο μὲ τὴν γνωστὴ 'Αγγλίδα ἠθοποιὸ μὶς Γκλαίντες Κοῦπες, κατὰ τὸ ὁποῖον αὐτὴ ἀντὶ σεβαστοῦ ποσοῦ, ὑποχρεοῦται νὰ πηγαίνῃ κάθε μέρα εἰς τὸ ἀτελιὲ τῆς ἑταιρίας καὶ νὰ φωτογραφίζεται σὲ 100 διάφορες στάσεις.

***

'Ο λόρδος Τσῶρτσιλ θεωρεῖ ὡς πιὸ πολύτιμο πρᾶγμα, ἀπὸ ὅσα ἔχει, τὸ μπαστοῦνι του μὲ τὴ χρυσῆ λαβή, ποῦ τοῦ χάρισεν ὁ βασιλεὺς 'Εδουάρδος εἰς τὸ γάμο του. Κάποτε ποὺ ἦταν ὁ Τσῶρτσιλ στὸ Παρίσι, τὸ ξέχασε μέσα σ' ἕνα τραῖνο καὶ ξώδευσε τὰ μαλλιοκέφαλά του, σὲ ἀμοιβὰς καὶ μισθώσεις μυστικῶν ἀστυνόμων, ἕως ὅτου νὰ τὸ ξαναβρῇ.

ΞΕΝΕΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΕΣ

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τοῦ Thomas Hood

'Η ὡραία 'Ινὲς

'Ω ! εἴδατε σήμερα τὴν ὤμορφη 'Ινές...
Τὴν εἴδατε ;
"Εφυγε πρωΐ-πρωΐ... προτοῦ ἀκόμα ξημερώσει...
"Εφυγε γιὰ τὸ βασίλειο τῆς χαρᾶς...
"Εφυγε ! Ποιὸς ξέρει ἂν θὰ ξαναγυρίσῃ...

***

"Ολοι προσμένουν, προσμένουν τὴν ὤμορφη 'Ινές...
Κι' ἐγὼ μαζί τους τὴν προσμένω...
Ποιὸς ξέρει ἂν θὰ ξαναγυρίσῃ !...
"Ομως τὴν εἶδα τὸ πρωΐ...
Τὰ μάτια της ἦταν δακρυσμένα !...
Τὴν κύτταξα, μὲ κύτταξε...Πόσο γλυκὰ ἦταν τὰ μάτια της...
"Ενα ρῖγος διέδραμε τὸ σῶμα μου...

***

'Ω ! ὤμορφη 'Ινές...
'Αλλοίμονο ! αἰσθάνομαι πὼς δὲν θὰ σὲ ἰδῶ πιά...
Πρὸς τὸ βασίλειο τῆς χαρᾶς θὰ φτάσῃς... πέρνοντας μαζί σου τὴν ψυχή μου... τὴν ἔρημη ψυχή μου... ἀλλοίμονο !
Δὲν θὰ ξαναγυρίσῃς !

***

Σὲ χαιρετῶ, σὲ χαιρετῶ, ὡραία 'Ινές..
Σ' ἕνα πένθιμο τόνο τραγούδια σοῦ ψάλλω... Τραγούδια τοῦ ἔρωτα καὶ τοῦ θανάτου. 'Ωραία 'Ινὲς ποὺ φεύγοντας μακρυὰ ἀπὸ τὴ χαρὰ τοῦ κόσμου τούτου, πρὸς ἕνα ἄγνωστο βασίλειο μιᾶς ἄλλης χαρᾶς ἐπέταξες γοργά...
Σὲ χαιρετῶ καὶ μαζὶ μ' ἐσένα χαιρετῶ τὸν τελευταῖο ἔρωτά μου...

***

'Αντίο ! ἀντίο γιὰ πάντα !
"Ενα κενό, ἕνα βαρὺ κενὸ χωρίζει τὶς ψυχές μας...
'Αντίο !
Δὲν ξέρω ἂν θάρθῃς ξανά !... Δὲν ξέρω ἂν θὰ ξαναγυρίσῃς Τὰ μάτια μου κλείνουν, γεμίζουν ἀπὸ δάκρυα... Αἰσθάνομαι πὼς πρέπει, πὼς ἔχω καθῆκον νὰ σὲ χαιρετήσω...καὶ νὰ σὲ χαιρετήσω γιὰ πάντα...
Αἰσθάνομαι ἕνα κενό, ἕνα βαρὺ κενὸ νὰ μᾶς χωρίζει...
'Αντίο... ἀντίο γιὰ πάντα ὡραία... ἀλησμόνητη 'Ινές...

Τοῦ Longfellow

Τὸ ἐρείπιο

Νά !... νά ! ἡ ἡμέρα φεύγει πρὸς τοὺς οὐρανούς...ἡ νύχτα... ἡ νύχτα φθάνει... ἔρχεται μὲ τὰ μαῦρα, τὰ σκοτεινὰ φτερά της...
Βρέχει ! καὶ κάτω ἀπ' τὴ βροχὴ καὶ ἀπὸ τὴν ὁμίχλη διακρίνω τὰ φῶτα τοῦ χωριοῦ ! Πὼς λάμπουν τὰ φῶτα τοῦ χωριοῦ !... Πὼς λάμπουν !... καὶ πὼς αὐτὴ τὴ στιγμὴ αἰσθάνομαι νὰ μὲ κατέχῃ μιὰ λύπη...νὰ μοῦ σφίγγῃ τὴν ψυχή μου μιὰ λύπη...
Βρέχει !
'Η λύπη μου γίνεται ἀγωνία... Πνίγομαι !... 'Ακούω τὸ μονότονο θόρυβο τῆς βροχῆς...
"Ω ! χαμένη μου ἀγάπη... "Ω ! περασμένοι χρυσοὶ χρόνοι !
Πνίγομαι ! 'Η λύπη μου γίνεται ἀγωνία ...
Γιατί ; Γιατί !
"Ω ! περασμένοι χρυσοὶ χρόνοι !

***

Βρέχει !
'Ακόμα ὁ ἴδιος πάντα μονότονος ἦχος τῆς βροχῆς !...
"Ελα ! "Ελα ! ἀγαπημένη μου !
"Ελα σ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ κοντά μου...
"Ελα ! Μόνο ἐσὺ μπορεῖς νὰ μοῦ γιατρέψῃς τὴ φρικτὴ αὐτὴ ἀγωνία !

***

Νά ! ἐδῶ στὴν ἴδια θέση !
Στὴν ἴδια πάντα θέση κοντὰ στὸ τζάκι θὰ καθήσῃς.
Θυμᾶσαι ;
Δὲν ξεχάστηκαν ἀκόμα οἱ στιγμὲς ἐκεῖνες τῆς ζωῆς !
"Ελα !

***

Κύτα πῶς βρέχει ἀκόμα !
Κύτταξέ με πῶς πονῶ... Πῶς ὑποφέρω...
"Ελα ! Καὶ πάρε στὰ χέρια σου σὰν ἄλλοτε τὸ παληὸ ἐκεῖνο ἀγαπητὸ βιβλίο !... ὄχι ! ὄχι !
Σήμερα, αὐτὴ τὴν στιγμὴ δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τέτοια ἀνάγνωση... ὄχι !
Διάβασέ μου κανένα ταπεινό... κανένα πολὺ ταπεινὸ ποιητή...
Ναί ! Ναί !...ἔτσι... σὰν ἄλλοτε...τὸ ἴδιο πάντα σὰν τότε βιβλίο... Ναί ! ναί !...
"Ενα ταπεινό... πολὺ ταπεινὸ ποιητή...
"Ελα ! 'Ακούω !...
"Ω ! πόσο ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τὸ διάβασμά σου αὐτὸ ἀπόψε...
'Απόψε ποὺ εἶμαι ἕνα ἐρείπιο... ἕνα συντρίμμι...
"Ελα... σ' ἀκούω... Χάρισε στὸ διάβασμα τὴν ὀμορφιὰ τῆς ἀσύγκριτης γλυκειᾶς φωνῆς σου... "Ελα ! σ' ἀκούω...

***

"Ω περασμένοι χρυσοὶ χρόνοι...
Τὰ μάτια σου κυττῶ...
Τὴ φωνή σου ἀκούω πάντα... τὴ φωνή σου.
'Η βροχὴ κοπάζει... νά !... σταματάει... Διάβασέ μου ἀκόμα... Διάβασέ μου... Πῶς ἐλαφρώνεται ἡ ψυχή μου... καὶ πόσο αἰσθάνομαι τώρα ὅλες τὶς ἔννοιες τῆς ἡμέρας νὰ φεύγουν μακρυά μου καὶ μιὰ λήθη νὰ κατακλύζει τὴν ψυχή μου... Διάβασέ μου ἀκόμα, διάβασέ μου, μόνο ἡ φωνή σου χαρίζει τὴ ζωή...

Μετάφρ. Τάκη Λιακέα

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

('Απὸ τὸ περίφημο ἡμερολόγιο τοῦ Γάλλου συγγραφέως καὶ φιλοσόφου Sé - Bastieu - Nicolas-Chamfort).

Τὸ ἀσφαλέστερο μέσο γιὰ νὰ κάνουμε τὴ ζωὴ ὡραία καὶ ἐνδιαφέρουσα εἶνε νὰ τὴν στολίζουμε διαρκῶς μὲ ὡραῖες καὶ ἀγαθὲς πράξεις.

***

Τὸ μέλλον τοῦ ἀνθρώπου βρίσκεται πάντοτε χαραγμένο στὰ ἴχνη τοῦ παρελθόντος του.

***

'Ο φιλάργυρος μοιάζει μὲ τὸ χοῖρο !.. Μόνο μετὰ τὸν θάνατο μπορεῖ νὰ μᾶς ὠφελήσῃ σὲ κἄτι...

***

'Η ἐργασία μᾶς λυτρώνει ἀπὸ δυὸ μέγιστα κακά : 'Απὸ τὴν π λ ή ξ η καὶ ἀπὸ τὴν ἀ ν ά γ κ η.

***

Τὸ καλύτερο βιβλίο γιὰ ἕνα μικρὸ παιδὶ εἶνε τὰ μάτια τῆς μητέρας του.

***

Κάτω ἀπὸ τὴ λέξη ἔρως, βρίσκονται κρυμμένες δυὸ ἀόρατες λέξεις...
... 'Η πρώτη εἶνε ἡ λέξη ψέμμα καὶ ἡ δεύτερη ἐγωϊσμός !..

***

Εἶνε ἀλήθεια κάποτε ὀχληρὸ τὸ νὰ κάνῃ κανένας τὸ καθῆκον του... Μὰ πόσο ὅμως πιὸ ὀχληρὸ εἶνε, τὸ νὰ μὴ τὸ κάνῃ κανείς ;!..

***

"Οσο περισσότερους φίλους κάνουμε, τόσο περισσότερο πρέπει νὰ σφίγγουμε τοὺς δεσμοὺς τῆς φιλίας μ' ἐκείνους τοὺς φίλους ποὺ μᾶς μένουν ἀκόμη.

***

Τὴν ἐλευθερία ὅπως καὶ τὴν ὑγεία, μόνο ὅταν τὶς χάσουμε, ἀρχίζουμε νὰ αἰσθανόμαστε τὴν μεγάλη τους ἀξία.

***

"Οταν ἡ γυναίκα ἀπιστήσῃ ὁ εὐγενὴς ἄνδρας ἢ θὰ τὴν ἀφήσῃ ἢ θὰ σιωπήσῃ...
... Μέσος ὅρος δὲν ὑπάρχει.

***

'Ο πιὸ εὐτυχὴς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, εἶνε ἐκεῖνος ποὺ δὲν ζηλεύει τὴν εὐτυχία τοῦ ἄλλου.

***

'Η καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε μιὰ λύρα μὲ ἑπτὰ χορδές.
Τὶς ἔξη ἀπ' αὐτὲς τὶς κρούει κάθε μέρα ἡ λύπη καὶ μόνο... τὴ μιὰ ἡ χαρά !

***

Μιὰ κοινὴ ἔχθρα πρὸς τρίτον ἑ ν ώ ν ε ι
Μιὰ κοινὴ ἀγάπη πρὸς τρίτον χ ω ρ ί ζ ε ι.

Η ΜΑΜΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟ ΤΗΣ

— Πάλι γλυκὸ ἔκλεψες ἀπὸ τὸ ντουλάπι ;
— "Οχι, μαμᾶ, δὲν ἔκανα τίποτε.
— Τὸ βλέπω γραμμένο στὰ μάτια σου...
— Θὰ εἶναι, μαμά, ἀπὸ χθὲς γραμμένο καὶ δὲν ἐσβύστηκε.

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ MICHAEL ORME

Ο ΠΡΟΔΟΤΗΣ

— Ὅταν μάθης, φίλε μου, τὴν ἱστορία μου, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ διακόψης καθε σχέσι μαζί μου. Γιατὶ ἕνας τίμιος ἄνδρας δὲ μπορεῖ νἄχη φῖλο ἕναν ἄτιμο, ἕναν προδότη, ποὺ θέλησε κἄποτε νὰ πουλήση τὴν πατρίδα του.

Αὐτὰ τὰ λόγια μοῦ εἶπε ἄξαφνα ὁ Ρόμπερ Μπέλλαμυ.

Ἐγὼ ξαφνιάστηκα. Είν'ἀλήθεια ὅτι δὲν τὸν ἐγνώριζα καὶ πολὺν καιρό. Ἔτυχε κάποτε, πρὸ ἡμερῶν, νὰ τὸν γνωρίσω σὲ μιὰ λέσχη, κι' ἀπὸ τότε γίναμε στενοὶ φίλοι. Ἀλλὰ τέτοιο πρᾶγμα δὲν περίμενα ποτὲ νὰ μοῦ πῆ, γιατὶ φαινότανε πολὺ καλὸς καὶ καθὼς πρέπει νέος.

— Ναί, ναί, ἐξακολούθησε ὁ φῖλος μου. Δυστυχῶς ἔτσι εἶναι. Θέλησα νὰ προδώσω κάποτε τὴν πατρίδα μου, ἀλλὰ μοῦ ἔτυχε κἄτι πολὺ παράξενο, κι' αὐτὸ εὐτυχῶς μ' ἐμπόδισε. Θὰ στὰ πῶ ἀμέσως ὅλα, γιατὶ πρέπει νὰ τὰ μάθης...

Ἐγὼ δὲν εἶπα τίποτα, κι' ὁ Ρόμπερ Μπέλλαμυ, ἄρχισε νὰ μοῦ διηγεῖται τὴν «ἱστορία του» :

«Στὰ νειάτα μου δὲν ἤμουνα ὅπως εἶμαι τώρα. Τώρα εὐτυχῶς διορθώθηκα, γιατὶ ἂν δὲν διορθωνόμουνα, οὔτε ἐγὼ δὲν ξέρω τὶ θὰ γινόμουνα. Ἔφαγα ὅλη μου τὴν περιουσία στὰ χαρτιὰ καὶ στὰ γλέντια κι' ἔμεινα ἀπένταρος.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἤμουν ἀκόλουθος σὲ μιὰ πρεσβεία. Καταλαβαίνεις λοιπὸν ὅτι εἶξερα μυστικὰ τοῦ Κράτους σπουδαῖα. Τὴν ἄνοιξι, θυμᾶμαι, τοῦ 1914 οἱ δουλειές μου πήγαιναν πολὺ ἄσχημα. Εἴμουν γεμάτος χρέη καὶ δὲν εἶχα πεντάρα γιὰ νὰ πληρώσω κι' οὔτε εἶχα καμμιὰ ἐλπίδα ὅτι ἴσως εὕρισκα ἀπὸ κανένα φῖλο μου.

Γύριζα, θυμᾶμαι, στοὺς δρόμους, καὶ ἡ μόνη μου σκέψις ἦτανε πῶς νὰ βρῶ λεφτά. Τρεῖς λέξεις χοροπηδοῦσαν ὁλοένα στὸ μυαλό μου καὶ κατεβαίναν συχνὰ καὶ στὴ γλῶσσα μου, αὐτές :

«Τὶ νὰ πουλήσω;.. Τὶ νὰ πουλήσω;.. Τὶ νὰ πουλήσω;..»

Αὐτὴ ἡ κατάσταση βάστηξε κάμποσες μέρες. Τέλος, μιὰ βραδιά, μοῦ φάνηκε πὼς ἦρθε ὁ διάβολος ὁ ἴδιος καὶ μοῦ ψιθύρισε κάτι στ' αὐτί. Καὶ τότε σκέφθηκα ὅτι κάτι μοῦμενε ἀκόμα νὰ πουλήσω. Ναὶ, ναί, κάτι μοῦμενε, κάτι εἶχα ἀκόμα. Ὡς ὑπάλληλος τῆς Πρεσβείας αὐτῆς, ἀπὸ τοὺς ἐμπίστους τοῦ πρεσβευτοῦ, εἶξερα μυστικά, στρατιωτικῆς ἰδίως φύσεως, ποὺ θἄτανε πολύτιμα σ' ἕνα ἐχθρικὸ κράτος. Καὶ εἶξερα ἀκόμη ὅτι ἡ πολιτικὴ κατάστασις τῆς Εὐρώπης δὲν εἶταν καὶ τόσο ὁμαλὴ κι' ὅτι ὁ πόλεμος εἶταν ἀναπόφευκτος.

Φαίνεται ὅτι καὶ διανοητικῶς δὲν εἴμουν καὶ τόσο καλά, γιατὶ χωρὶς πολλὲς σκέψεις ἀποφάσισα νὰ πουλήσω τὰ μυστικὰ ποὺ εἶξερα στὸ πιὸ ἐνδιαφερόμενο Κράτος.

Φρόντισα λοιπὸν νὰ συννενοηθῶ διὰ μέσου τρίτων.

Καὶ σὲ λίγες μέρες, ἕνα δεῖλι, βρισκόμουν σ' ἕνα διαμέρισμα τοῦ «Ξενοδοχείου τῶν Ἐκλεκτῶν» τῶν Βρυξελλῶν, ὅπου, καθὼς μ' εἶχαν πληροφορήσει, θὰ συναντοῦσα τοὺς ἐνδιαφερομένους ν' ἀγοράσουν τὰ μυστικὰ τῆς πατρίδος μου.

Ἀρχίσαμε νὰ μιλοῦμε γιὰ τὶς ὑποθέσεις ποὺ μᾶς ἐνδιέφεραν.

Στὴ μέση τῆς κάμαρας στεκόταν ὄρθια μιὰ γυναῖκα. Ἦταν ὄμορφη, πάρα πολὺ ὄμορφη. Ἦρθε κοντά μου χαμογελῶντας καὶ μοῦ μίλησε μὲ μιὰ ἀνεπαίσθητη ξενικὴ προφορά. Δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω τὶ ἦτανε... Νομίζω πὼς ἦτανε Γερμανίδα.

— Καλησπέρα σας, κύριε Μπέλλαμυ, μοῦ εἶπε.

Ἔπειτα ἀρχίσαμε νὰ μιλοῦμε γιὰ τὶς ὑποθέσεις ποὺ μᾶς ἐνδιέφεραν. Εἶδα τότε πὼς ἤξερε πάρα πολλὰ πράγματα γιὰ μένα. Ποῦ νὰ τἄχε μάθει ἄραγε ; Ποιὸς νὰ τῆς τἄχε πῆ ; ἤξερε γιὰ τὶς τρέλλες μου, τὰ χρέη μου, τὶς οἰκονομικές μου δυσκολίες καὶ στενοχωρίες, γιὰ ὅλα. Ἦτανε πολὺ παράξενη ἡ συνέντευξίς μας ! Ἡ ὥρα ὅμως περνοῦσε... Ἔπρεπε νὰ τῆς δώσω τὰ ἐμπιστευτικὰ ἔγγραφα ποὺ εἶχα φέρει μαζί μου.

Καὶ ὅμως, ἔννοιωθα πὼς δὲ μποροῦσα νὰ τὸ κάνω αὐτό. Ἀδύνατο! Κάτι ἐπαναστατοῦσε μέσα μου...

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ — Λιάνα Στόκε μοὖπε πὼς ἦταν τὄνομά της — μοῦ πρόσφερε ἕνα μεγάλο χρηματικὸ ποσὸ ἐκ μέρους τῆς κυβερνήσεως τοῦ κράτους τοῦ ὁποίου ἦταν αὐτὴ κατάσκοπος. Ὁ πειρασμὸς ἦτανε μεγάλος. Καὶ ὅμως δίσταζα, δίσταζα πολύ.

Συγχρόνως δὲ μοῦ φαινότανε πὼς κάτι μὲσπρωχνε νὰ πάω νὰ δῶ τὶ παρίσταναν μερικὲς εἰκόνες ποὺ εἶταν κρεμασμένες καὶ μόλις τὶς ξεχώριζα στὸν τοῖχο. Κάτι μοὖλεγε νὰ σηκωθῶ ἀμέσως καὶ νὰ φύγω. Καὶ ἑτοιμάστηκα. Ἀπότομα, σηκώθηκα νὰ φύγω.

Ἅμα τῶδε αὐτὸ ἡ Λιάνα Στόκε, σηκώθηκε κι' αὐτὴ θυμωμένη, μοὖπε πὼς ὤφειλα νὰ τῆς δώσω τὰ ἔγγραφα ποὺ κρατοῦσα. Ἐγὼ ὅμως τὸ εἶχα μετανοήσει, καὶ εἶχα πάρει πειὰ τὴν ἀπόφασι νὰ φύγω χωρὶς νὰ τῆς δώσω τίποτα.

Αὐτὴ ὅμως δὲν ἐννοοῦσε νὰ μ' ἀφίση νὰ φύγω ἔτσι. Μοῦ πρόσφερε διπλάσιο χρηματικὸ ποσόν. Ἀλλὰ ἐγώ, σοῦ εἶπα, εἶχα ἀλλάξει γνώμη. Ἄνοιξα λοιπὸν τὴν πόρτα καὶ βγῆκα ἔξω...

Ἀλλὰ ἡ Λιάνα μοῦ φώναξε νὰ γυρίσω μὲ γλυκειὰ φωνή, καὶ μοὖπε τότε ὅτι κανένας δὲν εἶχε φύγει δυσαρεστημένος ἀπὸ τὸ σπίτι της. Δὲν ξέρω πῶς τότε μὲ κατάφερε καὶ ξαναμπῆκα μέσα.

Νὰ μὴ στὰ πολυλογῶ ὅτι δὲν εἶχε κατωρθώσει τὸ χρῆμα, τὰ κατώρθωσε ἡ γυναῖκα. Κι' ἤμουνα ἕτοιμος νὰ τῆς δώσω τὰ ἔγγραφα...

Ἡ Λιάνα ὅμως δὲ βιαζότανε νὰ τὰ πάρη. Φαίνεται ὅτι φοβότανε μὴ τὸ μετανοιώσω πάλι καὶ τῆς πῶ νὰ μοῦ τὰ ἐπιστρέψη. Θέλησε λοιπὸν νά μὲ καλοπιάση.

Μὲ πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μὲ κάθησε στὸν καναπέ. Καθήσαμε μαζὶ ἀρκετὴν ὥρα καὶ εἴπαμε πολλά : ἡ σατανικὴ αὐτὴ γυναίκα μὲ εἶχε ἀφοπλίσει τελείως· μὲ εἶχε κατακτήσει.

Μιὰ στιγμὴ ὅμως, σιγὰ- σιγά, μὰ καὶ ξαφνικά, κι' ἕνας ἄλλος ἦχος μοῦ φάνηκε πὼς ἄρχισε ν' ἀκούγεται μαζὶ μὲ τῆς Λιάνας τὴ φωνὴ τὴ γλυκειὰ καὶ σαγηνευτική.

Ἄκουγα κἄτι νὰ χτυπάη κανονικὰ καὶ ρυθμικά· τὶ ἦτανε αὐτὸ ποὺ χτυποῦσε, σὰν ταμποῦρλο ; Σκέφθηκα στὴν ἀρχὴ μήπως εἶχα γελαστεῖ... μήπως χτυποῦσαν τὰ μηλίγγια μου. Ἀλλὰ ὄχι ! Ἦτανε ταμποῦρλο ! Χτυποῦσε ἔξω, μακρυά... Ἆ ναί, τώρα τἄκουγα καλά... Ἦτανε πολλὰ ταμποῦρλα... Καὶ σάλπιγγες μαζί !.. Ταμποῦρλα καὶ σάλπιγγες ! Στρατός! Ὅσο πήγαινα καὶ πλησίαζα...

Τὸ εἶπα τῆς Λιάνας ἡ ὁποία φαινόταν σὰ νὰ μὴ δίνη καμμιὰ προσοχὴ σ' αὐτό, κι' αὐτὴ μοὖπε ὅτι ἔτσι θὰ κάναιε τ'αὐτιά μου. Δὲν ἄκουγε τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά.

Ἄφησα τότε τὴ Λιάνα κι' ἔτρεξα στὸ παράθυρο.

Ἕνα ἀπόσπασμα ἄγγλων γρεναδιέρων περνοῦσε κάτω! Φοροῦσαν κάτι παράξενες στολὲς ἀπὸ κεῖνες ποὺ φοροῦσαν ἐδῶ καὶ ἑκατὸ χρόνια ! Μπαίνανε μέσα στὴν πόλι, μὲ τοὺς σάλπιγκτές τους, τοὺς τυμπανιστάς, μ' ὅλα! Ἐπὶ κεφαλῆς ἦταν ἕνας νεαρὸς ἀξιωματικός, καβάλλα σ' ἕνα ψηλὸ ἄλογο. Καθὼς περνοῦσε κάτω ἀπ' τὸ παράθυρό μου, ὁ ἀξιωματικὸς αὐτὸς κράτησε λίγο πίσω τἄλογό του καὶ κύτταξε κατ' ἐπάνω. Μὲ κύτταξε μέσα στὰ μάτια. Καὶ τότε εἶδα κι' ἐγὼ καὶ κατάλαβα ἀμέσως...Ἦτανε ὁ παπποῦς μου, τοῦ πατέρα μου ὁ πατέρας, ποὺ ἦτανε ἀξιωματικὸς τοῦ σώματος τῶν Γρεναδιέρων, καὶ ποὺ σκοτώθηκε πολεμῶντας γενναῖα γιὰ τὴν πατρίδα του στὴ μάχη τοῦ Βατερλώ. Τὸν εἶξερα ἀπὸ εἰκόνες καὶ μοῦμοιαζε στὸ πρόσωπο καταπληκτικά. Ἔρριξε ἕνα βλέμμα περιφρονήσεως σὲ μενα τὸν ἀνάξιον ἔγγονό του καὶ προχώρησε.

Ἐγὼ ἄνοιξα τότε τὸ παράθυρο καὶ τοῦ φώναξα δυνατά :

— Καταλαβαίνω, κύριε, καταλαβαίνω! Μὴ νομίζετε πῶς δὲνκαταλαβαίνω.

Πράγματι, εἶχα πολὺ καλὰ καταλάβει. Ἀλλὰ συγχρόνως ὁ στρατὸς κι' ὁ ἀξιωματικὸς χάθηκαν ἀπὸ τὰ μάτια καὶ δὲν ἄκουσα πιὰ κανένα ἦχο σάλπιγγος καὶ τυμπάνων. Τὸ ὅραμά μου εἶχε διαλυθεῖ ἀλλὰ μὲ εἶχε σώσει !

— Τὶ σημαίνει αὐτό, κύριε ; μοῦ εἶπε τότε ἡ Λιάνα. Μᾶς ἐπρόδωσες ; Ἦτανε σύνθημα αὐτό ;

— Ὄχι, κυρία, δὲν σᾶς ἐπρόδωσα, τῆς εἶπα. Ἡσυχάστε.

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια, πῆγα ἀμέσως στὴ γωνία, ὅπου ἦταν ἀναμμένη μιὰ μεγάλη σόμπα.

— Τὶ κάνεις ; μοῦ φώναξε ἡ κυρία.

Ἀλλὰ ἐγὼ εἶχα πάρει πιὰ τὴν ἀπόφασί μου. Κι' ἔρριξα τὰ πολύτιμα χαρτιὰ ποὺ κρατοῦσα καὶ ποὺ εἶχα σκοπὸ νὰ τῆς δώσω, μέσα στ' ἀναμμένα κάρβουνα.

Χωρὶς νὰ πῶ τίποτα ἔκανα νὰ φύγω. Ἡ ξένη κυρία θέλησε νὰ μὲ κρατήση.

Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν εἶχα σκοπὸ νὰ μείνω ἐκεῖ. Κι' ἔφυγα ἀμέσως.

Ξέρεις ὅμως τὶ παρίσταναν οἱ εἰκόνες ἐκεῖνες μέσα στὴν κάμαρα τοῦ ξενοδοχείου ; Τὶ νομίζεις ;

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφευγα, τὶς κύτταξα καὶ εἶδα. Καὶ τότε κατάλαβα γιατὶ προτήτερα κάτι μ' ἔσπρωχνε νὰ τὶς κυττάξω

Εἶδα ὅτι ἡ μιὰ παρίστανε τὸν Οὐέλλιγκτον, τὸν Ἄγγλο στρατηγὸ ποὺ νίκησε στὴ μάχη τοῦ Βατερλώ. Καὶ ἡ ἄλλη τὸ νεαρὸ ἀξιωματικό, τὸν παπποῦ μου, ποὺ μόλις εἶχε περάσει ἀπέξω ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Ἄγγλων Γρεναδιέρων...

Πῶς εἶχε βρεθεῖ ἐκεῖ ἀκόμα δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω.

ΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

ΜΙΑ ΠΟΝΗΡΙΑ ΤΟΥ ΔΗΛΗΓΙΑΝΝΗ

Ὁ σκόπελος τοῦ σχηματισμοῦ Ὑπουργείου.— Ὁ φιλόδοξος δημοσιογράφος καὶ ἡ εὐστροφία τοῦ «Γέρου».— Ὅπου ἀρχίζει μία ἀτελείωτη ἱστορία περὶ τοῦ...ὡρολογίου τῆς Δημητσάνας ! - Διάλογος τοῦ Δηληγιάννη μὲ μίαν ὡραίαν κυρίαν. — Τὸ ἀνύπαρκτον Ὑπουργεῖον.

Ὁ ἀείμνηστος Θ. Δηληγιάννης συνείθιζε νὰ λέγη ὅτι ἡ μεγαλειτέρα ἱκανότης ἑνὸς πολιτικοῦ ἀρχηγοῦ φαίνεται τὴ στιγμὴ ποὺ πρόκειται νὰ...καταρτίση Ὑπουργεῖον. Πῶς θὰ ἱκανοποιήση τὶς φιλοδοξίες ὅλων τῶν φίλων του οἱ ὁποῖοι φλέγονται ἀπὸ τὸν πόθον νὰ πάρουν χαρτοφυλάκιον ; Ἀλλ' ὁ Γορτύνιος πολιτικὸς εἶχε ἀδιαφιλονείκητον δεξιότητα νὰ παρακάμπτη τὶς δυσκολίες αὐτὲς καὶ νὰ σώζεται ἀπὸ τὶς φάλαγγες τῶν ἀπαιτητῶν. Ὁ ἴδιος διηγήθη κάποτε εἰς στενὸν κύκλον τὸ ἀκόλουθον σχετικὸν ἀνέκδοτον :

Μεταξὺ τῶν πιστοτέρων ὀπαδῶν του ἦτο καὶ ἕνας βουλευτής, ὁ ὁποῖος προελθὼν ἀπὸ τὴν δημοσιογραφίαν διεκρίθη ἀργότερα στὸ Κοινοβούλιον. Ὁ Δηληγιάννης ἅμα τὸν εἶδε εὔγλωττον, εὔστροφον καὶ ἔξυπνον τὸν ἐπῆρε στὰς τάξεις τῶν στελεχῶν του καὶ τοῦ ἐφύτευσε ἀπεριορίστους φιλοδοξίας.

Ἦλθε ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ πρώην δημοσιογράφος ἦτο πλέον ἐνδεδειγμένος ὑπουργός. Δὲν συνεζητεῖτο κἂν οὔτε τὸ Ὑπουργεῖον ποὺ τοῦ ἐδίδετο. Ὁ Δηληγιάννης ἄφησε νὰ ἐννοηθῆ ὅτι τοῦ προώριζε τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας. Ἐπὶ τέλους ἦλθαν αἱ ἐκλογαί. Ὁ δημοσιογράφος ἐπῆγε στὴν Ἐπαρχία του, ἐνίκησε σχεδὸν ἄνευ ἀντιστάσεως καὶ ἔσπευσε νὰ τηλεγραφήση τὴν νίκην εἰς τὸν Δηληγιάννη, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε προπέμψει κατὰ τὴν ἀναχώρησίν του ἐπαναλαμβάνων ρητῶς τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ τὸν ἔκανε ὑπουργό.

Ὁ βουλευτὴς ἐπιστρέψας στὰς Ἀθήνας ἔμαθε ὅτι τὸ Ὑπουργεῖον εἶχε καταρτισθεῖ ἤδη χωρὶς αὐτόν. Ἐν τούτοις, χωρὶς νὰ δείξη τὴν παραμικρὴ δυσαρέσκεια, ἐπῆγε νὰ κάνη τὸν περίπατό του στὴν ὁδὸν Σταδίου. Ἔξαφνα, ἐφανερώθη ὁ Πρωθυπουργὸς ἐπάνω στὸ ἁμάξι, ἐσταμάτησε τὸ ἁμάξι καὶ παρέλαβε τὸν βουλευτὴν μὲ ἐκδηλώσεις ἀνησυχίας:

— Ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ δὲν εἴμεθα βέβαιοι ἂν ἐπετύχατε καὶ εἴχαμε τόση ἀνησυχία !

Ὁ βουλευτὴς διεμαρτυρήθη. Ἡ ἐπιτυχία του ἦτο βεβαία ἐκ τῶν προτέρων, μόλις δὲ ἐβγῆκαν τ' ἀποτελέσματα αὐτὸς εἶχε τηλεγραφήσει ἀμέσως.

Ὁ Δηληγιάννης σὰν νὰ μὴν εἶχε ἀκούσει τίποτε, ἐπανέλαβε τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ἀνησυχίας του καὶ διέταξε τὸν ἁμαξᾶ νὰ κάνη τὸ γῦρο τῆς λεωφόρου Ἀλεξάνδρας καὶ Κηφισσιᾶς. Καὶ σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβεῖ τίποτε, ὁ Δηληγιάννης ἄρχισε νὰ διηγεῖται πῶς δύο συμπολῖται του, διαμένοντες στὴν Ἀμερική, τοῦ ἔστειλαν ἕνα μεγαλοπρεπέστατο ὡρολόγι γιὰ νὰ τὸ στήση στὸ καμπαναριὸ τῆς Δημητσάνας. Ὁ ἀείμνηστος πολιτικὸς ἔκανε τὴ διήγησι μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες ποὺ μπορεῖ νὰ δεχθῆ ἕνα γεγονὸς τέτοιας σημασίας. Ὁ βουλευτὴς ἄκουγε...

Στοὺς Ἀμπελοκήπους ὁ Δηληγιάννης, κουρασμένος ἀπὸ τὴ διήγησι, ἐζήτησε μιὰ μπύρα, τὴν ἤπιε καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ἱστορία τοῦ ρολογιοῦ τῆς Δημητσάνας ὥς τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφθασαν στὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν.

Ἐκεῖ ἀπεχαιρέτησε τὸ βουλευτὴ χωρὶς οὔτε τὴν τελευταία στιγμὴ νὰ τοῦ πῆ τίποτε, γιὰ τοὺς σχηματισμοὺς τῆς Κυβερνήσεως. Ὅταν ἐχωρίζοντο μόνον τοῦ εἶπε :

— Εἶνε ἀνάγκη νὰ μελετήσετε ἕνα νομοσχέδιο ἱδρύσεως Ὑπουργείου Ἐμπορίου καὶ Συγκοινωνίας.

(Τέτοιο Ὑπουργεῖο δὲν ὑπῆρχε τότε οὔτε κατὰ φαντασίαν).

Ὅπως ἦτο ἑπόμενον, ὁ βουλευτὴς ἔπαυσε πειὰ νὰ εἶνε φίλος τοῦ Δηληγιάννη, δὲν ἐξεδηλώθη ὅμως καὶ φανερὰ ἐχθρός του, ὥστε καὶ ἐπισκέψεις ἀντηλλάγησαν μεταξύ των.

Κάποτε λοιπὸν ὁ Δηληγιάννης ἐπῆγε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ βουλευτή. Ὁ ἴδιος καὶ ἡ γυναῖκα του τὸν ὑπεδέχθησαν μὲ ὅλας τὰς ἐνδείξεις τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἐκτιμήσεως καὶ πρὸς τὴν ἡλικία καὶ πρὸς τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐπισκέπτου. Ὁ Δηληγιάννης, ποὺ ἦταν ἡ ζῶσα ἱστορία, ἄρχισε νὰ διηγῆται τὴ γενεαλογία τῆς κυρίας, ἔπειτα διηγήθη ἐπεισόδια τῆς μητέρας της καὶ τῆς γιαγιᾶς της καὶ τέλος ἀποτόμως τῆς εἶπε μὲ τὴν γνωστὴν φρασεολογίαν του :

— Ἐν τούτοις ὑμεῖς, κυρία, μὲ ἀντιπολιτεύεσθε.

— Ἐγώ, κύριε Πρόεδρε ; εἶπεν ἡ κυρία ἔκπληκτος μὲ ὅλη τὴν ἀναμφισβήτητη εὐφυΐα καὶ ἑτοιμότητά της.

— Σεῖς. Ἐπρότεινα εἰς τὸν κύριο σύζυγό σας νὰ μὲ βοηθήση διὰ τῶν ὑπηρεσιῶν του ὡς ὑπουργός, καὶ ὅμως ἠρνήθη. Προφανῶς ἡ ἄρνησις ὑπηγορεύθη ὑφ' ὑμῶν.

Ὁ βουλευτὴς καὶ ἡ γυναῖκα του ἔπεφταν ἀπὸ τὴ μιὰ ἔκπληξι στὴν ἄλλη.

— Τοῦ ἐπρότεινα, ἐξηκολούθησε ὁ Δηληγιάνης, ν' ἀναλάβη τὸ Ὑπουργεῖο τῆς Συγκοινωνίας καὶ τοῦ Ἐμπορίου. Καὶ ὅμως δὲν ἐδέχθη.

Ὡς γνωστόν, ὑπουργεῖο Ἐμπορίου καὶ Συγκοινωνίας δὲν ἔγεινε τότε. Ἔγεινε μετὰ τριάντα ἔτη, ὁπότε οὔτε ὁ Δηληγιάννης ἐζοῦσε, οὔτε ὁ βουλευτὴς εἶχε πειὰ ἐλπίδας ὑπουργοποιήσεως.

"Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,,

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΖΩΓΡΑΦΩΝ

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑΣ

Στὴν Πινακοθήκη τῆς μονῆς τῶν Ἰησουϊτῶν, στὴ Λισσαβῶνα, ὑπάρχει μιὰ εἰκόνα ποὺ παριστάνει τὸν Ἀδὰμ στὸν Παράδεισο. Ὁ Ἀδὰμ τῆς εἰκόνος αὐτῆς φορεῖ γαλάζια...πανταλόνια μ' ἀσημένια θηλυκωτήρια. Κοντά του κάθεται ἡ Εὔα, ἡ ὁποία φορεῖ ἐπίσης φουστάνι τῆς μόδας, γραμμωτὸ καὶ τρώγει τὸν ἀπαγορευμένο καρπὸ !... Στὸ βάθος τῆς εἰκόνος φαίνεται ἡ πομπὴ μιᾶς λιτανείας Ἰησουϊτῶν, οἱ ὁποῖοι ἀκολουθοῦν τὸν Τίμιον Σταυρόν !...

Γιατὶ ὁ ζωγράφος τὰ ἔφτιασε ὅλα αὐτὰ τόσο μοντέρνα, εἶνε ἄγνωστον. Πάντως, ὅπως θὰ δῆτε παρακάτω, ἡ εἰκών του δὲν εἶνε μοναδικὴ στὸ εἶδος της.

***

Γιατὶ ἁπλούστατα καὶ ὁ διάσημος ζωγράφος Παῦλος Βερονὲζ, ζωγραφίσας τὸν ἐν Κανᾶ γάμον, παρέστησε στὴν εἰκόνα του μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων καὶ Μαρίαν τὴν βασίλισσαν τῆς Ἀγγλίας, Σολιμὰν τὸν Β'., Κάρολον τὸν Ε'., πολλοὺς καρδιναλίους, τὸν ἑαυτόν του λευκὰ ντυμένον καὶ παίζοντα βιολί, ὄπισθεν αὐτοῦ τὸν ἐπίσης γνωστὸν ζωγράφον Τιντορέττον, ἀπέναντί του τὸν ζωγράφον Τισιάνο, παίζοντα βαρύαυλον καὶ τέλος τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ πλούσια ντυμένον καὶ κρατοῦντα ἕνα ποτήρι γεμᾶτο κρασί !...

***

Ἐπίσης στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγ. Ἱερωνύμου στὴν Ἔσση ὑπάρχει μιὰ εἰκόνα τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, στὴν ὁποία τὴν θέσιν τῶν Ἀποστόλων κατέχουν πολλὰ μέλη τῆς Ἀγγλικῆς Βουλῆς !...

***

Σὲ μιὰ ἐκκλησία πάλιν ἑνὸς χωριοῦ τῆς Ὀλλανδίας ὑπάρχει μιὰ εἰκόνα παριστάνουσα τὴν θυσίαν τοῦ Ἰσαάκ. Στὴν εἰκόνα αὐτὴ ὁ Ἀβραὰμ ἑτοιμάζεται νὰ σκοτώση τὸν υἱόν του μ' ἕνα... τουφέκι !...

***

Στὴν Azieux *τῆς μεσημβρινῆς Γαλλίας ὑπάρχει ἐπίσης μιὰ ἄλλη εἰκόνα τῆς αὐτῆς σχεδὸν ἐμπνεύσεως. Ὁ Ἀδὰμ κυνηγάει μέσα σ' ἕνα δάσος κρατῶντας πάλιν... τουφέκι !...*

***

Στὸ Οὐΐνδσορ βλέπει ὡσαύτως κανεὶς μιὰ εἰκόνα τοῦ Antonio Verrio, *ἡ ὁποία παριστάνει τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ἀνεγείροντα τοὺς νεκρούς. Τὴν πρώτη θέσι μεταξὺ τοῦ λαοῦ κατέχουν τὰ πρόσωπα τοῦ καλλιτέχνου καὶ τῶν φίλων του, οἱ ὁποῖοι φοροῦν στὸ κεφάλι λευκὲς περροῦκες!...*

***

Στὸ νεκροταφεῖο τοῦ Ὀφφεμπουργ, παρὰ τὸ Baden - Baden, *ὑπάρχει χτισμένο στὸν τοῖχο ἕνα ἀνάγλυφο, τὸ ὁποῖον παριστάνει τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν προσευχόμενον στὸ δάσος τῶν Ἐλαιῶν. Κοντὰ στὸ ποτήριον τοῦ μαρτυρίου εὑρίσκεται μιὰ παπικὴ τιάρα. Ἀπὸ τὴν ζώνην τοῦ Χριστοῦ κρέμονται τὰ κλειδιὰ τοῦ παραδείσου. Ὄπισθεν τούτου τέλος ὁ Ἰούδας δείχνει τὸ δάσκαλό του στοὺς Ρωμαίους στρατιώτας, ὁ ἐπικεφαλῆς τῶν ὁποίων φορεῖ μεσαιωνικὴ στολή !...*

***

Τέλος κάποιος ζωγράφος ἀπὸ τὸ Τολέδο ἐζωγράφισε κάποτε τοὺς τρεῖς μάγους νὰ προσκυνοῦν τὸν Ἰησοῦν στὴ Φάτνη. Δύο ἀπὸ αὐτοὺς εἶνε λευκοί, ὁ τρίτος δὲ μαῦρος. Φαίνεται ὅμως ὅτι αὐτοὶ ποὺ ἐπόζαραν στὸν ζωγράφο ὅταν ἐζωγράφιζε τὴν εἰκόνα ἐκουνήθηκαν, γιατὶ ὁ ζωγράφος ἔκαμε λάθος κ' ἐζωγράφισε τὰ τρία πόδια τῶν μάγων λευκὰ καὶ τὰ ἄλλα τρία...μαῦρα !...

Στὸ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,, προσεχέστατα

Πῶς δηλητηριάζεται ἡ ἀνθρωπότης. Ἡ κοκαΐνη, ἡ μορφίνη, τὸ ὄπιον ! Ἡ ἱστορία τῶν δηλητηρίων. Ἡ χρῆσις των. Τί γίνεται στὴν Εὐρώπη καὶ στὰς Ἀθήνας κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κάτι ποὺ θὰ σᾶς καταπλήξη, θὰ σᾶς συναρπάση.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

ΠΡΑΜΑΝΤΑ ("Αρτης).— Στὸ ἀπόμερο χωριό μας, ἔγινε πρὸ ἡμερῶν ἡ ἐτήσια πανήγυρις τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς.

Ἡ πανήγυρις διεξήχθη ἐν πλήρει τάξει χάρις στὰ μέτρα ποὺ ἔλαβε ἡ Ὑποδ]σις Χωροφυλακῆς,ὑπὸ τοὺς κ.κ. Γ. Βούργαρην, καὶ Ν. Χαρίσην. Τὴν πρώτην ἡμέραν οἱ χωρικοὶ ἐχόρευσαν διαφόρους ἐθνικοὺς χορούς.

Εἰς τὸν χορὸν διεκρίναμεν τοὺς κ. κ. Τάκην καὶ Νάσιον Χρυσοχόου,ἰατρὸν καὶ ταγματάρχην, Χαρ. Κοντζιᾶν, Σούλην καθηγητήν, Σκάρλον δικηγόρον, Χαρίλαον Γκεσσούλην φοιτητήν, Ἰωάννην καὶ Στάθην Τσῖκον,Χρ. καὶ Σ.Μαργάρην, Ζόγκον, Κονταξῆν, Γεώργ. Παπαθανασίου, Πέτ ιαν Κοζίγιαν, ἀνθυπομοίραρχον καὶ τὴν κ.Κ. Τσίκου.Τὰς δίδας Σκάρλου,Κοντοδήμου, Κοντοχρήστου, Καλαμάκη, Κονταξῆ, Φασούλη κ, τ. λ.

Κ. Νοῦτσος

ΜΑΓΟΥΛΙΑΙΝΑ.— Ζωηρὰ ἡ καθημερινὴ συγκέντρωσις τῶν παραθεριζόντων τὸ δειλινό, στὸ μοναδικό μας κέντρο «Πλάτανος» τοῦ κ. Κώστα Παπαδημητροπούλου. Διακρίνομεν τὰς κ. κ. Ἀποστολοπούλου, Γόντικα, Καρβελᾶ, Μεμαρίδη, Σταυριανοῦ, Μπαντούνα, Κελεμέλη, Ἀναγνωστοπούλου, Παπαγιαννοπούλου, Καλοσακᾶ, Παπακωστάνιη κλπ., τὰς δίδας Βικτωρίαν Ἀποστολοπούλου (πολὺ χαριτωμένη), Ἀλκμήνην Μεμαρίδη, Καλοσακᾶ, Παπακωστάντη, Κωστοπούλου, Μπινιάρη, Ἀναγνωστοπούλου κλπ. καὶ τοὺς κ.κ. Γόντικαν (τέως ὑπουργόν), Ν. Γόντικαν, Καρβελᾶν, Σταυριανόν, Μεμαρίδην, Κελεμέλην, Μπαντούναν, Κοκκᾶν, Τέλην Παπαγιαννόπουλον, Ἰωάν. Ἀποστολόπουλον, Δ. Κ Ἀποστολόπουλον, Πετρόπουλον, Καλοσακᾶν, Μπινιάρην κλπ. **Ἐ.**

ΚΕΑ.— Ζωηρὰ κίνησις παρατηρεῖται ἐφέτος στὸ νησί, λόγῳ τῆς ἀθρόας συρροῆς παραθεριζόντων.

Εἰς τὸ ἐπίνειον τῆς Κορυσσίας παραθερίζουν αἱ οἰκογένειαι τῶν κ.κ.Μελισσινοῦ καὶΧόνδρου καθηγητῶν τοῦΠανεπιστημίου, Συναδινοῦ,Μποσταντζόγλου, Λαζαρίδου διευθ. τηλεγρ. Ἀθηνῶν, Μαρούλη ἐφοπλιστοῦ καὶ ἄλλων.

Καὶ εἰς τὴν Χώραν ἡ κίνησις δὲν ὑστερεῖ. Κάθε βράδυ ἐκλεκτὴ παρέα μαζεύεται στὸ σπίτι τοῦ προξένου τῆς Γαλλίας κ.Φ. Λαζαρίδου μεταξὺ τῆς ὁποίας διακρίνομεν τὰς κυρίας Φ. Λαζαρίδου, Τόμπρα, τὰς δίδας Ε. Λαζαρίδου, Α.Πρωτεκδίκου, Θ. Στεργίου, Α. Βενετσανοπούλου, Πόπην Παναγιωτοπούλου καὶ τοὺς κους Φ. Λαζαρίδην, Τόμπραν Ἀνακριτήν, Σ. Βενετσανόπουλον Ταμίαν, Τ. Θεοδωράκην, Κ. Εὐστρατίου. Α.Στεργίου, Α. Λαζαρίδην κ.λ.π. **Περίεργος**

ΒΥΛΛΙΑ.— Τὸ μαγευτικό μας χωριὸ συγκεντρώνει πολὺν καὶ ἐκλεκτὸν κόσμον παραθεριζόντων.

Κάθε βράδι ἔχομεν ἐκλεκτὴν μανδολινάταν, ὑπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν διεύθυνσιν, τοῦ ἀριστοτέχνου κ. Νικολάου Γεωργίου, εἰς τὴν μαγευτικὴν ταράτσαν τοῦ κ. Γεωργίου Τσάπρου.

Διακρίνομεν τὰς δίδας Παπαδάμ, Βαρζακιάν, Πολυζώη, Ἄγγλου, Ἐπιτροπάκη, Λυκουρία, Μαγιάκου, Δρίτσα, Φορτάκη κ. ἄ. τὰς κ. Φελλάτσου, Σάφακη, Μαμία, κ. ἄ. καὶ τοὺς κ. κ. Ράπτην, Βάχλαν, Μαμίαν, Ἀθαν. Κ. Νάκον κ. ἄ.

Α - Ω

ΤΡΙΚΚΑΛΑ.— Χάρις στὸ νέο μπαλέτο ποὺ μᾶς ἦρθε τελευταῖα, τὸ καφενεῖο τοῦ σταθμοῦ συγκεντρώνει κάθε βράδυ ἐκλεκτὸ κόσμο. Διακρίνουμε τὰς οἰκογενείας Γιαννοπούλου, Δημ. Παππᾶ, Μιχαλοπούλου προέδρου πρωτοδικῶν, Γατσωτῆ οἰκον. ἐφόρου, Ν. Λάππα Νομάρχου, Ἰωάνν. Κισσέ, Παπαζαχαρία κ.λ.π.

ΔΡΑΜΑ.— Πρὸ ἡμερῶν ἐγένοντο ἀγῶνες φοὺτ-μπὼλ μεταξὺ τῶν ὁμάδων τῆς πόλεώς μας «Δόξα» καὶ «ΙΧ Μεραρχία» μὲ διαιτητὴν τὸν Δ. Πολυχρονιάδην. Νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ ὁμὰς «Δόξα» διὰ τερμάτων 6 — 1.

Τὸν ἀγῶνα ἐτίμησαν οἱ κ. κ. Κοιμήσης στρατηγὸς διοικητὴς τῆς ΙΧ Μεραρχίας, ὁ Νομάρχης κ. Χριστόπουλος, πολλοὶ ἀξιωματικοὶ τῆς Μεραρχίας ὡς καὶ πολλοὶ φίλαθλοι.

Τὴν νικήσασαν ὁμάδα ἀπετέλουν οἱ κ. κ. Βάρναλης, Μελᾶς, Παμεῖνος, Παντελίδης, Σπαγγόπουλος, Καραγιαννίδης, Πεντζίκης, Φίλιππας, Σιμόπουλος ἀρχηγός, Κων]νίδης καὶ Κερασιώτης. **Γ. Τ. . . . ης**

ΑΙΓΙΝΑ.— Ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἐσημείωσε εἰς τὸ Μπάρ «Σαρωνὶς» ὁ Χορὸς τῶν Ἀνθέων.

Μεταξὺ τῶν χορευτῶν διεκρίναμεν τὰς δίδας Ζωγράφου, Λεούση, Σταματιάδου, τοὺς κ. κ. Ζωγράφον, Σταματιάδην,Τσάκωναν καὶ τὰςΚαςΔημητριάδου,Σπυροπούλου,Σταματιάδου κ.ἄ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΙΣ.— Ὁ Σύνδεσμος τῶν Δίδων ἔδωσε τὴν ἀναμενομένην ἑορτὴν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Δημοτικοῦ Κήπου. Ἡ ἑορτὴ ὑπῆρξε τελείως ἐπιτυχημένη. Εἰς τὴν εἴσοδο αἱ δίδες Δ. Χρηστίδου, Ε. Κατσούλη καὶ οἱ κ. κ. Σ. Διαμαντόπουλος, Β. Νικολαΐδης ἔκαμαν χρυσὲς δουλειές.

Περιποιητικώταται αἱ δίδες Μηλιώνη πρόεδρος, Δερμεντζοπούλου ἀντιπρόεδρος, ὁ κ. Μωΐς Χάτεμ, αἱ δίδες Ἀλεξ. Βλαΐδου, Μουλᾶ,Ε. Σπανοῦ, καὶ οἱ κ. κ. Μπομπότσης, Λεοντιδίδης, μὲ τὰς δίδας Ζωὴν Πετεινοῦ, Ἰωαννίδου κλπ.

Εἰς τὸν χορὸν διακρίνομεν τὰς δίδας Καραστηλοπούλου, Βλαΐδου, Α. Σπανοῦ, Σ. Λεονταρίδου, Π. Σεραφετὴ ογλου, Πολυμένους, Ἰωαννίδου, Δ. Σαραντοπούλου, Μπαλούλ καὶ ἄλλας πολλάς, καθὼς καὶ τοὺς κ. κ. Γ. Ἀλτιναλμάζη, Γ. Μηλιώνην, Κ. Μηλιώνην,Κ. Κουταβέλην, Α. Κρητὴν, Κ. Πολεμένην, Μ. Βλαΐδην,Ἀδελφοὺς Σαγβαλῆ,Γ. Γεωργιάδην κ.ἄ. **Ἀστέρης**

ΛΕΩΝΙΔΙΟΝ.— Μὲ μεγάλη ἁπλότητα καί γοῦστο, γιορτάστηκε πρὸ ἡμερῶν ἡ ἑορτὴ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων στὸν φερώνυμο Ναὸ τῆς γραφικῆς παραλίας τοῦ Λεωνιδίου.

Ἀπὸ τὸ πρωΐ, πολὺς κόσμος ἐπλημμύρισε τὰ διάφορα καὶ πρόχειρα ἐξοχικὰ κέντρα. Σὲ μιὰ ἀνοικτὴ βεράντα διεκρίναμε τοὺς κ. κ. Γκιώνη καὶ Χατζηγιάννην μὲ τὶς κυρίες τους, τὰς δίδας Χαρμαντᾶ καὶ Βογιατζῆ καὶ τοὺς κ. Βιταλιώτην, Μάλφαν, Τσέλιον, Μπεκῦρον, Μπιτσαξῆν Σαρμαντᾶν καὶ Καλούδην.

Γύρω ἀπὸ ἕνα γραμμόφωνο χορεύουν εὐρωπαΐκοὺς χορούς οἱ κ. κ. Σταυρόπουλος καὶ Σκλαβοῦνος μὲ τὶς κυρίες τους, αἱ δίδες Γιαννούση, Γουλλέλου, Διβέρη, Κολινιώτη καὶ οἱ κ. κ. Γιαννούσης, Γούλλελος, Ποντσελᾶς κ.ἄ.

Παραπέρα στὴν ἀκτὴ κολυμβοῦν αἱ δίδες Κουρμούζου, Παπανικολάου, Παπαδοπούλου,Δημάκη,Ζούτη, Καλογιάννη κ.τ.λ. **Μ. Μ.**

Χαρ. Χατζηγεωργιάδην. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν πολύ. Ἔχουμε πρὸς τὸ παρὸν πάρα πολλοὺς μεταφραστάς. Ἀργότερον ἴσως. Α. Τσαριτσάνην. Τὰ σταλέντα ὄχι ἐπιτυχῆ. Φ. Καραβίαν, Ἰθάκην. Τὰ ποιήματά σας ὄχι ἐπιτυχῆ. Π. Κόνταν, Κιοὺπ-Κιόϊ. Τὸ ποίημά σας ὄχι ἐπιτυχημένο. Κοινὸν καὶ πολύλογον. Δικαίωμα κρίσεως δὲ δὲν εἴχατε ἐσωκλείσει παρὰ τὰ γραφόμενά σας. Μαρ. Μητρόπουλον, Μαροῦσι. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Τὸ διήγημά σας ὄχι ἀπολύτως καλό. Πάντως δὲν γράφετε ἄσχημα καὶ μὲ τὸν καιρὸ θὰ δημιουργήσετε καλύτερα πράγματα. Παν. Π. Σινέτα Ντακοσλιὲχ (Αἰγύπτου). Δὲν ἔχετε δίκαιον νὰ παραπονεῖσθε. Ὅλα τὰ περιοδικὰ κ' ἡ ἐφημερίδες ἀκόμα ὁμοίαν διατίμησιν ἔχουν. Προσέξτέ καὶ θὰ τὸ δῆτε καὶ μόνος σας. Α. Πουλάκην, Ζάκυνθον. Τί ἐννοεῖτε γράφοντες ὅτι ζητεῖτε 4 εἰκοσόφραγκα; Γράψατέ μας. Ἐμεῖς πάντως δὲν προσφέρουμε πλέον τῶν 250 δραχμῶν τὸ πολὺ-πολύ. Κ. Κουτρουμπῆν, Ὀσμάναγα. Τὸ ποίημα ποὺ στείλατε εἶνε κατὰ τὸ ἥμισυ δικό σας. Τὸ ἀλλάξατε δηλαδὴ στὸ τέλος γιὰ νὰ ἀπευθυνθῆτε σὲ κάποιαν Οὐρανίαν. Προσέχετε ἄλλοτε. Ἀναλφάβητον, Πάτρας. Στεῖλτε νὰ δοῦμε τί ἔχετε. Γ. Κανακάρην, Πάτρας. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν πολὺ γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Τὸ πεζόν σας ὄχι πολὺ ἐνδιαφέρον. Στεῖλτε ὅτι ἄλλο ἔχετε. Κάκιαν Ἰωάννου. Ἡ μετάφρασίς σας γραμμένη, δυστυχῶς, κι' ἀπὸ τὶς δυὸ πλευρὲς τοῦ χάρτου Στεῖλτε την ἐκ νέου σᾶς παρακαλοῦμεν. Μάνθον Χατζηπέτρον, Πειραιᾶ. Μᾶς ἐβγάλατε τὴν πίστι! Τὸ ἔχουμε μῆνες στὸ συρτάρι μας. Περάστε ἢ στεῖλτε νὰ τὸ πάρετε μαζὶ μὲ τὸ τάλληρό σας 7-10μ. μ. Διαφορετικὰ θὰ σᾶς τ' ἀφήσουμε στὴ διεύθυνσι τῆς «Σφαίρας» τοῦ Πειραιῶς. Γ. Λαπίζ. Ἀφοῦ εἴδατε καὶ σεῖς τί διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ τῶν δύο μεταφράσεων, τί τὶς θέλετε τὶς κρίσεις μας καὶ τί κρίσεις νὰ σᾶς στείλουμε; Γ. Λάμπασην, Ἄνδρον. Τὸ ποίημά σας ἀνεπιτυχές. Ρ. Τσακιρίδην. Τὰ ποιήματά σας ὄχι ἐπιτυχῆ. Η. Β. Δ. Πάτρας. Τὸ ποίημά σας ἀνεπιτυχές. Κ. Χατζόπουλον. Δικαία καὶ λογικὴ ἡ παρατήρησίς σας. Δυστυχῶς ὅμως δὲν θὰ ἦτο ἐπίκαιρη ἡ στήλη αὐτή, γιατὶ τὸ «Μπουκέτο» ὡς περιοδικὸ ἀργεῖ νὰ κυκλοφορήση. Θ. Κρικέσην, Δαδί. Τὸ πεζόν σας ὄχι ἐπιτυχές. Ν. Σκῦρον, Πειραιᾶ. Εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ θερμά σας λόγια. Τὸ ποίημά σας πολὺ κοινόν. Ἐμμ. Ἀθανασιάδην, Ἐνταῦθα. Ἀπαντοῦμε σ' ὅλες τὶς ἐπιστολὲς μὲ τὴ σειρά τους. Κυττάχτε πειὸ προσεκτικὰ στὰ Κάρτ-Ποστάλ. Τὰ φύλλα ζητῆστε τα ἀπ' τὴν Διεκπεραίωσιν Τέλην Φλωράκην. Τὸ ποίημά σας ἀνεπιτυχές. Μὴ γράφετε λέξεις σὰν τὸ «παρηγορούλα». Εἶνε ἀκαλαίσθητες Ἀγγ. Καφέταν. Ἐκ τοῦ ποιήματός σας πολὺ ὡραῖα τὰ τετράστιχα αὐτά:

Θυμᾶμαι κάποια μάτια ποὺ φωτίσανε
ἕναν καιρὸ τὴν ἔρημη ζωή μου,
θυμᾶμαι κάποια χείλη ποὺ μιλήσανε
ὁλόϊσα, σὰ χάδι, στὴν ψυχή μου.

Ἐκείνη, ποὺ ἡ ἀγάπη της ἁπλώνεται
στὰ στήθεια μου ἁγνὴ σὰν μιὰ θρησκεία
καὶ ἡ σεμνὴ μορφή της πάντα ὑψώνεται
μέσ' τὴν ψυχή μου ὡραία σὰν Παναγία!

Ἄχ! τὴν θυμᾶμαι τώρα κι' ἔτσι αἰσθάνομαι
σὰν μιὰ μιὰ φωτιὰ νὰ καίη τὴν καρδιά μου,
στὰ κύματα μιᾶς θάλασσας νὰ χάνομαι,
ποὺ μ' ἄφησε καὶ ἔφυγε μακρυᾶ μου.

. . . .

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟΝ
BLACK

FLAG
ΜΠΛΑΚ-ΦΛΑΓΚ
ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΟΝ
ΥΓΡΟΝ : καταστρέφει ... τὰ ἔντομα καὶ τὰ ... των δι' ἁπλοῦ ψε... μοῦ, μὲ τὴν μεγα... τέραν δυνατὴν οἰκο... ... ὑγροῦ, χάρις εἰς ... οἰκονομικώτατον ψεκαστῆρα
ΜΠΛΑΚ — ΦΛΑΓΚ
... ΣΙΣ : Οἰκονομικώ... μέσον καταστρο... πάντων τῶν ἑρπόν... ἐντόμων καὶ ζωΰ... (κατσαρίδων, κο... κλπ.), ἐντόμων ... καὶ ἀνθέων καὶ ... σίτων ζώων φύλλων ... ῶν, τσιμπουριῶν κ λ π.
...ΤΕΙΤΕ ὁδηγίας χρή... ἐκ τῆς ἀκριβοῦς ... σεως τῶν ὁποίων ἐ... ... ται τὰ ἱκανοποιη... ...των ἀποτελέσματα.
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ
... τὰ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ, εἰς ... μεγέθη δοχείων.
... ἀντιπροσωπεία :
ΗΠΕΙΡΟΥ 47
...νον 33-04. ΑΘΗΝΑΙ

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΜΕΝΟΝ ΕΙΣ 50 ΚΡΑΤΗ
ΑΒΛΑΒΕΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΑΝΤΙ-ΙΔΡΩΤΙΚΟΝ
ODO-RO-NO
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ, ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΧΡΗΣΙΣ.— Δὶς τῆς ἑβδομάδος, ἐπαλείφατε διὰ τοῦ Ἀντι—ἱδρωτικοῦ ODO-RO-NO τὸ μέρος (χεῖρας, μασχάλας κτλ.) ἀφ' ἑσπέρας τὴν ὥραν τῆς κατακλήσεως ἀφ' οὗ προηγουμένως πλύνετε καὶ σκουπίσετε αὐτὸ καλῶς.
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ ΔΙ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΤΑ ΑΡΩΜΑΤΩΝ
Μ. Ν. ΜΑΤΣΟΥΚΑ
ΤΗΛΕΦ. 21-68 — ΑΘΗΝΑΙ — ΚΑΝΑΡΗ 10
ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΣΩΒΑΡΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

Ravinos

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
ἀφρίζουσα
ἀσυναγώνιστος

Δροσίζει τὸ στόμα.
Ἀρωματίζει τὴν ἀναπνοήν.
Συντηρεῖ τοὺς ὀδόντας.
Λευκαίνει χωρὶς νὰ καταστρέφη τὴν ἀδαμαντίνην.
Ἀπολυμαίνει τὴν στοματικὴν κοιλότητα.
Τονώνει τὰ οὖλα.
Ἔχει εἰδικὴν ἐνέργειαν κατὰ τοῦ σκορβούτου
ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΩΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΣ
Παρακινεῖ εἰς τὴν τακτικὴν περιποίησιν τοῦ στόματος.
Σωλ. συνήθους μεγέθ. δρ. 12
» μεγάλου » » 15
ΓΕΝ. ΑΝ)ΠΟΙ ΑΦΟΙ Π. Χ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ
Στοὰ Πεσματζόγλου 28.— ΑΘΗΝΑΙ

VALETHRYNE
Τακτοποιεῖ τὰ ΕΜΜΗΝΑ
Σταματᾶ τοὺς ΠΟΝΟΥΣ
Νέον φάρμακον ἀποτελεσματικὸν
Ὁδηγία ΔΩΡΕΑΝ εἰς τὰ Φαρμακεῖα
Διὰ τὰς Ἐπαρχίας γράφατε:
Α. ΔΑΠΟΝΤΕ, Καλαμιώτου 8.
ΑΘΗΝΑΙ

ΤΕΤΡΑΤΑΞΙΟΣ
ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
Μ. ΣΑΡΙΒΑΞΕΒΑΝΗ & Σα
22- ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΟΥ -22
Παρὰ τὴν Πλατεῖαν Κάνιγγος
Τὸ κεντρικώτερον, τὸ τελειότερον καὶ τὸ εὐθηνότερον ἐκπαιδευτικὸν ἵδρυμα τῶν Ἐμπορικῶν Σπουδῶν ἐν Ἑλλάδι.
ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΕΙ :
ΤΕΤΡΑΤΑΞΙΟΝ Ἐμπορικὴν Σχολὴν λειτουργοῦσαν συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου.
ΗΜΕΡΗΣΙΟΝ μονοτάξιον τμῆμα ἐλευθέρων ἐμπορικῶν σπουδῶν.
ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ μονοτάξιον τμῆμα ἐλευθέρων ἐμπορικῶν σπουδῶν.
ΤΜΗΜΑΤΑ λογιστικῆς (καθ' ὁμάδας διαρκείας τριῶν μηνῶν.
ΤΜΗΜΑΤΑ ἀνωτέρας λογιστικῆς(καθ' ὁμάδας διαρκείας τριῶν μηνῶν).
ΤΜΗΜΑΤΑ ξένων γλωσσῶν, Γαλλικῆς, Ἀγγλικῆς, Γερμανικῆς, Ἰταλικῆς.
ΤΜΗΜΑΤΑ στενογραφίας.
ΔΙΔΑΣΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ἐκ τῆς ἀνωτέρας ἐμπορικῆς ἐκπαιδεύσεως.
ΔΙΔΑΚΤΡΑ προσιτὰ εἰς πάντας.
ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΟΝ
ΕΝΑΡΞΙΣ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1926.
Διὰ τὴν τετρατάξιον Ἐμπορικὴν Σχολήν, αἱ ἐγγραφαὶ ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου, τὰ μαθήματα ἀπὸ 1ης 8)βρίου.
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΝ

Ἐφίδρωσιν
Δυσοσμίαν
Συγκαύματα
θεραπεύει ἀσφαλῶς μόνον ἡ
POUDRE IDEAL
Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Φαρμακεῖα.
Τὸ κυτίον δρ. 12 μὲ ὁδηγίας ἑλληνικάς.

Δίγλωσσος Γραφομηχανὴ
FLORIO
Δολλάρια 16 ἐλευθέρα.
Στερεοτάτη - Ἐξαιρετικὰ εὔχρηστος - Ἁπλουστάτη.
Ζητήσατε κατάλογον δωρεάν.

"NUTRICIA,,
Ὀλλανδικὸν Γάλα εἰς κόνιν ἀποβουτυρωμένον κατὰ τὸ τέταρτον. Ἡ μόνη ἀρίστη καὶ εὐθηνὴ τροφὴ διὰ τὰ Βρέφη. Ἡ "ΝΟΥΤΡΙΤΣΙΑ,, συνιστᾶται ἀπὸ τοὺς Ἰατρούς. Ἐκτὸς τῆς ἄνω τροφῆς διὰ τὰ Βρέφη, ἡ Μεγάλη Ἑταιρία "NUTRICIA,, παρέχει καὶ Γάλα τελείως ἀποβουτυρωμένον διὰ τὰς ἐντερικὰς παθήσεις ὡς καὶ τὸ φημισμένον αὐτῆς "BABEURRE,, (condensed buttermilk).

Η ΚΡΕΜΑ ΚΡΙΝΟΣ
Κάμνει τὸ ὡραιότερον δέρμα. Εἶνε ἀπολύτως ἀβλαβής.Συντηρεῖ τὴν καλλονὴν καὶ ἐξαλείφει τὰς ρυτίδας.
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ν. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ,
ΖΩΟΔ. ΠΗΓΗΣ 43.—ΑΘΗΝΑΙ

ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ
ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΣΥΝΕΔΡΙΟΥ
Ἐπαναφέρει τὸ πρότερον χρῶμα. Δὲν βάφει τὴν ἐπιδερμίδα καὶ δυναμώνει τὰς τρίχας.
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ν. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ,
ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ ΑΡ. 43
Τιμὴ δρχ. 40 διὰ τὰς Ἐπαρχίας 50

"ΒΟΤΡΥΣ"
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ
Μετοχικὸν Κεφάλαιον καὶ Ἀποθεματικὸν Δρ. 50.000.000
ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ
Ἔναντι Χρηματιστηρίου

ΚΥΡΙΑΙ,
Η ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ
κάμνει ὡραῖο δέρμα. Ζητήσατε δείγματα δωρεάν. Χαρ. Τρικούπη 48
ΑΘΗΝΑΙ

ΠΛΗΡΗΣ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ ΤΡΟΦΗ

ΔΙΑ ΒΡΕΦΗ ΜΕ ΒΑΣΙΝ ΤΑΣ ΒΙΤΑΜΙΝΑΣ

Η BLÉDINE ἀντικαθιστᾷ τὸ μητρικὸν γάλα. Ἐξασφαλίζει εὔρωστα παιδιά, προφυλάσσει καὶ θεραπεύει ἀπολύτως πᾶσαν ἐντερικὴν ἀνωμαλίαν, διευκολύνει τὴν ὀδοντοφυΐαν

La Blédine
JACQUEMAIRE

Εἰς τοὺς κ.κ. ἰατροὺς καὶ μαίας παρέχονται δείγματα δωρεάν. Ὁδηγίαι παντὶ τῷ αἰτοῦντι.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΕΔΩΔΙΜΟΠΩΛΕΙΑ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
ΝΙΚΟΣ Ε. ΝΙΚΟΛΑΐΔΗΣ
Στοὰ Πεσματζόγλου 2α
ΑΘΗΝΑΙ

ΟΥΔΕΝ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟΝ ΜΕΣΟΝ ΚΑΤΑ Τ
ΚΩΝΩΠΩΝ
ΑΠΟ ΤΟ ANTIMOSOL

Κάθε ἄλλο μέσον εἶνε ἡμίμετρον.
Τὸ ANTIMOSOL εἶνε λίαν εὐχάριστος, ἀρω… τισμένη καὶ δροσερὰ κρέμα, ἥτις ἐπιτιθεμέ… εἰς λεπτότατον στρῶμα ἐπὶ τῶν χειρῶν, τ… προσώπου, τῶν κνημῶν κ.λ.π. προστατεύ… **ΠΛΗΡΩΣ** ἀπὸ τῶν δηγμάτων τῶν κωνώπ…

ΑΠΙΣΤΕΥΤΟΝ ΑΛΛ' ΑΛΗΘΕΣΤΑΤΟΝ
Δοκιμάσατε διὰ νὰ πεισθῆτε.

ΓΕΝ. ΑΝΤ. Ν. Ε. ΝΙΚΟΛΑΐΔΗΣ, ΣΤΟΑ ΠΕΣΜΑΖΟΓΛΟΥ 2α.

Κατὰ τῶν παθήσεων τοῦ ΣΤΟΜΑΧΟ… ὑπερχλωρίας καὶ αὐτοῦ τοῦ ΕΛΚΟΥΣ
ἡ **GELOGASTRINE** θαυματουργεῖ
Ἄπειροι οἱ σωθέντες καὶ εὐγνωμονοῦντες.
Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Φαρμακεῖα
ΓΕΝ. ΑΝΤ. Ν Ε ΝΙΚΟΛΑΐΔΗΣ, Σ ΟΑ ΠΕΣΜΑΤΖΟΓΛΟΥ 2α.-

ΓΡΙΠΠΗ : ΒΡΟΓΧΙΤΗ…
ΑΣΦΑΛΕΣΤΑΤΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ!
ΣΩΣΙΚΡΕΟ—ΦΩΣΦΑΤΟΥΧΟΣ
ΔΙΑ ΤΗΣ
SOLUTION-PAUTAUBERGE
Τελεία ἀνοχὴ τοῦ σωσικρέατος.
Τελεία ἀφομοίωσις τοῦ φωσφορικοῦ ἀσβεστίου.
ΔΙΑ ΠΑΣΑΣ ΤΑΣ ΠΑΘΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΟΝΩΝ & ΤΩΝ ΒΡΟΓΧ…
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
Ζητήσατε βιβλίον ὁδηγιῶν καὶ γνωματεύσεων τῶν κο… ρυφαίων ἰατρῶν τοῦ κόσμου ἀπὸ τὸν Γεν. Ἀντιπρ…
ΝΙΚΟΝ Ε. ΝΙΚΟΛΑΐΔΗΝ, ΣΤΟΑ ΠΕΣΜΑΤΖΟΓΛΟΥ 2α.-
ΡΑΧΙΤΙΣΜΟΣ ΦΥΜΑΤΙΩΣΕΙ…

ΣΧΟΛΗ ΜΕΤΑΞΑ
ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ 11
═ ΣΧΟΛΙΚΟΝ ΕΤΟΣ 20ον ═

Μέγα τελειότατον οἰκοτροφεῖον. — Δημοτικὸν Σχολεῖον — Σχολαρχεῖον — 4 τάξεις τοῦ Γυμνασίου.
ΣΗΜ. Κατὰ τὸ νέον Διάταγμα οἱ τελειόφοιτοι τοῦ Γυμνασίου λαμβάνουσιν ἀπολυτήριον ἰσότιμον προς τὸ τῶν Δημοσίων Γυμνασίων ἐξεταζόμενοι ἐντὸς τῆς Σχολῆς ὑπὸ ἐπιτροπῆς ἀπαρτιζομένης ἐκ τῶν διδαξάντων καὶ δύο καθηγητῶν τοῦ Δημοσίου.
Μονοτάξια λογιστικὰ τμήματα ἀρρένων καὶ θηλέων ἡμερήσια καὶ νυκτερινά. **Τετρατάξιος Ἐμπορικὴ Σχολὴ** ἧς τὸ δίπλωμα κατὰ τὸ νέον Διάταγμα εἶνε ἰσότιμον πρὸς τὸ τῶν Δημοσίων Ἐμπορ. Σχολῶν. Εἰδικοὶ κανονισμοὶ δι' ἕκαστον τμῆμα ἀποστέλλονται τῷ αἰτοῦντι.

ΠΙΑΝΑ ΠΟΥΛΛΜΑΝ

Ἐκ τοῦ ἐργοστασίου κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν πελατεῖαν
Ἀρίστη ποιότης ἠγγυημένη, ὑπ' εὐθύνην τῶν ἐργοστασιαρχῶν
Μεγάλαι εὐκολίαι διὰ τὴν πληρωμὴν

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ
12 Στοὰ Ἀρσακείου. — Ἀθῆναι

ΙΔΑΤΕ ═ ΣΥΓΚΡΙΝΑΤΕ ═ ΑΠΟΦΑΣΙΣΑΤΕ

ΙΩΑΝ. ΓΕΩΡ. ΛΟΥΐΖΙΔΗΣ
Χειροῦργος ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΟΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
Ἐπὶ τετραετίαν εἰδικῶς εἰς Παρισίους σπουδάσας. Θεραπεύει μὲ ἐγγύησιν δι' ὀλιγοημέρου ἀνωδύνου θεραπείας τὰς παθήσεις στόματος καὶ ὀδόντων. Οὐλίτιδας, δυσοσμίαν, Pyorrhée καὶ ἄ. διὰ νεωτάτων ἐπιστημονικῶν μεθόδων. Δέχεται 9—12 καὶ 2—6 1)2. 51—ὁδὸς Γ' Σεπτεμβρίου 51 πάτωμα 2ον.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ γραφεῖον ἐντὸς τῆς ἀγορᾶς συναλλάγματος μετὰ τηλεφώνου. Πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖα μας.

Κ. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ-ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 170Α. (ΤΕΡΜΑ)

ΠΟΥΔΡΑ ΛΟΡΙΑ, ΕΔ. ΠΙΝΩ

ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ
Ζητεῖτε τὴν κάτωθι ὑπογραφὴν καὶ τὸ κάτωθι σῆμα.

ΤΗΝ 25ΗΝ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
"Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ"

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ …
Χ. ΠΡΑΠΟΠΟΥΛΟΥ

Θεραπεύονται ἡ Ἐπιληψία, ἡ Ἀ… **νότης** εἰδικῶς, ὁ Ἀρθριτισμός… ραλγίαι κλπ. Ἐκτελοῦνται ὑπὸ … Παρισίοις καὶ Βερολίνῳ εἰδικῶς … ληθέντος κ. Τάκη Πραποπούλου … λειαι **Ἀκτινοσκοπήσεις** καὶ … **νοθεραπεῖαι** Ἀδενοπαθειῶν, … ματικῶν νόσων Νεοπλασμάτων …
═ Ὁδὸς Πειραιῶς ἀριθ. 10…

ΑΣΚΛΗΠΙΕΙΟΝ
SANATORIUM

Πλησίον τῆς *Κυανῆς Ἀκτῆς* … μαγευτικὴν τοποθεσίαν τοῦ περι… δάσους *Βελανιδέζης* ἤρχισε τῆς … σίας του τὸ νέον θεραπευτήριον … παθολόγου ἰατροῦ κ. **Σπυρίδ… Πρίφτη**, μοναδικὸν διὰ τοὺς … *ασθενεῖς* τοὺς πάσχοντας ἀπὸ … τα τῶν ὀστῶν καὶ τῶν ἀρθρ… καὶ τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην ἀνα… ως, ὡς καὶ διὰ παιδιά. *Διαιτ… ραπεία ἐπιμελής* διαμονὴ … *Πλήρες ἀεροθεραπευτήριον*, … *ραπευτήριον καὶ ἡλιοθεραπ…* Πληροφορίαι ἀποστέλλονται εἰς … αἰτοῦντας παρὰ τοῦ διευθυντ… Πρίφτη ἐν Σπάτα Ἀττικῆς καὶ … ται τοιαῦται εἰς τὰ γραφεῖα … «Μπουκέτου».